အခန်း(၁)

သာယာဝတီမြို့အပိုင် ရွာသာကြီးခေါ်တောင်ခြေရွာကြီးတစ်ရွာရှိ ကွင်းကျောင်းဘုန်းတော်ကြီး၏ မယ်တော်ပျံစျာပနအတွက် နီးနားချပ်စပ် ရွာများနှင့် ရွာသာကြီးကပါ အားကြိုးမာန်တက် လုံးပန်းနေလေသည်။

ရွာသာကြီးတစ်ရွာလုံးအတွက် မြေပိုင်ရှင်ဦးပြောကြီးက ဦးစီးခေါင်း ဆောက်လျက် ဝါယမစိုက်ထုတ်၍ အလျှုပ်ပြုလုပ်လေရာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ တန်ခိုးသီလအရှိန်ကြောင့် အခြားရွာမှသြဇာရှိသူ လူကြီးလူကောင်းများမှာ စိတ်ရောထက်သန်စွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသည့်အလျောက်၊ ကျောင်းဝင်း အတွင်းမှ ဆိုင်းသံပုံသံတည်ညံနှင့် ကသူခုန်သူ တသောသော၊ ကျွေးမွေးသူ တအောအော ဖြစ်နေလေ၏။

ကျောင်းဝင်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းလေရာ ကျောင်းမကြီးကိုရံလျက် နေကြသော ဇရပ်တန်ဆောင်းအသီးသီးတို့တွင် နေရာထိုင်ခင်းယူကာ ကိုယ့် ရွာသူရွာနှင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလခန့်ခွဲပြီး ကျွေးမွေးနေကြသည့်အတွက် ဇရပ် တန်ဆောင်းတို့မှ ဆင်းသူဝင်သူတို့နှင့် ကျောင်းပရဝဏ်အတွင်း လူးလာ

ခပ်နေသည့် ရွာသားများမှာလူရင်းလူခံများနှင့် နေရသောကြောင့် ဇရပ်တန်ဆောင်းတို့ကိုမယူဘဲ၊ ဝါးမဏ္ဍပ်တစ်ခု ထိုးထားသည့်အတွက် မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ဧယင်ကျူးသံ တည်ညံထွက်ပေါ်နေသည့်အခိုက်တွင် မြင်းနှင့်လူတစ်ယောက် ကျောင်းဝင်းသို့ ဝင်လာ၏။

ထိုသူမှာအသက်အရွယ်အားဖြင့် အစိတ် မရှိတရှိ၊ အသားညိုညို လူလုံးလူထည်ထွားထွား မျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ လူရည်သန့်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ သူ့အဝတ်အစားမှာလည်း မန္တလေးချိတ် လုံချည်ကွင်း၊ ပိုးရင်စေ့၊ သားရေပြောင် ကျားလျှာဖိနပ်တို့ကို စီးထားလေရာ သာယာဝတီသားဟုလည်းမထင်နိုင်၊ ရန်ကုန်သားနှင့်သာ တူလေရာ ဧယင်ကျူးနေသည်ကိုဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသောပရိသတ်မှ အပြင်စွန်းကျကျ လူများမှာ ထိုသူ့ဘက်သို့လှည့်၍ အကဲခပ်နေသည်။ ထိုသူစီးထားသော ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး မြင်းပေါ်မှမြေသို့ ဖျတ်လတ်စွာခုန်ဆင်း၍ ဖိနပ်နှင့်ဇက်ကြိုးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝတ်ထားသော ပုဆိုးလုံကွင်း ခါးပုံစကို ခါနေရာက အနီးမှလူသုံးလေးယောက်အား ပြုံးရွှင်စွာလှမ်းကြည့်ရင်းက

"ကျောင်းထဲ ဖိနပ်စီးဝင်မိရက်ဖြစ်နေပြီ။ မြင်းက တယ်ကောင်းတာကိုး" ဟုပြောသည့်အတွက် ထိုသူများက ချွေးသံတွေနှင့်ပါးချပ်ကိုဝါးနေသော မြင်းညိုကြီးကိုဝိုင်းကြည့်နေစဉ် ခရီးသွားလုလင်ကဆက်လက်၍

"ဒါ ရွာသာကြီးမဏ္ဍပ်နဲ့တူတယ်။ ဟုတ်တယ်. . . မဟုတ်လား။ ဦးပြော့ကြီးတစ်ယောက်ရှိလား မပြောတတ်ဘူး" ဟု သွက်လက်စွာ မေးသည့်အတွက် အခြားသူများက ပြန်ပြောမည်ပြင်စဉ်တွင်ပင် ကျောင်းပေါ်မှဆင်းလာသော အသက်(၂၀)ခန့်ရှိ သူငယ်တစ်ယောက် အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

"ဟာ ဆရာဘမောင်ကြီးကိုး၊ ဘယ်တုံးက ရောက်လာလဲ လာ

ကျောင်းပေါ်မယ် ဦးကြီးရှိတယ်" ဟုပြောပြောဆိုဆို မြင်းဇက်ကို ဝင်ကိုင်ပေးကာ ခရီးသည်အား ကျောင်းဘက်သို့ခေါ်သွားလေသည်။

အခြားသူများလည်း ခရီးသည်နှင့် ထိုသူငယ်အား တောသူတောသားတို့ဘာဝ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်ပြီးမှ ဇယင်ကျူးရာသို့ ပြန်လှည့်ကြသော်လည်း ထိုအခိုက်တွင် မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ဆိုင်းသံရပ်သွားပြီး ပရိတ်သတ်များရဲကြလျက်၊ မရှေးမနှောင်းပင် မဏ္ဍပ်ပြင်သို့ ထိုင်မသိမ်းထဘီဘေးခွဲ သနပ်ခါးခွေးကြောင်းနှင့် မိန်းမပျိုကလေးများဖြစ်သော ယိမ်းသမ အဆိုတော်ကလေးများလည်း ကျွတ်စီကျွတ်စီနှင့် ထွက်လာကြတော့သည်။

စိတ်ထင်အားဖြင့် ခုနစ်ယောက်၊ ရှစ်ယောက်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသော ယိမ်းသူကလေးများမှာ လူများဘေးပတ်ရံဝိုင်းလျက် အသုံးတော်ခံခဲ့ရသဖြင့် ပူအိုက်လှောင်ပိတ်နေခဲ့ရသည့် အလျောက်၊ ဇရပ်တန်ဆောင်း၊ နီးရာသစ်ပင်ရိပ် စသည်တို့သို့ အသီးသီးခွဲ၍ ပြေးဝင်နေကြလေရာ အသက်ဆယ့်လေးငါး ခြောက်နှစ်ခန့်ရှိ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး မနိမ့်မမြင့် ယိမ်းသူကလေးတစ်ယောက်သည် မဏ္ဍပ်ရှေ့မှဖြတ်ကာ ဆွမ်းစားဇရပ်ဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် သရက်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ညှပ်၍ မိုးထားသော ရေတွင်းဘောင်သို့ ရောက်အောင် ယပ်တစ်ချောင်းကို ကာ၍ပြေးပြီး အေးမြသော အရိပ်အောက်ကျမှ ရေတွင်းဘောင်ပေါ်တွင် ခင်ထားသော အင်ချပ်တစ်ချပ်ကို ယပ်နှင့်ခါကာ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

ထိုသူငယ်မမှ ထိုင်၍အသားမကျမီပင် အနီးသို့ကာလသားနှစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်တိုးသွားကြ၏။

ကာလသားနှစ်ယောက်မှာ သူငယ်ပျိုမလေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ရေစပ်စပ်တွင် မားမားစွင့်စွင့် ပေါက်နေသော ပိန်းရွက်ကြီးများကို ကွယ်၍ လာကာ အနီးကျမှ နှစ်ယောက်ပြိုင် ဝါးခနဲလှမ်းခြောက်ရင်း မိန်းမပျို၏ရှေ့တွင် မားမားကြီး ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြလေရာ မိန်းမပျိုမှာ

"အလိုတော့" ဟု ယောင်လိုက်ရှာပြီးမှ ကာလသားတို့ကို မြင်ရသဖြင့်

ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးကိုပေါ်အောင် ကော့ကရော့နေသော မျက်တောင်ကလေးများကို ပင့်၍ကြည့်ပြီး နီမြန်းသောနှုတ်ခမ်းကလေးများကို စူတူတူ မူတူတူ လုပ်ကာ

"ကိုရိုးတို့ကလဲ တော်၊ လူကိုထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားတာပဲ၊ တကတည်း မောရတဲ့အထဲမယ်" ဟုပြောပြီး ယပ်ခပ်နေလေ၏။

ကိုရိုးဟု အခေါ်ခံရသူ ကာလသားက

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ" ဟု အသံများထွက်အောင်ရယ်ပြီးမှ

"ခင်နွယ်တို့က အတော်အဆိုပိုင်သားပဲ"ဟု ချီးမွမ်းပြီး၊ ခင်နွယ်၏ အနီးမလှမ်းမကမ်းတွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။

ထိုသူငယ်မှာ ခင်နွယ်နှင့် သက်တူရွယ်တူမျှလောက်သာရှိပေမည်။ အသားညိုညို၊ ခပ်ပုပုပြတ်ပြတ်၊ အလွန်ရိုးသားသောအသွင်၊ ရဲရင့်သော အမူအရာနှင့် ထိုအခိုက်တွင်မူ ခင်နွယ်အား စားတော့ဝါးတော့မလောက် ချစ်နေသော စိတ်ထားသာရှိနေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။

ကျန်သူငယ်မှာ ကိုရိုး၏သူငယ်ချင်းနှင့်တူလေသည်။ ကိုရိုးနှင့် ခင်နွယ်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရာဝင်အိုးတစ်လုံးကိုခွပြီး အိုးပေါက်၌ ပိတ်ထိုင်နေလေ၏။ ကိုရိုး၏ချီးမွမ်းစကားကြောင့် ခင်နွယ်မှာ မျှားစွာ ပီတိကျသွားပုံပေါ်သော်လည်း ယပ်အခပ်မပျက်၊ ကိုရိုးအား တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ

"ဒါတော့ မြှောက်လွန်းတာပါ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာလိုက်လို့ အများနဲ့ဆိုတဲ့ဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်ကိုမှ ရွှေးချီးမွမ်းတာ ယုံနိုင်ပေါင်" ဟု ဆိုသည့်တိုင် ကိုရိုးအလျှော့မပေးသည့်ပုံဖြင့်

"ညော် ခက် ခက်ပါဘိဗျာ၊ အသံကောင်းလို့ကောင်းတယ်ပြောတာပဲဟာ၊ တခြားလူနဲ့ရောဆိုပေမယ့် ခင်နွယ်အသံကိုက ထူးထူးခြားခြားကောင်းတာကိုကြားလို့ပါ"

ခင်နွယ်က မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ကြည့်ရုံသာကြည့်သောကြောင့်

"တခြားလူတွေနားမယ် ထူးမထူးတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်နားမှာတော့ အတော်ထူးတာပဲ" ဟုပြောပြီး ကိုရိုး၏မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားလေ၏။

"ကျုပ်အသံနဲ့ မမသွယ်အသံလေ ဘယ်သူ့အသံကမျှားကောင်းဦးမှာလဲ၊ ကျုပ်ထက်ကောင်းလို့ ယိမ်းစီးတောင်လုပ်ထားရတာ" ဟုဆိုရာက ခင်နွယ်သည် မျက်နှာအတည်ကလေးဖြစ်သွားပြီး

"သူဘာကြောင့် မလာဖြစ်လဲမသိဘူး" ဟု ပြောလေ၏။

ကိုရိုး၏သူငယ်ချင်းကြားဝင်၍

"ဟင် ခင်နွယ်မသိဘူးလား၊ တကယ်ပြောတာလား နင်တို့ညီမ ဝမ်းကွဲပဲဟာ" ဟုမေးပြီး၊ ခင်နွယ်ကခေါင်းခါသဖြင့်

"သူ့မင်္ဂလာဆောင်အတွက် စေ့စပ်မလို့ဆိုလား"

"ဩော် ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ် ခပ်သဲ့သဲ့တော့ ကြားမိတယ်။ အဘနဲ့ ဦးလေးဆော့ပြောသံကို ဘယ်သူများပါလိမ့်"

"ကိုစိုးမင်းနဲ့လေ တကယ်နင်အဟုတ်မသိလို့မေးတာလား၊ သူတို့ရွာသားကိုစိုးမင်းဟာလေ ဦးဘိုးဆော့သူရင်းဌား" ဟု ပြောရင်းက ခင်နွယ်၏မျက်နှာကလေးမှာ ရုတ်တရက်ညိုးငယ်သွားပြီး ဦးခေါင်းကလေး ခါသည်ကို အံ့အားသင့်ကြည့်နေလေ၏။

ကိုရိုးလည်း ခင်နွယ် ရုတ်တရက် မျက်နှာထားပြောင်းသွားသည်ကို အကဲခတ်သည်တွင် ခင်နွယ်မှာ ချက်ချင်းလို မျက်နှာပြန်လည်ကြည်လင်လာပြီးနေရာမှထကာ ကိုရိုးဘက်လှည့်၍ ယပ်နှင့်ပါးစပ်ကလေးပိတ်လျက်

"ကိုစိုးမင်းနဲ့ဆိုတာ တကယ်လား"ဟု မေးလေ၏။

ခင်နွယ်၏အသံကလေးမှာ အနည်းငယ်တုန်နေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အမူအရာမှာကား မထူးခြား မထူးခြားတော့ပေ။

ကိုရိုးလည်း ခင်နွယ်အား

"တကယ် ကိုစိုးမင်းနဲ့ပါ၊ သူတို့ချင်း ရည်ငံနေတာ ကြာလှပြီပြောတာပဲ" ဟု ဖြေရလေ၏။

ထိုအခိုက် ယခင်ခရီးသည်ဝင်ခဲ့သောလမ်းအတိုင်း ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ လှည်းတစ်စီးဆိုက်နေလေရာ လှည်းပေါ်တွင် အသက်အစိတ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဖုန်မှုန့်များကြားမှ မြင်ရလေ၏။

လှည်းသံကြားသဖြင့် ကိုရိုးသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်းက

"ဟော ပြောပြောဆိုဆို ခင်သွယ်တို့မဟုတ်လား၊ လှည်းပေါ်ကဟာ" ဟုပြောသဖြင့် ခင်နွယ်သည် နေရာမှထတော့မည်ပြင်သည်ကို

"ဒီမယ် ခင်နွယ်၊ ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းပြောပါရစေ" ဟု ရှေ့မှတားသည်။ ခင်နွယ်သည် ကိုရိုး၏ပုခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး လှည်းကိုကြည့်ရာက ကိုရိုးအား မကြားသကဲ့သို့

"ဟုတ်လား မမသွယ်တို့ဆိုရင် ကျုပ်ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း ပြေးပြောရဦးမယ်" ဟု ရှေ့သို့တိုးသည့်အတွက်

"ဘယ့်နှယ်လဲခင်နွယ်"ဟုသာ ကိုရိုးမှာပြောနိုင်ပြီး လှည်းထံသို့ ယပ်ကာ,ကာပြေးသွားသော ခင်နွယ်အား နောက်မှအံကြိတ်ပြီး ကျန်ရစ်တော့သည်။

ခင်နွယ်မှာ အတော်လှ၏။ သူဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများ ကလည်းအတော်လှ၏။ သူပြေးသွားသောအခါ အလွန်ကြည့်၍ လှ၏။ သေးသွယ်သောခါး၊ ကြီးထွားသောတင်၊ ကော့ရှော့သောရင်နှင့် တောင့်တင်းသော ခြေမလက်မကလေးတို့ကို ပြတ်သားစွာ မြင်တွေ့နိုင်လောက်ပေ၏။

ခင်နွယ်ပြေးလာသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် လှည်းပေါ်မှဆင်းနေသောခင်သွယ်သည် အဘွားအိုကြီးအားချိုင်းမှ မချီချပေးနေရာက ပြုံးချိုစွာဆီး၍

"ဟဲ့ ဟဲ့ကောင်မ၊ ကမ္ဘီးရှုးထိုးနဲ့ ထဘီစတုပ်ပြီး လဲနေမှ လူကြားထဲ

မြင်မကောင်းရှုမကောင်း ဖြစ်နေပါ့မယ်၊ ညည်းတို့ ဧယင်ကျူးပြီးကြပြီဆို၊ ဘယ့်နှယ်လဲ" ဟု ဆီးမေးသည်ကို ခင်နွယ်မှာအသံခပ်မာမာနှင့် ခင်သွယ်မေးသည်ကို မဖြေဘဲ

"မမသွယ်နဲ့စပ်ထာ ကိုစိုးမင်းဆို ဟုတ်လား" ဟုမေးလေသည်။

မေးပြီး ပြေးလာရသည့်အတွက် မောသောကြောင့် လှည်းနောက်မြီးကိုကိုင်၍ ယပ်ခပ်ကာ ခင်သွယ်အားမျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်၏။ ခင်သွယ်မှာ ခင်နွယ်၏ မမျှော်လင့်သောဒေါသသံကြောင့် အံ့အားသင့်နေခိုက် ခင်နွယ်ကပင်ဆက်ပြီး

"ကျုပ်တို့တောင် အသိမပေးဘူး၊ တော်ကြပါပေ့တော် တော်ကြပါပေ့၊ ဒီက အဘကိုယ်တိုင် မမသွယ်နဲ့ တစ်ကျိပ်တည်းတစ်ဥာဏ်တည်း" ဟု ပြောတော့မှ သူ့ကိုအသိမပေးသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက်နေတာပဲ ဟုတွေးကာ

" မပြောဆို ဒီလိုလားအေ၊ အခုလုပ်တာ လူသိမခံရဲဘူး၊ ဒီပြင်လူတွေက တို့ကိုအထင်သာကြီးနေတာ၊ တကယ့်တကယ်ကျ မရှိမှန်းညည်းအသိ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ကာ အစထဲက တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးအောင် ကြိတ်လုပ်ရတာအေ့၊ သူ့ခမျာမှာလဲ မရှိရှာပါဘူး၊ မအေအိုနဲ့ နှမကလေးတစ်ယောက်ရယ် လုပ်ကျွေးနေရတာ" ဟုပြောရင်းက ခင်နွယ်၏ တင်းမာနေသော မျက်နှာကလေးကို ပျော့ချင်ရှာသဖြင့်

"ကျုပ်လဲမသိပါဘူး၊ လူကြီးတွေက ဒီနေ့ ရက်ကောင်းနေ့သာဆိုလို့သာ ငါယိမ်းထဲမလိုက်ရတာ၊ သာအသည်းနာသေးတယ်။ ဟောဟိုဟာ မယ်စိန်တို့ ဒွေးဖြူတို့မဟုတ်လား၊ ဟော့ကောင်မတွေဘယ်ဆီများ အလောတကြီး ဖြစ်နေကြတာလဲ" ဟု လှမ်းခေါ်နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ အခြားခင်နွယ်နှင့်ဆိုဖက် ယိမ်းသူ လေးငါးယောက်လည်း ခင်သွယ်နှင့်ခင်နွယ်တို့ နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ဆူညံ စုပြုံလာကြသည့်အတွက် ခင်သွယ်က

"ကဲအေ လာ၊ နေပူလှပါတယ်။ မဏ္ဍပ်ထဲဝင်ကြရအောင်။ ဟိုမှာ

အဘွားညိုတောင်ရောက်နှင့်နေပြီ" ဟုခင်နွယ်အားလက်ဆွဲပြီး မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ယိမ်းသူတွေနှင့်ရောနှောခေါ်ခဲ့သောကြောင့် ခင်နွယ်လည်း ပါသွားရလေ၏။

သို့နှင့်ခင်နွယ်တို့ ယိမ်းသမျှားမှာ ကတစ်လှည့် ဆိုတစ်ချီနှင့် အသုံးတော်ခံနေကြပြန်ရာ မကရ မဆိုရသည့်အခါ အနားယူကြခိုက်တွင် မယ်သွယ်နှင့်ထွေးရောယှက်တင် တီးတိုးတီးတိုးနှင့် မသွယ်၏အကြောင်းကိုသာမေးမြန်းပြောဆို ရယ်စရာရှိရယ်၊ သဘောကျစရာရှိကျ နေကြပြီး မယ်သွယ်တို့ချင်း ဘယ်နေ့ကစပြီးခင်မင်တယ်၊ ဘာပြော၊ ဘာဆို၊ ဘာလုပ်စသော မိန်းမပျိုကလေးတို့ဘာဝ တစ်ယောက်၏ရည်စားထားပုံကိုတစ်ယောက်မေးမြန်းပွဲကျနေသော်လည်း ခင်နွယ်ကမူ ဣန္ဒြေခပ်ထားထားနှင့် နေတုန်းပင်ရှိသေး၏။

ခင်သွယ်မှာ သူငယ်ချင်းမတွေ မေးလားမြန်းလားလုပ်သမျှကို ဖြေရကြားရခြင်းနှင့်ရောယောင်ပြီး အလိုက်သင့်နေရလေရာ ခင်နွယ်၏ အမူအရာကို အကဲမခတ်မိတော့ပေ။

သူတို့အသိမပေးဘဲထားခဲ့သည်ကို စိတ်ခုနေကလည်း နောက်နောင်အခါကျမှ အေးအေးချမ်းချမ်းပြောပြမည်။ ခင်နွယ်စိတ်ကြီးတတ်သည်မှာ ယခုတခါသာ မဟုတ်သည်ကို သိထားသောကြောင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေလိုက်လေ၏။

သို့ကြောင့် ညနေစောင်း၍ယိမ်းသိမ်းပြီး ထမင်းစားကြရန် အဝတ်အစားလဲလှယ်ရေမိုးချိုးကြသည့်အခါတွင် ခင်နွယ်မှာတစ်ယောက်တည်း ကျွဲမြီးတိုနေသည်ကို မြင်မိခြင်းဖြစ်တော့၏။

ခေါင်းမှ ဆံထုံးကိုဖြေရာဆံစုနှင့်ဘီးငြိနေသည်ကို အတင်းဆောင့်ဆွဲ၏။ ဆောင့်ဆွဲသောကြောင့် ဆံရင်းတင်းပြီး စစ်ခနဲနာသွားသည်ကိုပင် ဆောင့်၍ နာသည်နာရမည်လောဟု ခင်နွယ်မှာ သုံးလေခါထပ်ဆောင့်ဆွဲပြီး ဆံစုကျွတ်ထွက်လာမှ လုံးထွေးပြီးမှန်ထောင်ထားသော ယွန်းအစ်ပေါ် သို့

ဆောင့်တင်ပြန်၏။ ဆောင့်သောကြောင့် မှန်မှာခုန်ပြီး အောက်သို့လျှောကျသွားသည်ကို ကျရမလားဟု ကောက်ပြီး ဒေါသနှင့်ထောင်လိုက်ရာ မှန်မှာထောင့်နားမှာ ပဲ့ကွဲသွားလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ပင် ခင်နွယ်မှာ အဝတ်အစားချွတ်ရာ၊ လဲရာ၊ ရေချိုးရာ၊ ထမင်းစားရာစသည်တို့တွင် တစ်ညနေလုံးမှုန်ကုပ်ကုပ် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေ၏။ သူငယ်ချင်းမများနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲတော်သူတို့မှာ သူ့စိတ်ကြောကို သိပြီးသူများဖြစ်သောကြောင့် မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်ကြရင်းဖြင့် မိုးချုပ်ချိန်သို့ရောက်လာတော့၏။

အခန်း(၂)

ခင်နွယ်နှင့်ခင်သွယ်သည် ညီအစ်မအရင်းမဟုတ်၊ ဝမ်းကွဲဖြစ်လေ၏။ ဦးပြော့ကြီးနှင့် ဦးဆော့ကလေးတို့မှာ ညီအစ်ကိုအရင်းခေါက်ခက် ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးတွင်သမီးချောတစ်ယောက်စီဖြင့် မုဆိုးဖိုကြီးများဖြစ်ကြလေသည်။

မိဘအမွေအနှစ်ကို နှစ်ယောက်ညီတူညီမျှ ရခဲ့ကြသော်လည်း ကိုဘိုးဆော့မှာ ကိုဘိုးပြော့လောက် ကုသိုလ်ကံမကောင်းသဖြင့် ဖ့ဖ့ဖြိုးဖြိုး မရှိခဲ့ရှာပေ။ ကိုဘိုးပြော့မှာသာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဒီရေအလားဥစ္စာခန ပြည့်ဝ တိုးပွားခဲ့လေရာ ရွာသာကြီးဦးပြော့ဆိုလျှင် ထိုနယ်တွင်မသိသူအတော်ရှား၍ ရိုသေသူများပေ၏။

ကိုဘိုးဆော့မှာသာ မယားဖြစ်သူ၏ ဇာတိဖြစ်သော ရွာသာကြီးနှင့် မဝေးလှသော ရွာသာကလေးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရာက သူ့ထံတွင်မောင်စိုးမင်း ဆိုသော ရွာပေါက်သူငယ်တစ်ယောက်ကို အိမ်တွင်ခေါ်ယူကြည့်ရှုထားခဲ့ လေသည်။ စိုးမင်းမှာဦးဆော့၏ မယားဘက်မှဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသည့် အပြင် စွမ်းရည်သတ္တိ ဝီရိယကလေးလည်းရှိ၊ အပေါင်းအသင်းအပြောအဆို

လည်းလိမ္မာ၊ အကျင့်သိက္ခာလည်းတော်သင့်သောကြောင့် သမီးဖြစ်သူ ခင်သွယ်နှင့် အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိဆိုသကဲ့သို့ မေတ္တာကူးလူးနေသည့် အလျောက်၊ လူကြီးများနှင့်ဦးခိုက်၍ မိသားဘသားပီပီ ပြောဆိုလာသည့် အတွက် ထိုနေ့က ခင်သွယ်မှာ ယိမ်းစီးဖြစ်သော်လည်း ခင်နွယ်တို့ယိမ်း တွင် မပါနိုင်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ဝါကျွတ်လျှင် ရက်ကောင်းရက်မြတ်ရွေးပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာကို တော်သင့်သည့်အလျောက် စီစဉ်ပြုလုပ်မည့်အကြောင်း သိသောကြောင့် ခင်သွယ်မှာဝမ်းသာ၍ ပြုံးနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ယိမ်းသူတွေမှာ ပွဲတောင်းသလောက်ကောင်းကောင်းကြီးကကြလေရာ အတော်မောပန်းနွမ်းနယ်နေကြ၏။ ထိုသီချင်းတစ်ပုဒ်မှာထိုညဉ့်အတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်လေရာ ခင်နွယ်တို့မှာအားကြိုးမာန်တက် ကရလေ၏။ ယိမ်း ဆိုင်းချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်နွယ်တို့သည် အူယားဖားယား လူကြားထဲ မှတိုးပြီး သူတို့အဝတ်အစားလဲလှယ်ရန် နေရာသီးသန့် ကာရံပေးထားရာ သို့ပြေးကြလေရာ ခင်နွယ်မှာ ဒေါသထွက်နေသူဖြစ်သောကြောင့် သူများ တကာထက် နမူမော်နမော်မဲ့နိုင်သည့်အလျောက် ပရိသတ်ထဲမှ လူတစ် ယောက်နှင့်ဝင်၍ အားရပါးရတိုးမိလေ၏။

"အလိုတော့"ဟု ခါတိုင်းလို ခင်နွယ်ကလွှတ်ခနဲ ယောင်လိုက်မိ ပြီး တိုးမိသူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မော့ကြည့်မိလေ၏။ ခင်နွယ်မြင်ရသော မျက်နှာမှာ အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ မျက်နှာပြုံးကြီးနှင့် ကျယ်ပြန့်သောရင်အုပ်ကြီးနှင့် သားသားနားနား ဝတ် ထားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ခေတ္တမျှကြက်သေသေ ကြည့် မိသော်လည်း မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ ကွေ့၍ရှောင်ခဲ့လေ၏။

ခင်နွယ်မှာဟန်လုပ်ကောင်းသူဖြစ်လေသည်။ ဟန်လုပ်ပြီးကွေ့ရှောင် ခဲ့ရသော်လည်း ထိုသူကို သုံးလေးခါပြန်လှည့် ကြည့်မိလေသည်။ ကြည့်မိ တိုင်းသူ့ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် သူတို့

အဆောင်ကျူထရံခန်းကလေးထဲသို့ ရောက်ပြီးသည့်အထိစိတ်မလုံသောကြောင့် သူငယ်ချင်းမများအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အပေါက်မှချောင်းမြောင်းကြည့်ကြပြန်လေ၏။ ထိုသူမှာခင်နွယ်ဝင်သွားသော အပေါက်ကျူထရံကိုသာ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မယောင်မလည် ဂ္ဂန္ဒြေမပျက် ဟိုနားသည်နား သွားလာနေသည့်တိုင် ကျူထရံကိုသာ လည်တပြန်ပြန်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ခင်နွယ်က

"အဲတော့ သူပဲ၊ ညည်းတို့သိသလား ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးရလေ၏။

သူငယ်ချင်းမများသည် ထရံပေါက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မှ ကုန်းချည် ကွေ့ချည် ကြည့်နေကြရာက ခင်နွယ်ထံသို့လှည့်ပြီး

"ညည်းလူက လူရည်သန့်ပဲ၊ ညည်းပြောတဲ့အတိုင်းမှန်ရင် ညည်းအကော်တိုက်တာပဲ" ဟု ပြောသူကပြော

"မြို့ကြီးသားနဲ့တူတာပဲ၊ သာယာဝတီသားတောင် ဟုတ်မယ်ထင်ဘူးအေ့" ဟုဆိုသူက ဆိုကြသည့်တိုင် ခင်နွယ်ကဂရုမထားပုံဖြင့်

"မြို့ကြီးသားမကလို့ နတ်သားပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့မြင်မြင်ခြင်း အမြင်ကပ်တယ်" ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထဘီတစ်ထည်ကို ကောက်လဲနေသည့်တိုင် မိန်းမဖော်များက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆို၍ ရှမ်းတွတ်တွတ် ဖြစ်နေလေ၏။

အပြင်မှ ကိုဘမောင်မှာ ခင်နွယ်ထွက်လာနိုးနှင့် စောင့်ဆိုင်းပြီး တော်တော်ကြာထွက်မလာသဖြင့် ကျောင်းအောက်သို့မှန်း၍ပြန်သွားမှ မိန်းမပျိုအချို့လည်း ထရံပေါက်အသီးသီးမှပြန်လှည့်ကာ အတုံးအရုံးလဲလျောင်းလိုက်ကြ၏။

ယိမ်းသူတွေမှာ အခြားမိန်းမပျိုတွေနှင့်မတူ အထူးအခွင့်အရေးရထားကြခြင်းကား နံနက်ဆွမ်းကွမ်းအတွက် အချက်အပြုတ်တွင် မပါရခြင်းပေတည်း။ ခင်သွယ်မှာ ယိမ်းမကဖြစ်သောကြောင့် ချက်သူပြုတ်သူတွေနှင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်နေရလေ၏။

ဆွမ်းဆန်ဆေး၊ ဆွမ်းအိုးပြင်နှင့်တာဝန် အသီးသီးယူကာ ဆန်ပြာသူ ပြာ၊ စပါးလုံးဆန်ကွဲကောက်သူကောက်၊ အမဲသားငါးလှီးခုတ် ပြုပြင်သူ ပြုပြင်၊ ဝရုတ်ကြက်သွန်နွင်သင်သူသင်ကြသည့်အထဲတွင် ခင်သွယ်မှာ ဝရုတ်ကြက်သွန်ဝိုင်းတွင်ကျနေလေရာ ကြက်သွန်ခိုးနှင့် မျက်လုံးစပ်သည်ကို ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်နေကြသဖြင့် ရောနှောရယ်မောပြီး ကာလသားဝိုင်းမှ ဒိုးပတ်ပလွေကိုမှုတ်သူမှာ ကိုစိုးမင်းဖြစ်လေရာ ပလွေသံကလေး စူးစူးထွက်လာသည်ကို ခင်သွယ်မှာ ဣန္ဒြေရရ, အသာနားထောင်နေမိသည်ကို ပြောင်ကြ လှောင်ကြနှင့် ဖြစ်နေသည့်အခိုက်တွင် ခင်နွယ်တို့ ကျူထရံဆောင်ကလေးထဲမှ ခင်နွယ်မှာရင်တခုန်ခုန် ဖြစ်နေလေ၏။။

အခြားသူများမှာ မောမောတီးတီးနှင့် ခေါင်းချလျှင်ပျော်သွားကြသော်လည်း ခင်နွယ်မှာကား ခေါင်းတထောင်ထောင်နှင့် ဖြစ်နေလေ၏။။

အနီးအနားမှာ အတူအိပ်နေသူတို့က တွန့်လျှင်တွန့်လျှင်ပင် ခင်နွယ်မှာခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်အမိခံရသော သူခိုးပမာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြန်၍ အိပ်ပျော်ယောင်ဆောင်နေရတော့သည်။ ဒိုးပတ်ဝိုင်းသိမ်းပြီး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည့်တိုင် ခင်နွယ်မှာ မည်သည့်အကြံနှင့်ဟုမသိရ။ မအိပ်သေးပေ။ အံတခဲခဲ နှုတ်ခမ်းတကိုက်ကိုက်ဖြစ်နေလေ၏။။ ချက်ကြပြုတ်ကြသူတို့ဆီမှ တစ်ချက်တစ်ချက်ဝါးခနဲ ဝါးခနဲရယ်သံနှင့် ရေနံဆီထွန်း(အာလာဒင်)ဇာမီးစာ ဓာတ်မီးကြီးများမှ ဒို-ရှိ-ရှိ နှင့်လေမှုတ်သံတို့ကိုသာ ကြားရလျက် ကျောင်းဝင်းတစ်ဝန်းလုံး တိတ်ဆိတ်စပြုလေ၏။။

ကြက်သွန်လှီးသံဖြင့် ဓားပါးသံတဒေါက်ဒေါက်၊ ဝရုတ်သီးထောင်းသံ ဝရုတ်ဆုံသံ တဂျောက်ဂျောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျောင်းအောက်မှ ကာလသားဝိုင်းစကားပြောသံခပ်သဲ့သဲ့ဖြင့်ကြားရသည့် အချိန်တွင် ခင်နွယ်သည် အိပ်ရာမှဖြည်းညင်းစွာထပြီး ခြေရင်းနားရှိ တန်းတစ်တန်းမှ မယ်ကောစောင်တစ်ထည်ကို လှမ်းယူခြုံလွှားကာ မဏ္ဍပ်နောက်ဖေးသို့ အသံမမြည်အောင် ခပ်သွက်သွက်လာခဲ့လေ၏။။

မဏ္ဍပ်ပြင်ရောက်မှ ရှေ့နောက်ဝဲယာကိုကြည့်ပြီး ဇရပ်တစ်ဆောင်ဘေးမှကပ်ကာ တစောင်းစည်းရိုးနောက်မှမျှောင်၍ ကျောင်းအောက်သို့ခပ်သွက်သွက်သွားလေ၏။ ကျောင်းအောက်တွင်မီးတစ်လုံးထွန်းထား၏ ထိုမီးအောက်တွင် ကာလသားအယောက်နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်စုရုံး၍ စကားပြောနေကြသည်။ ခင်နွယ်သည် ကျောင်းပေါ်သို့တက်သောမြေစိုက်အုတ်လှေကားကြီးမှ နယားရုပ်လက်ရန်းကြီးကိုမှေးမှိကာ ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့်စကားပြောသော ကာလသားတစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကာကြည့်နေလေ၏။

ဇရပ်၊ တန်ဆောင်း၊ မဏ္ဍပ်အသီးသီးတွင် ချက်ရေးပြုတ်ရေးအတွက်လုံးပမ်းနေကြသူများမှလွဲ၍ အားလုံးလိုလို အိပ်နေကြသည်နှင့် တူလေရာ ကျောင်းပရဝဏ်တွင်းပြင်ရှိ ပိုးကောင်မွှားကောင်တို့၏ အော်သံ မြည်သံကို ပင်ကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ခင်နွယ်ကြည့်နေသောထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့်စကားပြောနေသူမှာ အသက်အစိတ်အရွယ် အသားလတ်လတ် နှာတံပေါ်ပေါ်ပိန်ပိန် အရပ်မနိမ့်မမြင့် လူဖလံတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ခေါင်းမှာကြီးမားသော ရောင်ကြီးကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည်ဖြင့်ပေါင်းထား၍ သက္ကလပ်နက်ပြာ၊ ထားဝယ်လုံချည်ကြက်သွေးကွက်နှင့်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့လုံးတီးလား၊ ဆိုလား ကခုန်လားနှင့် ပျော်ပါးလာကြသော ထိုကာလသားတစ်စုမှာ ထိုအခိုက်တွင် သူတို့နှင့်တကွ သူတို့၏ မိတ္တေဘတ္တေ၊ ညီတ္တေ၊ နှမတ္တေအရေးအတွက် သေရေးရှင်ရေးကိုဆွေးနွေး တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ သူတို့၏အပေါ်တွင် သူတို့၏မိဘဆွေမျိုးတို့ အမှီပြုနေ၍ သူတို့မှာသာ ထိုခဏတွင် အခြားသူများ၏ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးကြမည့်သူများ ဖြစ်လေ၏။

နယားရုပ်အုတ်လက်ရန်းကိုမှီပြီးကြည့်နေသော ခင်နွယ်မှာကာလသားများပြောစကားကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ကောင်းကောင်း မကြားရသော်လည်း ကိုစိုးမင်း ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့် ပြောပုံ၊ ကိုရိုးကြီးဝင်၍ ဒေါထလိုက်ပုံ၊

မြို့သားကပြန်၍ လက်သီးနှင့်ထိုးသဖြင့် ကိုရိုးကြီးလဲကျသွားပုံ၊ မြို့သားကျောင်းပြင်သို့ထွက်လာသည့်နောက် ကိုစိုးမင်းတကောက်ကောက် လိုက်လာသည်ကိုပါ မြင်ရလေ၏။

မြို့သားသည် ခင်နွယ်နားမှဖြတ်၍ ဇရပ်တန်ဆောင်းကြားသို့ ဝင်သွားသည်တွင် အနီးသို့ရောက်လာသော မြို့သားမမြင်အောင်ခင်နွယ်သည် လှေကားထစ်ပေါ် မီးရောင်ကွယ်ရာသို့ လေးငါးခြောက်ထစ်တက်နေ လိုက်သောကြောင့် မြို့သားက မမြင်ပေ။ စိုးမင်းဒေါ်နှင့်မောနှင့် လိုက်လာတော့မှ လှေကားထစ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး စိုးမင်း၏နောက်က ကပ်၍ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်သွားရာသို့ လိုက်သွားလေ၏။

စိုးမင်းနှင့်ဘမောင်မှာ အနည်းငယ်ပြတ်နေသောကြောင့် ဇရပ်ကြားသို့ဝင်သွားသောဘမောင်အား ဇရပ်နောက်တွင် မျက်ကြောပြတ်သွားတော့၏။ ဇရပ်နောက်တွင် ခေတ္တရပ်ကြည့်ပြီး သိမ်ဘေးသို့မှန်း၍လိုက်သွားလေတော့၏။ သိမ်ဘေးသို့ရောက်ခါနီးတွင် နောက်မှလိုက်လာသော ခင်နွယ်ကမီလာလေ၏။ ခင်နွယ်သည်ကျောခိုင်းနေသောစိုးမင်းအား ရဲတင်းစွာလက်မောင်းကိုဝင်ဆွဲပြီး ဆိတ်ဖလူးပင်ကလေး တစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ခဲ့လေရာ စိုးမင်းမှာအံ့အားသင့်သွားပြီး ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားမိပြီးမှ ခင်နွယ်အားငုံ့ကြည့်လေသည်။ ဆိတ်ဖလူးကိုင်းကလေးများကြားမှ တိုးဝင်နေသော လရောင်တွင် ခင်နွယ်၏မျက်နှာကိုမြင်ရမှ

"ဟင်မိန္ဓယ် နင်ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ"ဟု မေးရလေ၏။ စိုးမင်းမှာ အတော်ကို အံ့ဩနေလေသည်။

"ဘယ်ကရောက်လာရမလဲ၊ နောက်ကလိုက်ခဲ့တာပေါ့" ဟု ပြောရာ စိုးမင်းက ခင်နွယ်အား

"ဖယ်စမ်းခင်နွယ်ငါ ဦးကြီးပြော့ဇည့်သည်ကိုလိုက်ရှာနေတယ်" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရှောင်ကွေ့ပြီးသွားမည်ပြင်ရာ ခင်နွယ်က စိုးမင်းအား အကျီစကိုဆွဲထားကာ ရှေ့မှကာ၍

"ဘယ်သွားမလို့လဲ မသွားရဘူး၊ ကျုပ် စကားပြောစရာရှိတယ်" ဟု ပြောလေ၏။

စိုးမင်းမှာ ဘုမသိဘမသိနှင့် နေရာတွင် ရပ်နေပြီးမှ ခင်နွယ်၏ မျက်နှာကို ငုံကြည့်ကာ

"ဘာပြောမလို့လဲ ပြောစရာရှိရင်မြန်မြန်ပြောစမ်းဟယ်"

"တကတည်းလောလိုက်ထာ တော်နဲ့မမသွယ် ယူတော့မလို့ဆို"

"အေး ဒီနေ့ပဲ လူကြီးချင်းစေ့စပ်ပြီးပြီ ဒါဘာဖြစ်လဲ"

"တော်တို့ တကယ်ယူကြမှာလား"

ခင်နွယ်မှာအသံတုန်သွား၏။ စိုးမင်းသည်အကဲခတ်ကြည့်၏။

"ယူမှာပေါ့ဟဲ့ ခင်နွယ်ရဲ့"

"တော်တို့ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ရှိသွားပလဲ"

"ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ"

"တကယ် ယုံနိုင်ပေါင်"

"မယုံနေလေ၊ နင်ဘာသိတာလိုက်လို့" ဟုပြောကာ စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်ကိုင်ထားသော အကျီစကို မသိမသာဖြုတ်သော်လည်း ခင်နွယ်က မြဲမြံစွာဆွဲထားလေ၏။

"ဘာလဲ မသွားရသေးဘူး" ဟုပြောပြီး တစ်ဖန်

"ရှင်တို့ မယူဘဲ နေလို့မရဘူးလား" ဟုမေးလိုက်၏။

စိုးမင်းမှာ ခင်နွယ်အား ထူးခြားပါတယ်ဟု သေသေချာချာကြည့်လေ၏။ ခင်နွယ်၏ မျက်လုံးကလေးတွေမှာ လရောင်တွင်တောက်နေလေ၏။

"ဟဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊ ခုယူလို့ ရရင်တောင် ယူချင်သေးတယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်လို့သာပေါ့" ဟုဆိုလေ၏။

စိုးမင်းမှာ တကယ်စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ဝမ်းနည်းသံပါနေ၏။

"တော် သူ့ကိုသိပ်ချစ်ထာပဲလား"

"ဟဲ့ကောင်မလေး မေးလားမြန်းလား ထူလှချည်လား၊ နင်ဒီညဘာ ဖြစ်နေလဲဟင် ချစ်ထာပေါ့ဟ" ဟု စိုးမင်းက ရယ်၍ပြောလေသည်။

"သူကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

ခင်နွယ်၏အသံမှာ တုန်နေလေသည်။

"အေးပေါ့ နင်ဘာလို့ ဒါတွေမေးနေရလဲ" ဟု စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်အား အကဲမရသဖြင့်မေးလိုက်လေ၏။

ခင်နွယ်သည် စိုးမင်းထံမှ အဖြေကိုကြားရသောအခါ အကျီစကိုင်ထားသောလက်ကို ဆတ်ခနဲလွှတ်ပြီး မျက်ရည်တွေလျှံလာလေ၏။ စိုးမင်းကိုစူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ

"တော်ကို ကျုပ်လိုချင်လို့တော့"ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

စိုးမင်းမှာ အံ့အားကြီးလုံးလုံးသင့်သွားလေ၏။ ခင်နွယ်သည်ပြောပြီး စိုးမင်း၏ရင်ခွင်သို့တိုးဝင်လာလေရာ စိုးမင်းသည်နောက်သို့အနည်းငယ်ဆုတ်ရာက ခင်နွယ်အား လက်ဖြင့်တားလေ၏။

"ဟဲ့ခင်နွယ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေး တကယ်ရူးတာကလား၊ သွားပြန် မဏ္ဍာပ်ကိုပြန်။ မနက်ကျအသံမရဘဲနေမယ်" ဟုပြောမှ ခင်နွယ်ကအတင်းတိုးဝင်လာသောကြောင့် စိုးမင်းသည် နောက်သို့လှည့်ဆုတ်ပြီး၊ ခင်နွယ်၏ကိုယ်လေးကိုဖေး၍ ဒန်းပင်တွေကျော်ပြီး ထွက်လိုက်လေသည်။

"အသံမရလို့သေသေ၊ ကျုပ်မေးတာမပြောရင် မပြန်ဘူး"ဟု ဆိုလေ၏။ စိုးမင်းမှာ ခင်နွယ့်စိတ်ကိုသိထားသူဖြစ်သဖြင့်

"ဘာမေးမလို့လဲ ဟဲ့ အရူးမရဲ့"ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် မေးလိုက်သည်ကို

"တော် ကျုပ်ကို မယူနိုင်ဘူးလား"ဟု မေးပြန်၏။

ခင်နွယ်မှာ အသက်မကြီးမငယ်နှင့် အရွယ်ရူးအရွယ်မိုက်ကလေးဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရဲရဲတင်းတင်းမေးလေ၏။ စိုးမင်းမှာလည်း လူနိုင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရဲဝံ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

"ဟဲ့ နင့်အစ်မနဲ့ယူမလို့ပါဆို"

"တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့ဟ"

"မင်္ဂလာမှမဆောင်ရသေးဘဲ၊ ကျုပ်ကိုယူနိုင်သေးတာပေါ့"

"လူကြီးတွေနဲ့ပြောပြီးပြီကွဲ့"

"ပြောပြီး ပြောပြီး ညားမှမညားကြသေးဘဲ"

"မညားပေမယ့် ဟင် ဟစ် ဒီကောင်မလေးတယ်အပြောရခက်ထာပဲ တို့ကလေးချင်းအတော်ရင်းနှီးနေပြီဟဲ့၊ ကဲသိပလား"ဟု စိုးမင်းကပြောလိုက်ရလေ၏။

ခင်နွယ်သည် အံ့တစ်ချက်ကိုက်ပြီး ဒန်းပွင့်ကလေးကိုင့်ကိုင်လေ၏။ ပြီးမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကာ

"တော် ကျုပ်ကိုမချစ်နိုင်ဘူးပေါ့"ဟု မေးလေ၏။ စိုးမင်းက

"ဟဲ - ဟဲ" ဟု သွားကြီးပေါ်အောင် ရယ်သာနေရလေသည်။

"တကယ်နည်းနည်းလေးမှ မချစ်ဘူးလား"

စိုးမင်းက ခင်နွယ်၏ဒေါသံကို ဂရုမထားဘဲ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြန်၏။ ဤတွင် ခင်နွယ်သည် ဒန်းပင်တစ်ပင်ကို ဒေါ်နှင့်ဆွဲ ဆတ်ခနဲနှုတ်ကာ အမြစ်အုံတွင် မြေပျော့တွေ တစ်ထွေးကြီးကပ်ပါလာသော ထိုဒန်းပင်နှင့် စိုးမင်းအား တအားကိုင်ပေါက်လိုက်ပြီး

"မချစ်ရဲဦးဟဲ့" ဟု အော်ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါသနှင့်ပစ်လိုက်သော ဒန်းပင်သည် စိုးမင်းကိုမထိဘဲ ခေါင်းပေါ်ကကျော်ပြီး သိမ်ဘက်သို့ရောက်သွားမှ စိုးမင်းလည်း ဘေးသို့ကွေ့ပြီး ကွင်းဘက်သို့ပြေးလေ၏။ ခင်နွယ်မှာဒေါသနှင့်လုပ်မိလုပ်ရာလုပ်ပြီး စိုးမင်းထွက်သွားသည့်အခါ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်ဖုံး၍ တရှုံ့ရှုံ့ငိုရာက မယ်ကောစောင်ဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ပြီးနေရာတွင် ရပ်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

❖ ❖ ❖

အခန်း(၃)

ဘမောင်သည် လူရှင်းသောသိမ်ကြီး၏ ပန္နက်ခုံပေါ်တွင်သွား၍ ထိုင်နေလေ၏။ လကလေးမှာသာနေပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ ရံနေသော ဆိပ်ဖလူးပန်းနံ့ကလေးတွေ တကြိုင်ကြိုင်ဖြစ်နေသည်ကို ရှုရှိုက်ဇိမ်ယူ၍ နေလေသည်။ သို့ငြိမ်သက်စွာ မှိန်းနေရာသို့ ပထမစိုးမင်းရောက်လာပြီး နောက် မိမိမြင်မိသော မိမိနှင့်ဝင်တိုးမိသော ယိမ်းသူမကလေးလိုက်လာ သည်ကို လရောင်နှင့် တွေ့ရလေ၏။

တောရွာဝလေ့အတိုင်း အပူအပင်မထားပျော်ပါးတတ်ပုံကိုမြင်ရပြီး ကာလသားများ၏ စိတ်ဆတ်ပုံကို သိခဲ့ရသော ဘမောင်မှာ စိုးမင်းနှင့် ခင်နွယ်တို့ မရှေ့မနှောင်းရောက်လာပြီးခင်နွယ်က စိုးမင်းအကျီစဆွဲစကား ပြောနေသည်ကို စကားလုံးမကွဲတကွဲသာကြားရသော သိမ်ပန္နက်ပေါ်မှ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေလေ၏။ စိုးမင်း၏အမူအရာကိုမြင်ရသောအခါ စိုးမင်းမှာ ထိုနေ့လယ်ကပင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီး သူဖြစ်သောကြောင့် ယခု သူနှင့်စကားပြောနေသော ယိမ်းသူမလေးမှာ

အမှန် စိုးမင်း၏ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စိုးမင်းအား အတင်းအပူကပ်နေသည်ဟု သူ့အတွေးနှင့်သူတွေးပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေရာက ခင်နွယ်သည် ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့် ဒန်းပင်ကိုနှုတ်ပြီး စိုးမင်းအားကိုင်ပေါက်လိုက်သည့်အခါ ပါးစပ်မှယောင်၍ပင် "အာ"ဟု တိုးတိုးဆိုမိတော့၏။

စိုးမင်းဘယ်ထွက်သွားသည်ကား မသိ။

ခင်နွယ်အော်ပြောလိုက်သော

"မချစ်နဲ့ဦးဟဲ့"ဟု ဆိုသံနှင့်အတူ သူ့ထံသို့တဲ့တိုးကြီးဝင်လာသော ဒန်းပင်ဖုတ်ကို မနည်းခေါင်းတိမ်းပြီး လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်ရလေ၏။ ဒန်းပင်ဖုတ်မှာ သိမ်ပန္ဓက်ပေါ်သို့ဖုတ်ခနဲကျသွားမှ နေရာကခုန်ချပြီး "ရှီး" ဟုသက်ပြင်းမှုတ်ကာ ခင်နွယ်ရှိရာသို့ နောက်မှတိုးသွားပြီး

"ခင်ဗျားတို့ချင်း သတ်ကြတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကြားကမြေဇာပင် ကံကောင်းလို့"ဟုဆံထောက်ထဲသို့ကျခဲ့သော မြေမှုန့်နှင့်ပခုံးပေါ်မှ မြေမှုန့်များကို ခါရင်းပြောလိုက်လေရာ ခင်နွယ်မှာရုတ်တရက် အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေလေ၏။

ခင်နွယ်မည်သို့မျှ ပြန်မပြောမီ ဘမောင်က လေသံတစ်ဆက်တည်းဖြင့်

"မချစ်ချင်တဲ့လူကို အတင်းဒန်းပင်နဲ့ပေါက်ချစ်ခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ချစ်ချင်တဲ့လူတွေအပုံဗျာ" ဟုပြောကာ ခင်နွယ်ရှေ့က မားမားကြီးရပ်နေလေ၏။

ခင်နွယ်သည် ဤတွင်ဘမောင်အား တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး မည်သို့မျှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားရန်ပြင်လျှင် ဘမောင်သည် ခင်နွယ်လှည့်ရာမှ သွား၍ တားပြန်လေ၏။ သုံးလေးခါတားတားနေသည့်အခါ ခင်နွယ်က သိသိသာသာ ဒေါထပုံဖြင့်

"တော်ဘယ်လို လူစားလဲ ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ ဖယ်ပါ"ဟုပြော၏။

"ဒီလူစားပေါ့၊ ဘာလဲဒန်းပင်နဲ့ပေါက်ဦးမလို့လား ပေါက်ချင်ပေါက်

စိုးမင်းလို ပြေးမှာတော့မဟုတ်ဘူး" ဟု တားမြဲတားပြန်၏။ ခင်နွယ်သည် လွှတ်ခနဲအော်မည်ပြင်ပြီးမှ ဘမောင်က

"အော်လေ အော်ပါလား၊ ခင်ဗျားဒီဘာလာလုပ်လဲမေးကြရင်ပြန်ပြောစရာ အဆင်သင့်စကားစရှိရင် အော်တာပေါ့"ဟု ဆိုသည့်အတွက် မအော်ဘဲလက်သီးကလေးဆုတ်ပြီး ဘမောင်ရင်ဘတ်ကိုထုမည်လုပ်ပြန်ပြီး

"ဖယ်နော် မဖယ်ဘူးလား၊ ဒါပဲ"ဟု ပြောပြန်၏။

"မဖယ်ဘူး၊ ဘာလုပ်မလဲ"

ခင်နွယ်သည် ကွေ့၍ သွားရန်ပြင်ပြန်၏။ ဘမောင်ကတားပြန်လျှင် ခင်နွယ်သည် ဘမောင်အား အတင်းတွန်းပစ်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ထုလေ၏။

ဘမောင်မှာ ခင်နွယ်ကိုမြင်မိသည်ခဏမှစ၍ တန်းတန်းစွဲချစ်မိနေသူဖြစ်လေ၏။ ယခုကဲ့သို့ နှစ်ဦးတည်း နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ရသောအခါ အကြံရှိပြီးသား ဘမောင်မှာ လက်ရဇက်ရဲဖြစ်သော လူပါးဖြစ်သောကြောင့် အလျှော့အရှောင်မပေးဘဲ ခင်နွယ်၏လက်သီးကလေးကို နှစ်ဖက်မိအောင် လက်ဝါးကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းချုပ်ပြီး ခါးကလေးကို ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ကာခင်နွယ်အားအတင်း ပါး၊ နှုတ်ခမ်း၊ နဖူးတို့ကို နမ်းလိုက်လေ၏။ ခင်နွယ်မှာ အတင်းဗလက္ကာယ အပြုခံရသည်ကြားမှ ဘမောင်၏ နှာခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုက်လိုက်မှ ဘမောင်လည်း ခင်နွယ်အား လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ခင်နွယ်သည် ဤတွင်မှ ဘမောင်ကို တံတွေးနှင့်ပက်ခနဲထွေးခဲ့ကာ "ဘီလူးကြီး"ဟု ပြောပြီးဇရပ်ကြားမှ ဝင်ပြေးတော့သည်။

ဘမောင်သည် ကျေနပ်စွာ "ဟဲ - ဟဲ" ဟု သွားကြီးတွေပေါ်အောင် ရယ်မောပြီး မျက်နှာမှ တံတွေးစက်တွေကို ပဝါဖြူဖြင့်သုတ်၊ ပဝါကိုအိတ်ထဲ အေးအေးဆေးဆေးပြန်ထည့်ပြီးမှ ခင်နွယ်ထွက်သွားသည့် လမ်းအတိုင်း ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဘယ်နေရာသွားနေရမည် မသိသောကြောင့် လက်ပတ်နာရီကို

လရောင်တွင်ထောင်ကြည့်လေ၏။ အချိန်မှာသန်းခေါင်းကျော်နှစ်ချက်တီး ခါနီးနေပြီကို တွေ့ရသော်လည်း မိုးလင်းချိန်အထိ ဘယ်နေရာဘာသွားလုပ်နေရပါမည်နည်းဟု မတွေးတတ်။ ခင်နွယ်နှင့်တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည့် အခြားအရာအတွက်လည်း သွေးတဆတ်ဆတ်တိုးနေလေရာ ဘမောင်သည် နောက်ဆုံးတွင် မဏ္ဍာပ်သို့ဝင်လိုက်သွားပြီး တစ်ချောင်ချောင်ကစောင့်၊ ခင်နွယ်အကဲခတ်မည်ဟူသော သဘောနှင့်ကျောင်းမကြီးအနီးမှကွေ့ကာ တစောင်းပင်စည်းတန်းကြားမှ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

သို့လျှောက်ခဲ့၍ မဏ္ဍာပ်နားသို့ရောက်ခါနီးတွင် ကွင်းဘက်ကဖြတ်ဝင်လာသော စိုးမင်းနှင့်သွားဆုံသောကြောင့် စိုးမင်းက

"ဟာ ကိုဘမောင် ဘယ်ပျောက်နေလဲ၊ လိုက်ရှာလိုက်ရတာနဲ့လို့" ဟု ယခင်က မည်သို့မျှမဖြစ်ခဲ့သကဲ့သို့ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေဆီးမေးလိုက်သောကြောင့် ကိုဘမောင်လည်း အလိုက်သင့်ပြုံး၍ပြောပြီး စိုးမင်းရှိရာသို့လာခိုက် ကုဋ္ဌနံဘေးရှိ သက်နံ့လှုန်းသော ကြိုးတန်းဆွဲငုတ်တိုနှင့် ခလုတ်ဝင်တိုက်မိသောကြောင့် ရှေ့သို့အားလွန်လဲကာ တစောင်းဆူးတွေကြားမှ ပေါက်ပြီး မဏ္ဍာပ်ရှေ့နား မီးရောင်အောက်သို့ အားယားထိုးကြီးလဲသွားလေ၏။

ဤတွင်မှ ကိုဘမောင်အား စိုးမင်းမှာငိုအားထက်ရယ်အားသန်ဆိုသလို ပြေးထူပေးရလေ၏။ ဘမောင်၏ နှာခေါင်းနှင့်မျက်နှာတွင် သွေးများ ပေကျံနေပြီး ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားသာ ရယ်နေရလေရာ ထမင်းချက်သမားတွေ လေးငါးဦးကပါ လာရောက်လှောင်ပြောင်နေကြတော့၏။ ဘမောင်မှာ ရှက်စနိုးနိုးနှင့် စိုးမင်းယူပေးသော ရေခွက်မှရေဖြင့် မျက်နှာသစ်ပြီး သုတ်ပြီးမှခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ စိုးမင်းမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ထံမှ ရေခွက်ကို လှမ်းလှမ်းယူပေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းမပျိုမှာမလှလွန်း မချောလွန်းသော်လည်း အသနားခံသော

ရိုးသားသည့် မျက်နှာသေကလေးနှင့်၊ ခင်ဗျယ်နှင့်အနည်းငယ် ဆင်သလို လိုတွေ့ရသောကြောင့် စိုးမင်းနှင့်စေ့စပ်ထားသည့်ခင်သွယ်ဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်ထားမိလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ဘမောင်အား ယုယစွာကြည့်နေရင်းက နှာခေါင်းမှာ ဆူးခြစ်ရာမှာ သွေးမတိတ်တတိတ် ဖြစ်နေသေးသည်ကို

"ဟင် ကိုစိုး ရှင့်လူနှာခေါင်းထိပ်က သွေးထွက်လှချေကလား" ဟု ကိုစိုးအားမေးလေ၏။ ဤတွင် ဘမောင်၏ ဝမ်းထဲမှဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏ မနည်းကျွန်ခြေဆောင်နေလိုက်သော်လည်း ခင်သွယ်ကမူ မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်မိတော့၏။ ကိုဘမောင်၏ ဆူးခြစ်ရာတွေကို ထုံးတိုပြီး စိုးမင်းတို့နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြော ထွက်သွားလေ၏။

စိုးမင်းသည် ဘမောင်အား သူ့လူစုထံသို့ ပြန်ခေါ်သွားသည့်နောက်သို့ ခင်သွယ်သည် ခေတ္တမျှ ရူးစိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ ပြုံးရောင်ရောင်လုပ်ကာ ကျူထရံပေါက်တွင် မျက်လုံးကြီးဝိုင်းပြီး လည်ပြန်ကြည့်နေသော ညီမဝမ်းကွဲတော်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ လုပ်စရာရှိရာသို့ သွားလုပ်နေသော်လည်း ခင်ဗျယ်မဏ္ဍပ်သို့ သိမ်ကြီးဆီမှ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘမောင်နှင့်စိုးမင်း ကုဋီဘက်မှကွေ့ဝင်ခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘမောင်၏ နှာခေါင်းထိပ်မှ ဆူးရာက သွေးအထွက်များသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခင်ဗျယ်၏စိတ်ထားကိုလည်းကောင်း၊ ဘမောင်မှာဦးကြီးပြော၏ ဧည့်သည်ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုး ကွက်စိပ်ချကာ ဆက်စပ်နေရှာတော့သည်။

သို့နှင့်ထိုညဥ့်ကုန်ပြီး နောက်တစ်နေ့သို့ ဝင်းဝင်းထိန်ထိန်ရောက်ခဲ့ပြန်တော့၏။ ကာလသား ကာလသမီးတို့လည်း သူတို့ဘာဝ ပျော်ကြပါးကြနှင့် မယ်တော်ပျံစျာပနလည်း ထိုနေ့မွန်းလွဲ(၄)နာရီခန့်တွင် ပြာကျခဲ့လေ၏။ ဘမောင်သည် ဦးပြော့ကြီးနှင့်သွားရောက်နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီး စိုးမင်းတို့ ရွာသားတစ်စုနှင့် ရွာသာကလေးဘက်သို့ အလည်လိုက်သွားလေ၏။

ခင်နွယ်လည်း စိုးမင်းနှင့် ဘမောင်တို့ လှည်းတစ်စီးတည်း စီးပြီး သူတို့ရွာဘက်သို့ထွက်သွားရာသို့မျှော်မှန်းကြည့်နေခဲ့ရင်းက ဝမ်းထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်နေသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ပေ။

ခင်နွယ်မှာ မည်သူဖြစ်သည်ဟု ဘမောင် သိရုံသိရပြီး၊ ဘမောင် မည်သူဖြစ်သည်ဟု ခင်နွယ် သိရရုံ သိခဲ့ကြခြင်း၌ ဘမောင်မှာ စိုးမင်းနှင့် လိုက်လည်မည်ဟု ကတိခံထားပြီးမှ ဦးပြေ့ကြီး သမီးမှန်းသိရသဖြင့် ရွာသာကြီးသို့ လိုက်သွားချင်သော်လည်း မဖြစ်တော့သည့်အတွက် မခံချိ မခံသာ တော့လွဲလွဲရပုံကို ဝမ်းနည်းသွားသော်လည်း ခင်နွယ်ကမူဘမောင်မှာ ဦးပြေ့ကြီးနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော မြို့ပေါ်မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏သား ကောလိပ်ကျောင်းထွက်တစ်ယောက် လူချမ်းသာကလေးဟု သိရသော်လည်း ဘမောင်ရွာသာကြီးသို့ မလိုက်သည်ကို ဝမ်းပင်သာမိခဲ့လေ၏။

အပျိုပေါက်ကလေးဘာဝ ဝမ်းတွင်ကျိတ်နှစ်သက်နေသည်ကား အတွေ့အမြင်များသည့် စိုးမင်းလူချောပင်ဖြစ်လေရာ စိုးမင်းကလွဲလျှင် ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲဟု အထင်ရှိထားလေ၏။ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်မြို့သား သူဌေးသားမကလို့ တာဝတိ$ သာက နတ်သားပင် ထိုအခါကခင်နွယ်အား ညွှတ်နူးအောင် ဆွတ်ခူးနိုင်မည် မထင်ပေ။ ခင်နွယ်တို့ သားအဖနှင့်သူရင်း ဌားကလေးတစ်ယောက် စီးလာသော လှည်းယာဉ်ကလေးမှာ နောက်ဆုံးမှ ကျောင်းဝင်းက ထွက်ခဲ့လေ၏။ အချိန်မှာ အနောက်ဘက်ကွင်းစပ် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် နေရောင်နီဖြာပန်း၍ ထွက်နေပြီ။

အနောက်ဘက်သို့ မျှော်မှန်းကြည့်လိုက်လျှင် ရိုးဖြတ်ရောင်ရွှေဝါ တောက်နေသည့်နေရာတွင်တောက်ပြီး၊ တလင်းချသည့်နေရာတွင်ကွက်၍ ပြောင်နေသည့်နေရာပြောင်ကာ ကွင်းမီးတွေ တရဲရဲတောက်နေသည်ကိုပါ တစ်ချက်ချက်မြင်ရလေ၏။ အရှေ့ဘက်တောင်ညိုတန်းမှစ၍ အနောက်ဘက်တစ်ခွင်အထိ ပြဲပြစင်အောင် လယ်ကွင်းတွေ ညီညာပြန့်ပြီးဆင်းနေ လေရာ ရွာဝင်နတ်စင်ကုန်းမော့မော့ လက်ပံပင်ခြောက်ကြီး တစ်ပင်အောက်

တွင် ဦးပြေ့ကြီးသည် လှည်းကိုရပ်စေလျက် ခင်နွယ်ကိုပါဆင်းစေလေ၏။ လှည်းကို ဆက်လက်၍ အိမ်သို့မောင်းသွားရန် မှာလိုက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက်နတ်စင်ဘေးမှလျှောက်ပြီး ကန်ပေါင်ရိုးအတိုင်း နေမင်းနှင့်တူရှ ကျရာသွားကြလေ၏။

အနောက်စူးစူးမှ နေလုံးကြီးနီကာရှေရောင်ပေါ်တွင် ကမ္ဘလာရောင်လွှမ်းနေချိန်၌ ခင်နွယ်တို့သားအဖမှာ ကန်ပေါင်ရိုးတွင် ပေါက်နေသော ဒန့်ဒလွန်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှ ငြိမ်သက်စွာ လက်တွဲ၍ ယှဉ်ရပ်နေလေ၏။

ကြည်နူးဖွယ်ရှုမျှော်ခင်းနှင့် ရိုးဖြတ်သလင်း အနုံ့သင်းသည့်ညနေစောင်းလေပြေကလေးသည် ခင်နွယ်၏ဆံစကလေးများနှင့် ဦးပြေ့ကြီး၏ ပဝါစကြီးကို လှုပ်ရှားကစားပြီးကန်ပေါင်ပေါ်မှ ဖြတ်ကာ ရွာတွင်းသို့ ကွင်းဘက်မှတိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

အတန်ငယ်ကြာ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်စဉ်းစားနေပြီးမှ ဖခင်သည် သမီးဘက်သို့လှည့်ကာ

"ဒီမယ် မိခင်နွယ်ကြည့်စမ်း ဟိုအနောက်တစ်ခွင်" ဟု ခိုင်းပြီး

"ဘာမြင်လဲ" ဟုမေးလေ၏။

"လယ်ကွင်းတွေမြင်တာပေါ့ အဘရဲ့"

"ဟိုမြောက်ဘက်ရိုးစပ်ညိုညိုကလေးအထိရောကွဲ့"

"လယ်ကွက်ကြီးတွေပေါ့"

"ဟိုတောင်ဘက်မယ်ကောကွာ"

"တူတူပေါ့ လယ်တွေရှိတာပေါ့အဘရဲ့"

"အေး ဒီလယ်တွေဟာ အဘလယ်ကြီးပဲ၊ ငါ့သမီးတစ်သက်မကဘူး ဆယ်သက်လဲပြီးစားနိုင်တယ်။ လယ်တွေဟာ ဟိုအနှစ်နှစ် အလလက ဒီနေရာမှာပဲရှိခဲ့တယ်။ အဘတို့ အဘိုးအဘတွေသာ သေသေသွားကြတာ၊ သူတို့မတော့ ဘာမှပြောင်းခြင်းလွဲခြင်း မရှိဘူး။ မျိုးချတိုင်း စပါးရတာပဲ။

အင်မတန် အားကိုးရတဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတွေ အဘတို့ အဘိုး၊ အဘတို့အဘ တွေချခဲ့တဲ့ မျိုးကို မှန်မှန်စပါးပေးသလို သစ္စာရှိခဲ့ကြတယ်ကွဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါမရှိတဲ့နောက် အဘလယ်တွေကို သမီးကိုပေးခဲ့ရမှာပဲ။ သစ္စာရှိတဲ့ ကျေးကျွန်ရယ်လို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပြုစုကွဲ့နော်၊ အဲဒီလယ်ကွက်တွေလိုပဲ ဘသမီးလည်း ဘသမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် လင်သားအပေါ်မယ် သစ္စာရှိရမယ် ကွဲ့နော်၊ ဘာလို့ ဒီစကားအဘပြောသလဲဆိုတာ မကြာခင် ငါ့သမီးသိရလိမ့်မယ်ကွဲ့။ ငါ့သမီးဟာ ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ ငဆော့သမီးတော့ နေရာတကျ စီမံပြီးပြီတဲ့ကွဲ့ မိခင်နွယ်ရဲ့" ဟုပြောပြီး ခင်နွယ်အား လှမ်းကြည့်လေ၏။ ကျနေတွင် ရောင်ပြန်ဟပ်၍ လှနေသော သမီးအား အားရပါးရ ကြည့်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဘစကားကိုနားလည်ရဲ့လား" ဟုအသံတုန်တုန်ဖြင့် မေးရှာတော့၏။

"နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို မကြာခင်မမသွယ်လိုပဲ အိမ်ထောင်ရက်သားချမယ်။ အဲဒီအခါကျ ကျွန်မ ကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းလင်အပေါ်မယ် ဒီလယ်ကွက်တွေလိုပဲ မသွေမဖောက် သစ္စာစောင့်ရမယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်လား အဘရဲ့" ဟု ခင်နွယ်ကပြန်ပြောမှ အဘိုးကြီးလည်းသမီး၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ယုယစွာကိုင်ပြီး ချစ်ခင်စွာကြည့်လေ၏။ ပြီးမှ နေမင်းကို ကျောပေးကာ ရွာဘက်သို့ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘမောင်သည် စိုးမင်းနှင့် ရွာသာကလေးသို့ လိုက်သွားရသော်လည်း ခင်နွယ်အပေါ်တွင်သာ စိတ်တလည်လည်ဖြစ်နေလေရာ ရွာသာကလေး သားတွေနှင့် မည်မျှပင်အလွမ်းသင့်သော်လည်း စိတ်ပါလက်ပါ မဖျော်မပါးနိုင်သဖြင့် မကြာမီတစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ရွာသာကလေးမှ ရွာသာကြီးကိုကျွံ့ပြီးဝင်ရမှာလည်း မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် သာယာဝတီသို့ သာပြန်လျက် ရန်ကုန်ကို အရောက်သွားရလေ၏။

ဤတွင်ဘမောင်မှာ ကံဆိုးချင်လွန်း၍သာ ခင်နွယ်နှင့်မတွေ့ရခြင်း

ဖြစ်တော့၏။ ဘမောင်ပြန်သွားပြီး ထိုညနေဘက်တွင်ပင် ခင်နွယ်တို့သားအဖ ခင်သွယ်တို့ထံရောက်လာလေ၏။ ဦးပြော့ကြီးမှာ ညီဖြစ်သူနှင့် အလုပ်အကိုင်အတွက် မကြာခဏလာရောက်တွေ့ဆုံတတ်လေရာ လာတိုင်းလည်း ခင်နွယ်ကိုခေါ်ခေါ်လာတတ်သဖြင့် ယခုအခေါက်တွင်မူ ခင်နွယ်မှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၍ စိုးမင်းမျက်နှာကို မြင်ရမည့်အရေးတွေးပြီး ဝမ်းသာနေခဲ့လေ၏။

သို့နှင့်ခင်သွယ်တို့ အိမ်တွင် ညစာစားသောက်ပြီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ခင်သွယ်၏ ရက်ကန်းစင်တွင်ဆင်း၍ စကားစမြည်ပြောနေကြလေ၏။ လကလေးမှာ ညဉ့်ဦးကစ၍ သာနေလေ၏။

ခင်သွယ်မှာ သဘောဖြူအူစင်းဖြင့် ခင်နွယ်အားခါတိုင်းလိုပင် ခင်ခင်မင်မင်လုပ်သော်လည်း ခင်နွယ်ကမူ သူ့အကြိုနှင့်သူ ခင်သွယ်အား အလိမ္မာပေါင်းပေါင်းနေပြီးဖြစ်ရာ ခင်သွယ်နှင့်ထိုင်ကာ ရက်ကန်းစင်တွင် အတူယှဉ်၍ လက်ခတ်သံတည်ညံကြားမှ စကားပြောနေသော်လည်း အိမ်ဝင်းပေါက်သို့သာ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေလေ၏။

မကြာမီ အိမ်မကြီးပေါ်မှ ဦးဆော့၏

"ဟဲ့အောက်က ကောင်တစ်ကောင် စိုးမင်းကို သွားခေါ်စမ်း" ဟု ခိုင်းသံကြားရသည်တွင်ကား ခင်နွယ်မှာ ဣန္ဒြေမနည်းဆောင် နေရလေ၏။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ရှိလျှင် စိုးမင်းနှင့် သွားခေါ်သော သူငယ်တို့ ဝင်းဝမှ ဝင်လာသည်ကို ရက်ကန်းစင်မှ မြင်ရသောကြောင့် ရင်တွင်းမှ ဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေလေ၏။ လရောင်ဖြင့် စိုးမင်းအား မသေမချာ မြင်ရသည်ကိုပင် အားမရနိုင် ပြေး၍ပင်ကြည့်ချင်လေ၏။ ခင်သွယ်မှာကား သဘောရိုးသည်ဖြစ်သောကြောင့် စိုးမင်းတို့ ဝင်းတံခါးဖွင့်ဝင်သံကြား၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး အလုပ်ကို လုပ်မြဲလုပ်နေလေ၏။

သို့နေရာက ခင်နွယ်မှာ အပေါ်ထပ်စိုးမင်းရှိရာသို့သာ နားစွင့်နေသဖြင့် တောင်ဘက်ရွာတွေဆီက မောင်းသံလိုလိုသဲ့သဲ့ကြားရသည်ကို

ခင်သွယ်သာ သတိထားမိလေ၏။ ထိုမောင်းသံကိုနားစိုက်ပြီးထောင်နေ
လေရာ မကြာမီလည်းရွာထိပ်ဆီမှ ခွေးသံတစီစီဖြစ်သွားသည်ကိုထင်ရ
လေ၏။ ထိုအသံများကို အိမ်ပေါ်ကလူများရော ခင်နွယ်ပါ မကြားမိသော်
လည်း ထိုအသံများနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ရွာသာကြီးဆီကပါ မောင်းသံ
တဒုဒုကြားရပြီး မကြာမီသူကြီးအိမ်နှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းထံမှ မောင်းသံ
နှင့်အတူ တစ်ရွာလုံးဆူသွားမှ အိမ်ထဲမှလူများပြုံ၍ ထွက်လာကြလေ၏။

ဤတွင် ခင်နွယ်နှင့် ခင်သွယ်တို့သည် ရက်ကန်းစကိုထောင်ကာ
အပေါ်သို့ အပြေးကလေးနှင့် တက်ခဲ့ကြရလေ၏။ မောင်းသံများနှင့်အတူ
ခွေးဟောင်သံလူသံတွေကို ကြားပြီး တစ်စတစ်စနှင့် တစ်ရွာလုံးမှာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရာမှ အုတ်အော်သောင်းတင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွား
ခဲ့လေ၏။ ပထမက အသံသာကြားပြီး မည်သို့မျှ မသဲကွဲသော်လည်း အိမ်ရှေ
မှ လူများ စုရုံးစုရုံးနှင့် ဖြစ်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စိုးမင်းနှင့်
တကွ အားလုံးပါ နီးရာတုတ်မားစွဲကိုင်ပြီး ဝင်းတံခါးကို ပြေ၍ပိတ်ကြရမှ

"ယောကျ်းတွေအကုန်ထွက် ထွက်ကွနော်" ဟု အသံသြကြီးများ
ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ဤအခါကျမှ စိုးမင်းသည် သေနတ်ကြီး တကိုင်ကိုင်နှင့် ဆင်ဝင်တွင်
ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသော ဦးဆော့နှင့်ဦးပြော့ကြီးတို့ထံပြေးတက်ခဲ့ကာ
အသံတုန်တုန်ရီရီဖြင့်

"သူပုန်ထပြီ ဦး"ဟု ပြောလေ၏။

ဦးပြော့ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုမှာ အရွပ်ကြီးပြတ်သွားသလို အားငယ်
သွားလေ၏။ သူပုန်ထလျှင် အနေပျက်တော့မည်အမှန်တည်း။ ထိုအခိုက်
မီးတုတ်များကိုင်ကာ လူလေးငါးဆယ်ယောက်ခန့် မြင်းကိုယ်စီဖြင့်ခြံဝမှ

"ဟေ့ ကိုစိုးမင်း၊ ဟေး ကိုစိုးမင်း၊ လာလေဗျာ"ဟု ခေါ်သံကို
ကြားရသဖြင့် ကိုစိုးမင်းလည်း ဆင်ဝင်သို့ထွက်ကာ ခေါ်သူတွေကိုကြည့်
လိုက်ရာ ရွာသာကြီးမှ ကိုရိုးတို့၊ ကိုချစ်တို့ လူစုကိုမြင်ရသောကြောင့်

အောက်သို့ဆင်း၍ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်းတွင် လှည်းသံ၊ လူသံ၊ မြင်းသံ၊ ကလေးသူငယ်များ ဆူပူအော်ငိုသံနှင့် တစ်ရွာလုံးဆူပွက်နေလေပြီ။

စိုးမင်းသည် ကိုရိုးတို့နှင့်ခေတ္တမျှတီးတိုးခေါင်းချင်းဆိုင်တိုင်ပင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ပြန်ပြေးတက်လာလေ၏။ အပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဦးပြောနှင့် ဦးဆော့တို့အနီးတွင်ကြုံ့ကြုံ့ဝင်ထိုင်ကာ တံခါးကြားတွင်ထောင်ထားခဲ့သော ဌက်ကြီးထောင်ဓားကိုဆွဲထုတ်သဖြင့် ဦးဆော့က

"အေး စိုးမင်းလိုက်သွားမှပေါ့၊ မလိုက်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ"ဟု မချိတင်ကဲဖြစ်နေသံနှင့်စ၍ ပြောလေ၏။

စိုးမင်းမှာ ဓားကိုလက်ဝါးဖြင့်ညှပ်၍ လက်အုပ်ချီကန်တော့ရာက အံတစ်ချက်ကြိတ်မိလေ၏။ အဘိုးကြီးများအား ပါးစပ်ဖြင့်ဖွင့်၍ ခွင့်မပန်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသောကြောင့် တွင်တွင်သာခေါင်းငုံ့၍ ကန်တော့ဦးချလေရာ လက်ထဲမှဓားမှာ မီးရောင်နှင့်ပာပ်မိတိုင်း တလက်လက်ဖြစ်နေလေ၏။

စိုးမင်းမှာ နဂိုကစိတ်မြန်ကိုယ်မြန်ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်တကယ်ကျတော့ နောက်ဆံဝင်ဝင်သံယောဇဉ်အမြှင်တန်းနေလေရာ ကြာသင့်သည်ထက်ကြာသည်ဟု အထင်နှင့်ကိုရိုးသည်အိမ်ပေါ်သို့တက်လိုက်လာလေ၏။ အဘိုးကြီးများအား ကန်တော့ပြီးမှ လှေကားမှဆင်းတော့မည် ပြင်သော စိုးမင်းမှာ ခင်သွယ်၏အခန်းဆီသို့လည်တဆန့်ဆန့်ကြည့်နေမိသည်တွင် ခင်သွယ်မှာလည်း ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ ဖခင်နှင့်ဦးကြီးမမြင်အောင် ကန့်လန့်ကာကိုကွယ်၍ ဖိုးမင်းထံအူယားဖားယားပြေးထွက်လာလေ၏။

အဘိုးကြီးမှာလည်း ငယ်ရာကကြီးသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ဆင်ဝင်သို့ထွက်သွားကြလေသည်။ ခင်သွယ်သည် စိုးမင်း၏ရင်ခွင်သို့ အတင်းပြေးဝင်ကာ မျက်နှာနှင့် စိုးမင်းရင်ဘတ်ကိုအပ်ထားလေသည်။ ငိုသံမထွက်အောင်အောင့်အည်းထားနိုင်သော်လည်း ပခုံးကလေးမှာတရွရွလှုပ်နေသဖြင့် စိုးမင်းလည်း ကျောကလေးကို အသာပုတ်ကာ

"မကြာပါဘူးချစ်ရယ် ဆယ့်လေးငါးရက်ထဲပါ။ ပြီးရင်ပြီးချင်း ကိုစိုးပြန်ခဲ့ပါ့မယ်" ဟုအားပေးပြီး ခင်သွယ်၏ မျက်နှာကလေးပေါ်အောင် မေးကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာပင့်လိုက်မှ ခင်သွယ်မှာ ပြုံးပြုံးကလေး မော့ကြည့်လေ၏။

သို့သော်မျက်လုံးမှမျက်ရည်များမှာ ပြုံးလျက်က လျှံကျနေရှာတော့၏။ ကိုစိုးမင်းပြောသမျှကို မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ မျက်လုံးကလေးအသာမှိတ်ကာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းဖြင့် ရင်ဘတ်ကိုအပ်ပြီး တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော စိုးမင်း၏ နှလုံးအုံကြားသို့ အတင်းတိုးဝင်တော့မတတ် ပူးကပ်စွာဖက်တွယ်ထားလေရာ နောက်နားဆီမှ မျက်မြင်တွေ့နေရသော ခင်နွယ်မှာ အသည်းတဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေလေ၏။

ခင်သွယ်နှင့်စိုးမင်းလည်ချင်းကပ်၊ ပါးချင်းအပ်ကာ တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက်ဖက်ပြီး လှေကားထစ်မှတစ်ထစ်ချင်းဆင်းသွားပြီး စိုးမင်း၏ အတွက်ယူလာသော မြင်းကလေးပေါ်သို့ စိုးမင်းသည်လွှားခနဲခုန်တက်ကာ ဇက်ကိုကိုင်မိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စိုးမင်း၏လည်ပင်းကို တွယ်ဖက်ကာ ခင်သွယ်က တစ်စုံတစ်ရာနားဝသို့ တီးတိုးပြောသဖြင့် စိုးမင်း၏ မျက်လုံးပြူးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ တရုတ်ကပ်ကြားမှ မြင်ရသော ခင်နွယ်မှာ အသည်းတဆတ်ဆတ်ခါနေလေ၏။ စိုးမင်း၏ ဖြူဖွေးသန့်ပြန့်သော မျက်နှာစူးစိုက်ကာကြည့်ရင်း သက်ပြင်း တချချဖြစ်နေမိပြီးမှ အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ အိမ်တွင်းသို့လှည့်လိုက်လေ၏။

သို့လှည့်လိုက်ရာ လှေကားထိပ်တွင်မားမားကြီးရပ်ပြီးပြုံးနေသော ကိုးရိုးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆုံမိကြလေ၏။ ကိုရိုးသည် ခင်နွယ်၏အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးကာ အနီးကျမှခင်နွယ်၏လက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်လေ၏။ အသားချင်းထိရသဖြင့် ကိုရိုးမှာအာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းအရဲစွန့်ကာ "ဒီမယ်"ဟုခေါ်လိုက်လေ၏။ ခင်နွယ်သည်ကိုရိုးကိုင်ထားသော လက်ကိုပြန်မရုန်းဘဲငြိမ်နေလေသည်။

"ခင်နွယ် ကိုရိုးဝမ်းထဲမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အချစ်စိတ်ကို ပိတ်လို့ မရတော့ဘူးကွယ်" ဟုပြောပြီး ခင်နွယ်၏ မျက်နှာကဲကိုခတ်ပြန်လေ၏။

ခင်နွယ်မှာ ကိုရိုး၏စကားကို ကြားပြီး ထိုအချိန်က ကိုရိုး၏အမူအရာကိုမြင်ရသော်လည်းထိပ်ကိုမ္ဗြောကိုင်သကဲ့သို့ မ္ဗန်ထူနေသဖြင့် မည်သို့ မ္ဗျပြန်မပြောဘဲနေခြင်းဖြစ်လေရာ ခင်နွယ်၏လိုက်လျောပုံကို အဟုတ် ထင်သော ကိုရိုးမှာရဲတင်းလာမိတော့သည်။ ကိုရိုးနောက်တစ်ခါ ထပ်မေးသံကြားမှခင်နွယ်သည် သူ့မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကိုရိုးအား မော်ကြည့်လေသည်။

"ကိုရိုးခုထွက်ခါနီးမယ် ခင်နွယ်အတွက် စိတ်ချရတဲ့စကားကို ခင်နွယ် ဆီက ကြားခဲ့ချင်တယ် ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်နွယ်" ဟုမေးနေသည်ကို ကြားရသောအခါ ခင်နွယ်ကပြုံးမိလေ၏။

ခင်နွယ်ပြုံးသည်မှာ သူပြောသမျှလက်ခံသည်ဟု အယူရှိသော မောင်ရိုးက ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားသော်လည်း ထိုအခိုက်တွင်အောက်မှ နာမည်ခေါ်နေကြပြီအတွက် လျင်မြန်စွာ သူ့လက်တွင်ဝတ်ထားသော မြလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ခင်နွယ်၏ လက်သူကြွယ်တွင်စွပ်ပေးခဲ့လျက်

"ကဲခင်နွယ် ကိုရိုးမပြန်မချင်းစောင့်နေရမယ်နော်"ဟု ပြောပြော ဆိုဆို အနီးမှထ၍ ပြေးရလေ၏။

ဤတွင်မှခင်နွယ်သည် အိမ်မက်မှနိုးသူကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ တရုတ်ကပ်ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကိုရိုးမှာမြင်းဖြူတစ်လက်နှင့် ရှေ့မှသွားနေသော စိုးမင်းတို့လူစုထံပြေးနေသည်ကိုတွေ့ရမှ အောက်ထပ်အိမ်ရှေ့ဝင်းတိုင်ကိုမှီကာ ငေးကျန်ရစ်သော ခင်သွယ် အနီးသို့ရောက်အောင်ပြေးပြီး သူပါငေး၍ ကျန်ရစ်တော့သတည်း။

မကြာမီအသံများ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးဝေးသွားကာ တစ်ရွာလုံးမှာ သခ္ခိုင်းပြင်ပမာ တိတ်ဆိတ်လျက် ကျန်ရစ်တော့၏။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၄)

ရော့ ပတ္တမြား-ရော့နဂါးဟု ပြီးပြီးပိုင်ပိုင်ဖြစ်လွယ်မည်အထင်နှင့် စ၍ထကြသော သူပုန်ကလေးမှာ နေ့ချင်းညချင်း မီးပွားကူးပြီး ကြီးထွားလာခဲ့လေ၏။ သာယာဝတီကွင်းတစ်ကွင်းလုံးသာမက မကြာမီ ဖျာပုံ၊ ဘိုကလေး၊ ဒေးဒရဲစသော အောက်ရေငန်မြို့များသို့ပင် မီးပွားကူးစက်မည့်အရေးကိုမတွေးမိကြသေးပေ။ အစဖြစ်သောကြောင့် သာယာဝတီထောင်စောင့် ကင်းတပ်ကလေးများ၊ နယ်ပုလိပ်များဖြင့် အစိုးရကိုယ်တိုင် ခပ်ပေါ့ပေါ့နှိပ်ကွပ်လေရာ ရွာသားများမှာ ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ကြွစဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ လှုံ့ဆော်ပေးသူတို့၏ အာဏာစက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ စစ်တပ်ခွဲကလေးများကို အလွယ်တကူပင်နှိမ်နင်းနှိပ်ကွပ် နိုင်လေရာ သူပုန်များမှာ အတော်အထင်ကြီးခဲ့ကြလေ၏။

ဖားရွှေကျော်၊ သဲတောကြီး၊ ဘုရားကြီး၊ ဘုရားကလေးစသော ရွာများမှာ သူပုန်တို့လက်စွမ်းပြသော ရွာများဖြစ်တော့သည်။ တစ်စ

တစ်စနှင့် မိုးကျလာသည့်အခါ ကွင်းတွေမှာရှင်းနေသလောက် ဖြစ်သောကြောင့် အလံတောင်စသော ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းများသို့ ခွာကာတပ်စွဲ၍ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေကြရလေ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ဂဠုနရာဇာအလံတောင်တွင် ပုန်ကန်ထကြွနေသည့်အခါဖြစ်လေရာ ဆင်ဖြူတော်မှီ၍ကြံစုပ်သကဲ့သို့ သူပုန်ထမှ အစားမှန်သောတောကြောင်ကလေးများ လက်ခမောင်းခတ်ချိန်လည်း ဖြစ်တော့သည်။

မိုးမင်းဝသန်ကား လူတွေဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည်ကို မစောင့်ဆိုင်း၊ ရှာတိုင်းတွင်ရှာပြီး ရှာချိန်တွင်ကျိန်ဆဲသလိုရှာချနေလေရာ စိုးမင်းတို့လူစုမှာ တောကြီးမျက်မည်းတွင် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာနေကြလေ၏။ ခင်သွယ်တို့ နောက်ခိုင်း၍ မိခင်အိုကြီးနှင့် နှမကလေးကို ခင်သွယ်အား အပ်ခဲ့ရသော်လည်း ခင်သွယ်ကိုယ်တိုင်မှာကြားလိုက်သော အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်သွယ်အား စိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်နေရင်းက နေ့ရက်တို့ကိုသာ လက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေခဲ့ရလေ၏။

ခင်သွယ်တို့မှာကား စိုးမင်းတို့လူစု စစ်ထွက်သွားချိန်မှစ၍ ရင်တွင်းတွင်ဟာကာ စားမရ အိပ်မပျော် တမျှော်မျှော်သာနေကြရလေ၏။

ဦးပြောကြီးတို့ညီအစ်ကိုမှာ ကိုယ့်ရေးထက် သမီးမိန်းမသားကလေးတွေအတွက် ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်မိခဲ့ကြရာက စိတ်ချရလေအောင် ခင်သွယ်တို့အိမ်တွင်ပင် ခင်နွယ်အားထားရစ်ပြီး ဦးပြောကြီးကမူ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရွာသာကြီးတို့ တိတ်တဆိတ်ပြန် တစ်လှည့်သွားတစ်ချီ ပြုလုပ်နေရလေသည်။

ခင်သွယ်တို့အိမ်သို့ စိုးမင်း၏မိခင်အိုကြီးနှင့် နှမငယ်မယ်တုတ်ကို ခေါ်ထားလေရာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူတို့တစ်တွေမှာ စိုးမင်းအတွက် တမှန်းမှန်း တသသနေကြလေရာက ခင်သွယ်မှာလည်း တစ်နေ့တခြား ထူးခြားလာလေသည်။

ဓမ္မတာအလျောက် ဤအချိန်ဤအခါမျိုးတွင် အားကိုးအားထား ပြုချင်သော်လည်း အသက်စွန့်ထွက်သွားသူကိုသာ တမ်းတမျှော်မှန်းနေရလေ၏။ ခင်သွယ်ကိုမြင်တိုင်း ကက်ကက်ပါအောင်ပြောချင်နေသော ခင်နွယ်မှာ ပြောစရာဖြစ်အောင် နေ့ချင်းညချင်းပြောင်းလဲနေသော ခင်သွယ်၏ အခြေအနေကိုမြင်ရသော်လည်း မပြောသာဘဲနေရလေ၏။ စိတ်တွင်းကမူ လွန်စွာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေပုံ ပေါ်နေတော့၏။

ပုထုဇဉ်ကိုးဟု သူမျှားတကာဖြေကြ၍သာ ပြေကြသော်လည်း ခင်သွယ်ကိုကား ခင်နွယ်မှာမကျေနိုင်ပေ။ ဤနည်းနှင်နှင်နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်၍သွားလေရာ တိုင်းရေးပြည်ရေး ပေါက်နှင့်ကျေးဟူသကဲ့သို့ ရေကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့်ဖြစ်နေသံကို နားတစွင့်စွင့်နေကြရာ၌ စိုးမင်းအပြန်ကိုသာ မြန်မြန်ပြန်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေကြတော့ရင်းဖြင့် ကဆုန်က နယုန်၊ နယုန်က ဝါဆိုနှင့် ဝါခေါင်သို့ ရေတဖောင်ဖောင်ဖြင့် ကူးပြီး တော်သလင်းဆန်းတော့မည်လုပ်တော့မှ တစ်နေ့တွင် ခင်သွယ်တို့အိမ်ကြီး၏ ဘေးတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်လာပုတ်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မိုးမှာတသည်းသည်း တမည်းမည်း ရွာသွန်းနေလေရာ အပြင်မှမည်သည့်အသံကိုမျှ မိုးသံကိုဖောက်ပြီးမကြား၊ တံခါး ပြင်းပြင်း ခေါက်မှ မလွယ်ပေါက်ကို အသာဖွင့်ကြည့်သူ မယ်တုတ်က လေသံဖြင့် ကိုစိုးကြီးဟု ပြောမှဝမ်းသာအားရ တံခါးမင်းတုပ်ကိုပြေး၍ ချရလေ၏။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီဖြစ်သည့်အလျှောက် ဦးဆော့မှာ အိပ်ရာသို့ဝင်နှင့် နေလေပြီ။

စိုးမင်းသည်အိမ်တွင်းသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် သက္ကလပ် အကျီရှည်ကြီးကို ခေါင်းမြီးခြုံရာမှ ခွာချလိုက်ကာ တင်ပေါ်အောင် ကျိုက်ထားသော ခါးတောင်းကိုဖြုတ်ပြီး ရေနံဆီမီးတိုင်ဖြင့်မီးရောင်ပြနေသော ခင်နွယ်အား ပြုံးကြည့်ကာ

"ဘယ်မလဲ ခင်သွယ်" ဟု မောသံနှင့် မေးလေသည်။

ခင်ဇွယ်မှာ အသားတဆတ်ဆတ်ခါသွားသော်လည်း မည်သို့မှ ပြန်မပြောဘဲ မင်းတုပ်ပြန်တင်သော မယ်တုတ်ကို ခေတ္တစောင့်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရန်လှေကားလက်ရန်းကိုကိုင်ပြီး မီးမြှောက်ပြသွားလေသည်။ ခင်သွယ်မှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော်လည်း စိုးမင်းရောက်နေပြီကို သိနှင့်သောကြောင့် အပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့် နေလေရာ စိုးမင်းသည် ခင်ဇွယ့် မီးရောင်ဖြင့် ခင်သွယ်မြင်ရလျှင် မြင်ရခြင်း အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်ကာ ပွေ့ဖက် ယုယလေ၏။

ခင်ဇွယ်သည် အစ်မဝမ်းကွဲနှင့် ခဲအိုတို့ ပူးပူးကပ်ကပ်ယုယနေကြသည်ကို မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ တစ်နေရာသို့ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

စိုးမင်းနှင့်ခင်သွယ်မှာ ခြောက်လကျော်ကျော်ခန့် လုံးလုံးကွဲကွာနေကြရသောကြောင့် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်မဝအောင် ဖြစ်နေကြတော့၏။ မလာမီက ခင်သွယ်နှင့်တွေ့လျှင် မည်သို့ပြောမည်ဆိုမည်ဟု တွေးတောထားသမျှမှာ ခင်သွယ်၏မျက်နှာကလေးကို ဖျော့တော့သော မီးရောင်ဖြင့် အားမရတရ မြင်ရသမျှ တစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေရခြင်းနှင့်ပင် မေ့လျော့ပျောက်ကွယ်သွားတော့ရင်းဖြင့် မိုးလည်းတစ်စစ စဲကာ အရှေ့တောင်စွယ်သို့နေရောင်ပင် ကွယ်စပြုလာလေ၏။

ဤတွင်မိခင်ဖြစ်သူကြီးက

"ဟေ့မောင် အရုဏ်တက်တော့မယ်"ဟုသတိပေးမှ

အပြင်သို့ ခင်သွယ်နှင့်မခွဲချင်ခွဲချင် ခွာထွက်ကာ မိခင်ကြီးအားကန်တော့လျက် ဓားနှင့်မိုးကာကို ပြန်ယူကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့လေ၏။

အောက်ထပ်တွင် သူငယ်တစ်ယောက်နှင့် စောင့်နေသော ဦးဆော့ထံသို့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ ဦးချပြီးပြန်ရန် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရလေ၏။

ခင်ဇွယ်ပင် စိုးမင်းနှင့်အတူ တံခါးထိလိုက်လာလေ၏။ စိုးမင်းသည် ခင်သွယ်ကိုသာ စိတ်မချသည်ထက် မချနိုင်သောကြောင့် တတွေးတည်းတွေးလာခဲ့သဖြင့် သူ့အနားမှာ မီးတိုင်တကောက်ကောက်လိုက်ပြနေသူ

ခင်နွယ်ကို တံခါးဝကျမှ အမှတ်ထားမိလေ၏။ သို့နှင့် ခင်နွယ်အား

"ပြန်မယ်နော် မိခင်နွယ်"ဟု နှုတ်ဆက်လေရာ ခင်နွယ်က အသံခပ်တုန်တုန်ဖြင့်

"ဟုတ်ကဲ့"ဟုဆိုမှ ခင်နွယ်အား တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်တွင် ခင်နွယ်မှာ မျက်ရည်သွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ခင်နွယ်အား အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက် ခင်နွယ်၏လည်ပင်းတွင် ပတ်တင်ထားသော တဘက်စကလေးဖြင့် မျက်ရည်ကိုသုတ်ပေးရာက

"ဘာလို့ငိုရသလဲခင်နွယ် ကိုစိုးတို့ပြန်ခဲ့ကြတော့မှာပဲ မငိုနဲ့အရှုးမရဲ့" ဟုပြုံးပြီးပြောသည့်တိုင် ခင်နွယ်၏မျက်လုံးတို့မှာ သူ့ထံစူးစိုက် ကြင်နာစွာကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်

"နင်ခုထိ ရှုးတုန်းကိုဟဲ့ ဟ"

သူကိုယ်တိုင် အသံတုန်သွားမိလေ၏။ ပြီးမှခင်နွယ်အား စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

"ခင်နွယ်"ဟုခေါ်လိုက်လေ၏။

"ရှင်"ဟုပြန်ထူးမှ

"ကိုစိုးကို သိပ်ချစ်တာပဲလား"

ခင်နွယ်ကပြုံးကြောင်သောမျက်လုံးဖြင့် ထိုအမေးကိုဖြေလေသည်။

"ချစ်ရင် ကိုစိုးခိုင်းတာ လုပ်မလား" ဟုမေးပြန်ရာ ခင်နွယ်သည် အတန်ကြာတွေနေပြီး အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်လေ၏။ ကိုစိုးဘာခိုင်းမည်ကို တင်ကြိုသိထားလေပြီ။

"နင့်အစ်မ မမာမချာဖြစ်နေတာ နင်အမြင်မဟုတ်လား"

ခင်နွယ်က ဘာမျှမပြောပေ။

"နေ့လား ညလား နီးနေပြီဆိုတာကော"ဟုမေးပြီး၊ စိုးမင်းက

"မနေ့ကတောင်အရေးတကြီးဖြစ်သေးတယ်ဆို"ဟု ထပ်ပြောမှ

ခင်နွယ်ကခေါင်းညိတ်သောကြောင့် ခင်နွယ်၏ပါးကလေးနှစ်ဖက်ကို လက်မနှင့်လက်ညိုးကြားတွင် ညှပ်ကိုင်ပြီး

"အေး ကိုစိုးကို တကယ်ချစ်ရင် ကိုစိုးမိန်းမနဲ့ ကိုစိုးမိန်းမကမွေးတဲ့ ကလေးကို ခင်နွယ်ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ရမယ် ဟုတ်လား"ဟု မှာလေ၏။

ဤအခိုက် အပြင်တွင် မိုးချိန်းသံတချင်ချင် တဒိန်းဒိန်းနှင့်လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းတွေ တသန်းသန်းဖြစ်နေလေ၏။

ခင်နွယ်သည် မျက်ရည်ကိုသုတ်၊ တံခါးမင်းတုပ်ကိုဖြုတ်ပြီး

"ဟုတ်ကဲ့"ဟုဆိုလေသည်။

ဤတွင် ကိုစိုးမင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ

"ကိုင်းသွားမယ်၊ မင်းတို့ညီအစ်မ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ မကွဲမကွာ နေကြဟေ့"ဟုပြောပြီး မိုးကာကိုခေါင်းပေါ်မိုးကာ မိုးရေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

စိုးမင်းထွက်သွားသဖြင့် တံခါးပိတ်လိုက်သော်လည်း တံခါးကိုနောက်ခိုင်းမှေးကာ ဇောဖြင့်မောရှိ ကျန်ခဲ့လေ၏။ မိုးသံကြားမှ စိုးမင်းစီးသွားသော မြင်းခွာသံမကြားရတော့မှ မျက်ရည်တဖြိုင်ဖြိုင်ကျဆင်းလာခဲ့သည့်အခိုက် အပေါ်ထပ်မှ

"အောင်မလေး အမေရဲ့ ဟေ့ခင်နွယ်ရဲ့ ငါ့ကိုပစ်ထားတော့မလားဟဲ့"ဟု ခင်သွယ်၏ အသံကိုကြားရသဖြင့် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်မိတော့၏။ နေရာက မခွာသေးဘဲ ရပ်နေလေသည်။

"ဟေ့ ခင်နွယ် မလာတော့ဘူးလား၊ အမေညိုရယ် ကိုစိုးတစ်ယောက်သွားပလား ဟင်၊ ဘုရားဘုရား"ဟု ထပ်၍ ညည်းတွားလိုက်သော အစ်မ၏အသံကိုကြားမှ လှေကားကဖြည်းညင်းစွာ တစ်ထစ်ချင်းတက်သွားလေသတည်း။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၅)

သုံးရက်လုံးလုံး ခင်သွယ်မှာ အလူးအလှိမ့်ခံနေရရှာ၏။ တိုင်းပြည်ပျက်ထဲ မွေးရမည့်ကလေးအတွက် နန္ဒင်း၊ ဆားအစ အဆင်သင့်မရှိရာ၊ အိမ်တွင်ရှိရင်းစွဲလူများနှင့်သာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေရလေ၏။

သုံးရက်လုံးလုံးလည်း မိုးဆက်လက်ကောင်းနေလေရာ မိုးမှာအပြီးသတ်အကုန်သွန်၍ရွာချနေသည်နှင့် တူတော့၏။ သုံးရက်မြောက်သောညဉ့်ဦးကျမှ မိုးတစ်စတစ်စ စဲသွားသော်လည်း လဆုတ်ဖြစ်သောကြောင့် အပြင်တွင် ကြယ်ရောင်သာတောက်နေလေရာ မိုးသားတိမ်လိပ်များကြားမှ ပြူပြူတစ်တစ်တောက်ရသော ကြယ်ကလေးတွေမှာ တောပုန်းနေသော သူပုန်တွေနှင့်ပြိုင်ပြီး တိမ်ဖုံးအောင်ပုန်းနေကြလေ၏။

မိုးသံငြိမ်ပြီး အပြင်တွင်လေသံတိတ်နေစဉ်တွင် ခင်သွယ်မှာနဖူးမှ ချွေးသီးကြီးများထနေအောင် ဝေဒနာကိုခံစားရလေရာ အဘွားညီမှာ နားလည်သော်လည်း နားလည်သလောက်အားမသယ်နိုင်၊ မယ်တုတ်က

လည်း ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသောကြောင့် အားမရအောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ခင်ဇွယ်မှာဝေဒနာရှင်ကို မေတ္တာမထားတတ်ရသည့်အပေါ်တွင် မျက်စိအောက်တွင် အမြင်မတော်တွေ့မြင်ရမည့်အတွက် ထွက်၍သာ ပြေးချင်နေတော့သည်။

ခင်သွယ်ကမူ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိနေသူဖြစ်သောကြောင့် ခင်ဇွယ်အား အကဲမခတ်နိုင်ရှာ။ ခင်ဇွယ်၏ လက်ကလေးကိုသာ တောင်းပြီး တင်းကျပ်စွာအားပြုကိုင်ထားရင်း "တဟင်းဟင်း" ညည်းနေလေ၏။ မျက်လုံးတွေမှာလည်း ဖွင့်၍မရသဖြင့် မဖွင့်နိုင်

"ခင်ဇွယ် ငါ့ညီမရယ်၊ အစ်မကိုပစ်မထားပါနဲ့ကွယ်"ဟု သနားစဖွယ် ညည်းရှာသည်ကိုပင် ခင်ဇွယ်သည် ခင်သွယ့်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ

"ဘယ်သူပစ်ထားလို့လဲ ဒီမယ်ရှိသားမဟုတ်လား"ဟု ခင်သွယ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုဒေါသနှင့်ဆောင့်လှုပ်ရင်း ဒေါ်နှင့်မာမာပင်ပြောလေ၏။

ခင်သွယ်အတွက် သူဤမျှဒုက္ခခံရသည်ဟု ထင်နေသ၍ ခင်ဇွယ်မှာ ဤအတိုင်းပြောဆိုနေထိုင်တော့မည်ကား အမှန်တည်း။ စိုးမင်းမှာသွားသော စကားကြောင့်သာ ဤမျှကရိကထခံခြင်းနှင့်တူတော့သည်။ ခင်သွယ်မှာကား တစ်မိနစ်ထက်တစ်မိနစ် ဝေဒနာပြင်းထန်လာသည့် အလျှောက် တညည်းတည်းညည်းကာ ကိုင်ထားသောခင်ဇွယ်လက်ကိုလည်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေရာ ခင်ဇွယ်ခမျာမှာ သူပါရောရ၍ ကသိကအောက်ဖြစ်လာပြီး ခွေးတွေထွက်လာသဖြင့် လက်ကိုရုန်းရင်း

"တကတည်း ကျုပ်ရှိပါတယ်ဆိုမှ အော်လိုက်ညည်းလိုက်ရတာ လွန်ရော၊ ဒါလောက်ပဲလား"ဟု မေးပြန်သည့်အတွက် ခင်သွယ်ကလေသံဖြင့်

"ဟဲ့ခင်ဇွယ်ရဲ့၊ နင်မခံရတော့ပြောမှာပေါ့"ဟုဆိုသည့်တိုင်

"လင်တော့ ယူတတ်သလား"ဟု အံကြိတ်ပြီး မေးလိုက်လေ၏။ မေးပြီးအတော်ကျေနပ်သွားသဖြင့် ခင်သွယ်အားလှည့်ကြည့်ကာ

"တော်တော်အော် ကြာကြာနေတော့ စိတ်ပျက်ပြီးထွက်သွားမိမယ်" ဟုပြောသည့်အတွက် ခင်သွယ်သည်

"မအော်စေချင် မအော်ပါဘူးညီမရယ် မချိုလွန်းလို့ပါ"ဟု မောသံနှင့်ဆို့သွားလေ၏။

ခင်သွယ်၏မျက်နှာမှာ ဝါကျင့်ကျင့်နေရာမှ ရုတ်ချည်းဖြူဖွေးဆင်းသွားလေ၏။ ခင်သွယ်၏လက်များမှာလည်း ခင်နွယ့်လက်ကိုရုတ်တရက် လွှတ်လိုက်လေသည်။

ခင်နွယ်သည် ရုတ်တရက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီးမှ ခင်သွယ်၏ရင်ကလေးတစ်ချက်ဖိုသွားလျက် လျင်မြန်စွာတဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်နားဆီမှ ဤလောကနယ်ကြီးသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသော လောကသားကလေးတစ်ယောက်၏ စူးရှစ္စာငိုလိုက်သံကို ကြားရမှ သူပါရောပြီး အသက်ရှူမှားသွားမိရှာသည်။

"ဟဲ့သမီးချောကြီး၊ မြေးချောကြီး ရှေ့တုံးရှေ့ခဲကြီးတော့"ဟု အဘွားညို၏အားရပါးရ တမ်းတလိုက်သံကိုကြားပြီး ခင်နွယ်သည် ခင်သွယ်၏ဘေးတွင် တင်ပါးလွဲထိုင်ကာ နဖူးဆံစကလေးတွေကို စမ်းသပ်ပြီး အဘွားညိုက ရင်ဘတ်စည်းဖို့ဟု တဘက်ကြီးတစ်ထည် လှမ်းပေးသည်ကိုယူကာ ခင်သွယ်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပတ်စည်းပေးနေတော့သည်။

သို့နှင့်ခင်သွယ်နှင့် ကလေးငယ်ကို အားစိုက်ခွန်စိုက်ပြုစုနေရာက ရွာထဲဆီမှ ကလေးငိုသံတွေ၊ လူသံတွေကြားရသောကြောင့် မယ်တုတ်ကို မီးနေခန်းပြင်သို့ လွှတ်လိုက်ရလေ၏။ ချက်ချင်းလိုလို မယ်တုတ်အခန်းတွင်းသို့ပြန်ဝင်ခဲ့သော်လည်း မည်သို့မျှမပြောနိုင်၊ ကျောက်တိုင်ကြီးလိုဖြစ်နေသောကြောင့်

"ဟဲ့ မယ်တုတ်ရွာထဲက ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟုအသားပုတ်ပြီးမေးမှ

"မီး . . မီး . . မီးလောင်နေတယ်"ဟု ပြုံးပြုံးပျာပျာပြောသံနှင့် မရှေးမနှောင်း၊ တဖြောင်းဖြောင်း မီးတောက်နေသံကြားရသောကြောင့်

ခင်ဇွယ်ကိုယ်တိုင် ဆင်ဝင်သို့ ထွက်ကြည့်ရလေ၏။ ထိုအခိုက် ဦးဆော့နှင့် သူငယ်ကလေးတို့လည်း ချက်ချင်းရောက်လာကြလေသည်တွင် မီးမှာ သုံးဘက်သုံးတန်ပတ်မိပြီးနေပြီကိုမြင်ရလေ၏။ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဝါးဆစ်ကွဲသံ၊ တဂျိုးဂျိုးနှင့် ပြိုကျသံများကြားတွင် တစ်ရွာလုံးဝင်းဝင်း ထိန်နေလျက် မီးတောက်တို့မှာလည်း ထန်းတစ်ဖျားခန့် တက်နေလေ၏။

ဤတွင်မီးမကူးသောမြောက်ဘက်မှထွက်ရန် တစ်ဖက်သာရှိတော့ သောကြောင့် အိမ်တွင်းသို့ပြန်ဝင်ကာ အထုပ်အပိုးပြင်နေစဉ်တွင် တောင်ဘက်မီးဖိုဆွယ်ကို အမိုးမှစ၍ မီးစွဲလာသောကြောင့် ထုပ်လက်စကို ပြန်ချပြီး မီးနေခန်းသို့ပြေးဝင်ကာ ဦးဆော့ကိုယ်တိုင် ခင်သွယ်အားပွေ့ချီ၍ ခင်ဇွယ်က ကလေးထည့်ထားသော ဗန်းကိုပိုက်ကာ လှေကားမှ ဆင်းကြရလေ၏။

အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်သုံးရပ်သုံးပြင်ဝိုင်းနေသော မီးတောက်မီးလျှံမှာ ဝါးဓနိသက်ကယ်တို့ဖြင့်သာ နီးကပ်စွာဆောက်လုပ်ထားသောရွာ ကလေးကို ဝှေ့ရမ်းဝါးမျိုနေလေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် တောင်လေပင့်ပေးပြန်သဖြင့် မီးလျှံမီးစွယ်များမှာ ရွာမြောက်ပိုင်းသို့ တန်းတန်းလန်းလန်း စွဲနေလေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝါးဆစ်ပိတ်များပေါက်ကွဲသံ တဖြောင်းဖြောင်း ဟိန်းသွား၍ တစ်ခါတစ်ခါတွင်အိမ်လုံးအိမ်ထည်များ မီးတောက်ဒဏ်ဖြင့် မီးပါးစပ်သို့ ယိမ်းယိုင်လဲပြိုကျသည်တွင် တဝုန်းဝုန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်းဖြစ်နေလေ၏။

မြောက်ဘက်သို့ ကောက်ရိုးခင်းကိုနင်း၍ စားသက္ခဲသို့ မီးတောက်မှာလျင်မြန်စွာပြေးလျက်ရှိလေရာ မကြာမီပင် မီးမှာ ရွာကိုပတ်မိသွားလေ၏။ အလယ်သို့စိုင်း၍ လောင်လာလေရာ ဘေးဘက်မှ အိမ်များမှာ ကွင်းလေဖြင့် ရုတ်ချည်းပြာပုံကျသွားလေ၏။ ရွာသူရွာသား ကလေးသူငယ်တို့မှာ အများအားဖြင့် ယောက်ျားကြီး ယောက်ျားထည်သို့မရှိသောကြောင့်

ကစဉ်ကလျား ပြေးလွှားအော်ဟစ်နေကြလေရာ လွန်စွာမှ သနားဖို့ကောင်းတော့၏။ အချို့လည်းကံအားလျော်စွာ ကွင်းပြင်သို့ထွက်မိပေ၏။ မထွက်နိုင်သေးသူတို့ကား ရှိပေဦးမည်။

ထိုအခိုက်တွင် မီးစင်ကိုကြည့်၍ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် ရွာကိုပတ်နေလေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မြင်းနှင့်ဇွတ် မီးထဲသို့ဝင်ရန် တိုးသွားသော်လည်း မီးတောက်များမှာလက်ရှည်ကြီးများသဏ္ဌာန်အတင်း တွန်းဖယ်နေသကဲ့သို့ လုပ်နေသောကြောင့် မြင်းကြီးမှာပတတ်ရပ် ရပ်ပြီး ခုန်ခုန်နေလေ၏။ သုံးလေးငါးခါမီးကိုဦးတေ့ပြီးဝင်ရန် ကြိုးစားရာကမှ တစ်နေရာတွင် မြင်းကိုလေနှင့်ဖေးပြီး စီးလိုက်လေ၏။ မြင်းရှေ့က လေပြေးသဖြင့် လေရှေ့က မီးစတွေတိမ်းနေခိုက် မြင်းနှင့်လူပါ ရွာတွင်းသို့ရောက်ခဲ့လေ၏။

ရွာတွင်းဝင်မိသော်လည်း သူသွားလိုရာကို ရုတ်တရက်မသွားတတ်သေးသောကြောင့် မီးတောက်တွေအလယ်တွင်ခြေကန်၍ခုန်ပေါက်နေ သောမြင်းကြီးပေါ်မှ တောင်တောင် မြောက်မြောက်ကိုကြည့်နေပြီးမှ တစ်ချက်တွင် မီးတောက်နှစ်ခုခေါင်းခွဲ၍ ခွာသွားရာမှ သွပ်မိုးနီနီ တစ်ခုကိုမြင်မှ ထိုနေရာသို့ မြင်းခေါင်းတေ့ကာ အတင်းစွပ်စီးဝင်သွားလေ၏။

ခင်နွယ်တို့အိမ်ရောက်လျှင်ပင် မီးဖိုကိုမီးလုံးလုံးမျိုပြီး အိမ်မကြီးသို့ မီးကူးစပြုနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ခင်နွယ်လက်မှကလေးကို အတွားညှိုလက်ပြောင်း၊ ခင်နွယ့်လက်သို့ခင်သွယ်ပေးပြီး ဦးဆော့မှာ နွားတင်းကုပ်သို့ပြေးရလေသည်။

နွားတွေမှာ နဖားကြိုးပြတ်မတတ် အတင်းရုန်းကန်၍ အမြီးတွေထောင်ကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်တစီစီထွက်နေအောင်ကြောက်လန့်နေသောကြောင့် အဘိုးကြီးနှင့် သူငယ်မှာ နွားနှင့်လှည်းကို တပ်ဆင်မရအောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ဤတွင်မှ မီးပတ်ရံဝိုင်းပြီး အလောင်ခံရတော့မလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ငိုပင်ငိုမိချင်တော့လေ၏။

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

လှည်းထောက်ကို မထောက်ဘဲ ထမ်းပိုးကိုထမ်းပြီး သူငယ်က နွားတစ်ကောင်ကို အတင်းထမ်းပိုးတင်သော်လည်း နွားမှာကြောက်ကန်ကန်နေသောကြောင့် အဘိုးကြီးမှာ ထမ်းပိုးနှင့်တိုးမိပြီး ဒူးခေါက်လဲသွားလေ၏။ သူငယ်က နွားကိုဆွဲပြီးကြောင်ကြည့်နေစဉ် ခင်နွယ်နှင့်မယ်တုတ်က ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်မိလေ၏။

မီးတွေမှာ ဝိုင်းရံနေလေပြီ။ ထိုအခိုက်အဘိုးကြီးမှာ လဲရာက လူးလဲထနေသည်တွင် ခြံပြင်မှဂျွမ်းခနဲတိုးပြီး မားမားကြီးဝင်လာသော မြင်းစီးတစ်ယောက်ရောက်လာလေ၏။

မြင်းစီးသမားသည် မြင်းကို အတင်းချုပ်ပြီး မြင်းပေါ်မှ အတင်းခုန်ဆင်းကာ သူငယ်အား ဇက်ကိုပေးလျက် သူငယ်လက်မှ နွားကိုယူကာ အတင်းထမ်းပိုးတင်လေ၏။

ထမ်းပိုးတစ်ဖက်တင်မိပြီး နွားကိုခေတ္တမျှ ပွတ်သပ်ချော့မော့ခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ကောင်ကို ပြေးဆွဲတပ်ဆင်လေ၏။ နွားတွေမှာ ထမ်းပိုးတင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြေးပေါက်ကို ရှာနေတော့ရာ ထိုသူက တက္ကတ်ကျွတ်နှင့်စုတ်သပ်ပြီး နဖားကြိုးနှိုင်နှိုင်ဆွဲထားမှ ငြိမ်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ဤတွင်လှည်းကို ခင်နွယ်အနီးသို့တိုးဝေးသောကြောင့် လှည်းပေါ်သို့ စုပြုံတက်ကြလေ၏။

ကမန်းကတမ်း အားလုံးတက်ပြီးလျှင် တက်ပြီးချင်း အဘိုးကြီးအားသွားမခေါ်နိုင်မီ မီးတောက်တွေဝိုင်းလာပြန်သောကြောင့် နွားတွေ အတင်းရုန်းကန်နေသည့်အတွက် လှည်းကိုဆုတ်၍ အသာခွာနေခိုက် အဘိုးကြီးကလည်း

"မင်းတို့သာလွတ်အောင်သွား"ဟု ပြောပြီး လူလွတ်လိုက်ခဲ့မည့်ပုံကို ပြနေသဖြင့် သူငယ်ကိုသာ လှမ်းခေါ်ပြီး မီးတောက်နိမ့်ရာကိုရှာကာ လှည်းကိုခေါင်းတည်၍ မောင်းရလေ၏။

သူငယ်လည်း လှည်းနောက်မှမြင်းကို မလွတ်ဘဲခိုတက်လိုက်လေ

သည်။ ထိုအတွင်း နွားတွေမှာ မီးကြားသို့မဝင်ဘဲ အမြီးတွေတန်းပြီး ခြေလေးချောင်းစုံကန်နေသောကြောင့် အောက်သို့ခုန်ဆင်းကာ နဖားကြိုးကို ခင်နွယ်၏ လက်လှမ်းပေးတော့မှ ထိုသူအားသေသေချာချာ ကြည့်မိသည်တွင် ဘမောင်မှန်းသိရလေ၏။

သမောင်ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာသည်ကိုသိလိုသည်ထက် ထိုအခိုက်သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဘမောင်ပေးခဲ့သော နဖားကြိုးကို ထိန်းပေးစဉ် ဘမောင်သည်ဝတ်ထားသော ဘလေဇာအကျီဖြင့် နွားတစ်ကောင်မျက်နှာပေါ်မှ အုပ်စွပ်၊ ခါးမှခါးပတ်ဖြုတ်ချည်ပြီး ခင်နွယ်ခေါင်းမှပေါင်းထားသော မယ်ကောစောင်ကိုလာဆွဲ၍ ကျန်တစ်ကောင်မျက်စိကိုအုပ်မိအောင် ဖုံးချည်ပြီးမှ လှည်းပေါ်သို့ပြန်ခုန်တက်ပြီး အတင်းမောင်းလေ၏။

ကမ္ဘာမီးလောင်သားကောင်ချနင်းစကားပင် ထွန်းလင်းနေရာကိုဘမောင်နှင့်ခင်နွယ်တို့မှာ ခင်သွယ်၏ဖခင်ဦးဆော့ကိုခေတ္တမျှမေ့နေသဖြင့် လှည်းမောင်းပြီး ထွက်တော့မည်ပြင်မှပြန်ကြည့်မိရာအဘိုးကြီးနှင့် လှည်းကြားထင်းပုံကို မီးစွဲနေသောကြောင့် လှည်းထံသို့မလာနိုင်ရှာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤတွင်တစ်ဖန် ဘမောင်သည် လှည်းပေါ်မှပြန်ဆင်းပြီး ဦးဆော့ထံပြေးသွားသော်လည်း ထင်းမီးမှာ အားကောင်းနေသည့်အတွက် တိုးမရအောင် ဖြစ်နေပြန်တော့၏။

ထိုအတွင်း ခင်နွယ်တို့လှည်းပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ငယ်သံပါအောင် အော်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ရာ လှည်းဘေးမှ မီးများပန်း၍ ပိုင်းနေသည်ကိုတစ်ဖန်တွေ့ရသောကြောင့် ဤတွင်ဘမောင်မှာတစ်သက်နှင့် လေးငါးသက်ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးဆော့အားထားခဲ့လျက် လှည်းထံသို့ပြန်ပြေးရတော့သည်။

ဦးဆော့၏ မချိသွားဖြဲမျက်နှာဖြင့်

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

"ဘမောင်ရေ လွတ်အောင်သာ ထွက်တော့ဟေ့" ဟုကြေကွဲစဖွယ် အော်ပြောသံမှာ ဘမောင်၏နားထဲမှာ ထိုအချိန်မှစ၍ တွေးလိုက်တိုင်း ကြားမိတော့သည်။

လှည်းမှာပေါင်းတင်ထားပြီးဖြစ်သည်တွင် မီးတောက်တို့မှာ ပေါင်းမိုးကို ယက်နေသကဲ့သို့ အတင်းထိုးနေသည့်အတွက် ဘမောင်သည် နွားနှစ်ကောင်ရှေ့မှ အတင်းဆင်းဆွဲရလေသည်။ ခြေထောက်တွင် သားရေဖိနပ်စီးထား၍သာ တော်ရုံတန်ရုံမီးခဲတို့ကို နင်းမိသော်လည်း မပူနိုင်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

မီးတောက်မီးလျှံတို့မှာ ဘမောင်၏နှာခေါင်းဝမှ အတင်းတိုးဝင်နေကြသကဲ့သို့ ထင်မိလေ၏။ နွားရှေ့မှ ထမ်းပိုးကိုကိုင်ဆွဲကာကိုက်တစ်ရာခန့် ပြေးရသည်ကို ဘမောင်မှာစကြဝဠာတံတိုင်းအရောက်သွားရသည်ဟု ထင်မိတော့၏။

လှည်းကိုခြံနားတစ်ဝိုက်ဝိုင်းနေသော မီးတောက်တို့မှ မနည်းလွတ်အောင်ဆွဲ၍ ထုတ်နေစဉ် အိမ်မကြီးကိုမီးဟုန်းဟုန်းတောက်စွဲနေပြီ ဖြစ်လေရာ မြောက်လေမခံဘဲ တောင်လေ တသောသောနှံနေသဖြင့် အိမ်ကြီးမှာ ဘမောင်သို့ထွက်မည့် မြောက်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်စပြုရာက တဖြစ်ဖြစ် တဗျောင်းဗျောင်းနှင့် လဲပြိုလာနေရာ ဘမောင်မှာနွားတွေကိုသာ အတင်းအားသွန်ဆွဲနေရလေ၏။

ထိုနေရာက မီးတောက်လွတ်လျှင် ရွာပြင်မှမီးမှာ ငြိမ်းနှင့်မည် အမှန်ဟုသိရသောကြောင့် လှည်းပေါ်သို့အိမ်ကြီး မီးလောင်ရက် ပိမကျအောင်သာ အလျင်တဆောရှောင်ဖယ်နိုင်ဖို့ လိုတော့သည်။

ဘမောင်မှာ မီးခိုးမှိုင်းခိုးတို့ဒဏ်ဖြင့် ဇောချွေးများထွက်အောင် မောဟိုက်စပြုလာလေ၏။ နွားများမှာလည်း မီးသံတွေကြောင့် နပေနကန် ရုန်းနေသည့်အတွက် လက်တစ်ဖက်ချင်းပြောင်းဆွဲရာက နှစ်ဖက်စုံကန်ဆွဲသည့်တိုင် လက်မောင်းရင်းက ပြုတ်ထွက်မတတ်ဖြစ်နေတော့သည်။

ခင်နွယ်မှာလည်း နဖားကြိုးထိန်းပြီး အတင်းအော်မောင်းကြိမ်းဝါးရင်း နွားတွေကို ခြေနှင့်ကန်၊ လက်နှင့်ရိုက် လုပ်နေရလေ၏။

သို့နှင့် ခြံရိုးကို ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းစွဲနေသော မီးတောက်ကို လွန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်မှအိမ်မကြီးလည်း ဝုန်းခနဲ အိပြိုကျသွားလေ၏။

ခင်နွယ်တို့လှည်းနှင့်သီသီကလေးလွတ်သွားလေရာ မီးခဲမီးစများမှာ လှည်းပေါ်ကဝဲပြီး ချာချာလည်ပြုတ်လွင့်ကျလာလေ၏။ ကျလာသောမီးစများကို ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပြီးလုံးလုံးလွတ်မှ လှည်းပေါ်သို့တက်ကာ ဘမောင်သည် အတင်းဒလကြမ်းကွင်းပြင်သို့မှန်းပြီး တန်းမောင်းခဲ့ရလေသည်။

ကွင်းဘက်ကျသော အိမ်များမှာ လောင်စာမကျန်တော့သဖြင့် မီးခဲပုံများသဖွယ်ဖြစ်နေသည့် ရဲရဲတောက်တောက်ပေါ်သို့ အတင်းဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်ထွက်လိုက်ကြရလေသတည်း။

ကွင်းသို့ရောက်၍ ရွာဘက်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မီးမှာရွာလယ်သို့ခိုက်နေပြီကိုတွေ့ရလေ၏။ ဘမောင်သည် လှည်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းပြီး မြင်းကိုဖြုတ်လေ၏။ မြင်းမှာလည်း နွားများကဲ့သို့ ကန်ကျောက်တွန်းဖယ်နေလေရုံမက တဟီးဟီးဟီးလျက် ပါးချုပ်ကိုဖိဝါး၍ အမြှုပ်တစီစီထွက်နေလေရာ သူငယ်သည် မြင်းကိုမလွတ်ထားခဲ့ဘဲအပါ ခေါ်လာနိုင်သည်ကို ချီးမွမ်းလောက်ပေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘမောင်မှာ ချီးမွမ်းနေဖို့လည်း သတိမရပေ။ မြင်းဇက်ကိုနှိမ်ပြီး မြင်းကို ဇက်ကြိုးနှင့်ပင်တဖြန်းဖြန်းရိုက်နေလေ၏။ အကြံကား မြင်းနှင့်ပင်ရွာထဲပြန်ဝင်ရန်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် မီးလုံးမီးထွေးကြီးများ အထက်သို့ထိုးထွက်တောက်လောင်နေသဖြင့် မီးရှိန်ကိုပင် နေရာမှပူပြင်းစွာခံရပြီး ဝင်လမ်းမရှိတော့ပြီကိုသိရမှ ဦးဆော့အားဝင်၍ ကယ်ဆယ်သယ်ထုတ်ရန်အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရလေသည်။

ဤ၂တွင်မှ မီးတောက်တွေကို အတန်ကြာမြင့်စွာ မြင်းကို ကိုင်ပြီး ကြည့်နေလေ၏။

မီးမှာ ရွာတောင်ဘက်နှုတ်ခမ်းမှစ၍ လောင်သည်ကို ဘမောင်မြင်ခဲ့ရလေရာ ယခုကဲ့သို့ ရွာပြင်မှ အတွင်းသို့ တိုးတိုးလောင်ပုံကို ထောက်ရ ခြင်းဖြင့် မတော်တဆလောင်သည့် မီးမဟုတ်တန်ရာဟု တွေးမိလေသည်။

မည်သည့် ပယောဂဖြင့်ပင် လောင်လောင်၊ ယခုမူ ဘမောင်၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်သူ စိုးမင်းနှင့် သူ့ယောကျ္ဍမလောင်းတို့၏ အိုးအိမ်ကား ပြာကျနေလေပြီ။

လှည်းပေါ် တွင်ကား ခင်နွယ်ကို တွေ့ရပေသည်။ ခင်နွယ်မှာ ဘယ်တုံးက ရွာသာကလေးတွင် ရောက်နေသနည်း။ လှည်းထဲတွင် ဘယ်သူများ ပါလာသနည်းဟု တွေးတောနေစဉ် လှည်းတွင်းမှ ကလေးငိုသံနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ညည်းသံကို ကြားရသောကြောင့် ခင်နွယ်ထံသို့ လာကာ ခင်နွယ်မှာ လှည်းဦးတွင်ကုပ်ပြီး မီးတောက်ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရာသို့

"ဒီမယ် လှည်းထဲမှာ မခင်သွယ်တို့ ပါသလား ကလေးငိုသံလည်း ကြားပါလား" ဟု မေးရလေ၏။

ခင်နွယ်သည် မီးတောက်တွေကို အကြည့်မပျက်ဘဲ တွေးတောနေမောနေရာမှ

"မမသွယ်တို့သားအမိနဲ့ ကိုစိုးအမေနဲ့ နှမပါတာပေါ့" ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

ပြတ်ပြတ်ပြောခြင်းမှာ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်၍မဟုတ်၊ ခင်နွယ်မှာ ခင်သွယ်တို့ အိမ်ကြီး မီးထဲပါသွားသည့်နောက် ခင်သွယ်တို့အား မည်သည့် အရပ်ကို ခေါ်သွားရမည်နည်း၊ မည်ကဲ့သို့ နေရမည့် အရေး တွေးတောနေခြင်းကြောင့်ပင်။

ဦးဆော့မှာ မီးထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ သေမှာပဲဟု တထစ်ချမှတ်

လိုက်ပြီး ခင်သွယ်တို့အား ရွာသာကြီးသို့ခေါ်သွားရန် စိတ်ကူးရသောကြောင့် ထိုအခိုက် ဘမောင်က

"ကဲ မီးကတော့ လွတ်ပြီ၊ ခုဘယ်နေရာသွားကြမလဲ"ဟုမေးသည်ကို

"ဒီမယ် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ၊ ရွာကိုသွားရမှာပေါ့"

"ဘယ်ရွာလဲ ရွာသာကြီးလား ကိုင်းသွားမှာဖြင့်လာ" ဟု မြင်းပေါ်တက်ပြီး ရှေ့မှသွားသော်လည်း လမ်းကို မမှတ်မိသောကြောင့်

"ဆို ဘယ်လိုသွားရမလဲ၊ ကန်သင်းတွေကလည်း မြင့်ပါဘိ" ဟု ထိုအခိုက် ကန်သင်းမြင့်မြင့်ကို ကျိုးခနဲနေအောင် ဆောင့်ကျော်နေသော လှည်းကိုကြည့်ပြီး မေးသဖြင့် ခင်နွယ်သည် ကန်သင်းကျယ်ကျယ် တစ်ခုကို မြှောင်ပြီး တာရိုးပေါ်ရောက်အောင် လှည်းကို မောင်းတင်ပြီးမှ

"ဒီတည့်တည့်ပဲသွား" ဟု ဘမောင်အား ရှေ့မှသွားခိုင်းလေ၏။

အခန်း(၆)

ဘမောင်သည် လှည်းရှေ့မှသွားလိုက်၊ နောက်မှလိုက်လိုက်၊ ဘေး ချင်းယှဉ်၍ စီးလိုက်နှင့် စဉ်းစားသွားလေ၏။ ခင်နွယ်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်နေသည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော် ဘမောင်ကဲ့သို့ပင် ရဲရဲတင်းတင်း လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလှည်းကို မောင်းနေလေသည်။

ခင်သွယ်မှာ သွေးလန့်သောကြောင့် မကြာမီကလေးက တစ်ကြိမ်သာ ညည်းသော်လည်း ယခုမူ မောဟိုက်၍ လိုက်လာလေရာ လှည်းတွင်းမှ ကလေးငယ်ကလေး တစ်ချက်တစ်ချက် လွန့်လွန့် ငိုသံမှတစ်ပါး ခင်သွယ် အား သက္ကည်းနှိပ်၍ ပြုံးပြုံးပျာပျာလိုက်လာခဲ့သော အတွားညိုနှင့် မယ်တုတ်၊ ဘိုးဝတို့၏ အသံကိုကား မကြားရပေ။ ခင်နွယ်သည် နွားတွေ ကိုသာ တဟဲ့ဟဲ့ အော်ချောက်ပြီး မောင်းနှင်နေလေ၏။

မီးနားနီးစဉ်က ဇောရှိန်နှင့် မီးရှိန်ကြောင့် ပူနေသော်လည်း တစ်နာရီ

ခန့် တာရိုးအတိုင်း မောင်းမိသည့်အခါ ကွင်းလေအိမ်ကလေး မျက်နှာကို ရိုက်သဖြင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသောကြောင့် ကုပ်ပြီးလိုက်လာလေ၏။

သို့ကုပ်လာတော့မှ နွားမျက်လုံးကို ဖုံးချည်ထားသော သူ့မယ်ကောစောင်ကလေးကို သတိရလေ၏။ မယ်ကောစောင်မှဆက်ပြီး ရှေ့မှမြင်းနှင့် သွားနေသော ဘမောင်ကို တွေးမိလေသည်။

ဘမောင် အရေးထဲရောက်လာပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် ကယ်ဆယ်ခဲ့၍သာ ယခုကဲ့သို့ မီးတောက်ဘေးမှ သီသီကလေး လွတ်ရသည်ကို တွေးပြီး ကျေးဇူးတင်မိသောကြောင့်

"ဒီမြို့သား ဘယ့်နှယ်ဒီအချိန်ကြီး ဒီရောက်နေပါလိမ့်"ဟု တွေးပြန်၏။ သို့တွေးပြီး မေးလိုသဖြင့်

"ဒီမယ်" ဟု ဘမောင်အား ခေါ်လိုက်လေသည်။ ဘမောင်သည် ခေါ်သံကြားသဖြင့် ခင်နွယ်ထံလာပြီး

"ဆိုစမ်း ဘာတုံး မခင်နွယ်" ဟု မေး၏။

ခင်နွယ်သည် ဘမောင်မျက်နှာကို လရောင်ဖြင့် မြင်ရသည့်အခါ မေးချင်သည့် စကားများ ရုတ်တရက် မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

ဘမောင်မှာ ခင်နွယ်မခေါ်မီအထိ ခင်နွယ့်အကြောင်း စဉ်းစားပြီး နေခဲ့ရာ ခင်နွယ်ခေါ်၍ ခင်နွယ်လှည့်ဦးတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ခင်နွယ်အား စားတော့ဝါးတော့မလောက် ဖျစ်ညှစ်ချစ်ချင်သွားသောကြောင့် ထိုမျက်နှာထားကို ခင်နွယ်မြင်သွားခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ခင်နွယ့်ထံမှ စကားပြန်မရမီ ခင်နွယ်ချမ်း၍ ကုပ်နေသည်ကို မြင်မှ သူလည်း ဘလေဇာကိုချွတ်ပြီး နွားမျက်လုံးကို ချည်ထားမှန်းအမှတ်ရသောကြောင့်

"ဟင် မခင်နွယ်ချမ်းနေပြီလား၊ ဒီကလည်း စောင်ဖြုတ်ပေးဖို့ မေ့နေတယ် နွားတွေတော့ မကြောက်တော့ပါဘူး" ဟု ဆိုဆိုပြောပြော

နွားမျက်လုံးမှစောင်ကို ဖြေနေမှ ခင်နွယ်လည်း အားနာသည့်သဘောနှင့် ခေါင်းတခါခါမော့နေသော နွားကို နဖားကြိုးရင်းမှ ဆင်းကိုင်ပေးလေ၏။

လှည်းပေါ်မှတာပေါ်သို့ ဆင်းလျှင်ဆင်းခြင်း ခြေထောက်များအေး စက်သွားသော်လည်း ခင်နွယ်သည် သူ့စောင်ကလေးကို ကပျာကသီ ခြုံပြီး ဘမောင် ဘလေဇာဖြုတ်ရာသို့ တစ်ဖန် နဖားကြိုး ကိုင်ပေးပြန်သည်။

လှည်းသည် ထိုစဉ်က သဲချောင်းကလေးတစ်ခုကူးထားသော တံတားကုန်းကလေးတစ်ခုအနီးတွင် ရပ်မိလျက်သားဖြစ်လေ၏။ လဆုတ်ဖြစ်သဖြင့် လခြမ်းကလေးလည်း ထွက်နေလေသည်။ များစွာ မဝေးလှမ်းလှသောနေရာ ရွာဆီမှ မီးတောက်များ ငြိမ်းစပြုနေသည်ကိုလည်း မြင်နိုင်လေသည်။

ဘမောင်သည် ဘလေဇာကို နွားခေါင်းမှဖြုတ်ယူလျက် အခေါက်ဆန့်အောင် ပေါင်နှင့်ခံရင်းပွတ်နေရင်းက ခင်နွယ်၏ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာကလေးနှင့်တစ်လစ်လုံးကျစ်သော ကိုယ်လုံးကလေးကို ကြည့်မိလေ၏။ ဘလေဇာကို ဝတ်ပြီး ခင်နွယ်က လှည်းပေါ်ပြန်တက်မည် ပြင်သည်ကို

"နေပါဦးလား မခင်နွယ်" ဟု ပြောကာ မြင်းဇက်ကိုကိုင်၍

"ဟိုမယ် ကြည့်စမ်း မီးတောက်တော့ အတော်ကျသွားပြီနော်" ဟု တံတားပေါ်သို့ မသိမသာ ခင်နွယ်ပါအောင် ခေါ်သွားလေရာ ခင်နွယ်လည်း မီးတောက်တွေကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်မည်ထင်သော တံတားပေါ်သို့ ဘမောင်နောက်မှကပ်၍ လိုက်သွားမိလေ၏။

ဘမောင်သည် မြင်းဇက်ကြိုးကို တံတားလက်ရန်းနှင့် ခေါက်တို့ချည်ပြီး မီးကို ကြည့်နေလေ၏။ ခင်နွယ်လည်း နဖားကြိုးစကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲကာ တစ်ဖက်ဖြင့်တံတားလက်ရန်းကိုကိုင်ပြီး ဘမောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းက ကြည့်နေလေ၏။

အတန်ကြာငြိမ်နေကြပြီးမှ ခင်နွယ်ကစတင်၍

"ကိုဘမောင် ရှင် ဘယ့်နှယ် ဒီရွာရောက်လာတာလဲ"ဟုမေးလေ၏။

ဘမောင်သည် မီးတောက်ကိုကြည့်ရာက ခင်နွယ့်အနီးသို့ ထပ်တိုးလာကာ

"ရန်ကုန်ကလာလို့ ရောက်တာပေါ့ မခင်နွယ်ရဲ့" ဟု ပြောသဖြင့် "ညကြီးသန်းခေါင်"

"ဒါတော့ ရန်ကုန်ကထွက်တုန်းက ညနေစောင်းရုံ စောင်းသေးတာကိုး။ ညနေရထားနဲ့ လိုက်လာတာလေ သာယာဝတီမယ်ဆင်းပြီး မြင်းနဲ့ လာရတာကိုး" ဟု ဆိုသည်ကို

"သြော်" ဟုသာ ပြန်ပြောသောကြောင့် ဘမောင်သည် ခင်နွယ် အားအတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်းက

"ဒီက ပြန်သွားကတည်းက လာချင်နေတာ၊ သူပုန်ထနှင့်နေပြီဆိုတော့ ဘယ့်နှယ်လာမလဲ သတင်းစာဖတ်ပြီးသာနေရတာပဲ၊ ဖားရွှေကျော် ရွာပျက်ပြီ၊ သဲတောကြီးမယ် လူမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ကြားရလေ ရွာသာကြီးကို လာချင်လေပဲ" ဟု ဆိုသည့်တိုင် ခင်နွယ်က သူ့ဘက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်သောကြောင့် အနီးသို့ ထပ်တိုးသွားလေ၏။

"တစ်ခါရောက်အောင်သွားမဟဲ့ဆိုပြီးလာပြန်တော့လည်း ရွာသာကြီးသွားတာထက် ရွာသာကလေးက စိုးမင်းတို့လူစုနဲ့အတူ သွားမှုဖြစ်မယ်လို့တွေးမိတာကို၊ ရွာသာကြီးကို အချိန်မတော်ရောက်လို့ ကိုယ့်မှမသိကြတော့ ခုလိုတိုင်းပြည်ပျက်ထဲမယ် ရွာကတလွဲထင်မှာစိုးလို့ လူခံရှိတဲ့ ရွာသာကလေးကို လာပါတယ်။ ဒီကျတော့ တစ်ရွာလုံး မီးစွဲနေတာ တွေ့တာပါပဲ" ဟု ပြောရာက ခင်နွယ်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ

"လာတုန်းက မခင်နွယ်ဆီ လာတာပါပဲ" ဟု ခင်နွယ်၏ လက်မောင်းရင်းကလေးတွေကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

ခင်နွယ်သည် ရုတ်တရက်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့မျှ မရုန်းမကန်သည့်ပြင် ဘမောင်၏ဇွဲမြဲကြီးပုံကို သဘောပေါက်နေသဖြင့် ငြိမ်၍ တွေးနေလေ၏။ ဤနေရာတွင် ဘမောင်က လူသူရဲ၊ သဘောမြန်၊ လက်မြန်

ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသော အချစ်စိတ် အချစ်မာန်ကို မချိုးနှိမ်ဘဲ ငြိမ်သက်ခံနေသည့် ခင်နွယ်အား အတင်းသိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ပြန်လေ၏။

ယခု ခင်နွယ်မှာ ယခင်, ခင်နွယ်ကဲ့သို့ ခြေလက်တို့တွင် ရွှေခြေကျင်း၊ ရွှေလက်ကောက်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်မထားနိုင်၊ ကပိုကရို သုတ်သီးသုတ်ပျာ နှင့် ပြေးခဲ့ရသောကြောင့် ယခင်, ခင်နွယ်လောက် ပြေပြေပြစ်ပြစ်မရှိသော်လည်း ချစ်လွန်းအားကြီးနေသော မောင်မင်းကြီးသားက သနားရာက အတင်းချစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်တွင် ခင်နွယ်မှာ ယခုလိုတွေ့တယ်ဆိုတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလျင်တစ်ခါတုန်းကလို သရဲမင်းရဲစီးပြီး အတင်းဗလက္ကာရအပြုခံရသည့်အခါ ရှာကြံတင်ဆပ်နေသော ကျေးဇူး ပြချက်တွေ ကိုပင် လုံးလုံးမေ့ပစ်ရပြီး ဘမောင်အား ယခင်တစ်ကြိမ်ကလို ပင် အတင်းရုန်းကန်ထုဆိတ် အားနေသောလက်ဖြင့် ကုတ်ဖဲ့တွန်းလိမ်တော့မှ ဘမောင်လည်း ခင်နွယ်အား လက်ထဲမှ လွှတ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေလေ၏။ ခင်နွယ်မှာ ရှုန်းရ၊ ကန်ရသဖြင့် မောဟိုက်နေပြီး အမောပြေစ ပြုလျှင်ပင်

"ဘီလူးကြီး သဘက်ကြီး" ဟု ပြောလေ၏။

"ချစ်လွန်းလို့ပါ နွယ်နွယ်ရယ်"

"ဒါချစ်တာလား ထို" ဟု ပါးစပ်ကလေးမှ တံတွေးကို ထွေးထုတ်ရင်း မေးသဖြင့်

"နွယ်နွယ်ကို ချစ်လွန်းလို့ ကိုဘမောင် ဘယ်လောက်စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ရတယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား နွယ်နွယ်"

"တွေးနိုင်ပေါင်"

"မီးတွေထဲ အသက်စွန့်ပြီး ဝင်ရတယ်လေ"

"ဒါလောက်မျှား စကားထဲ ထည့်ပြောရသေးတော်"ဟု ခင်နွယ်သည် ယခင်ကျေးဇူးတင်မိသော်လည်း အချစ်မဝင်သဖြင့် အပြစ်မြင်စပြုလျက်ကပြောလေသည်။

"နို့ ဒီထက် ဘယ်လိုမျှား စွန့်ရဦးမှာလဲ နွယ်နွယ်ရဲ့" ဟု ဘမောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်မေးလေ၏။

"ကိုဘမောင်ဘာသာ ရန်ကုန်မယ်အေးအေးလူလူနေနိုင်တယ်။ ဒီကို မလာလို့လည်း ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ဘူးဆိုတာ တွေးမိရဲ့လား နွယ်နွယ် ရယ်။ ဒါဒီကိုလာပြီး ဒီလိုစွန့်စားမိလို့ ကျေးဇူးတင်ခံရတဲ့ ကျေးဇူးစကားပေါ့ ဟုတ်လား"

ဘမောင်က ဆက်ပြီးမေးနေလေသည်။ ခင်နွယ်သည် ဘမောင်က အတင်းဗလက္ကာရအလုပ်ခံရသောအခါ စိုးမင်းကို ပြေး၍ သတိရလေ၏။ ဘမောင် မားမားကြီး သူ့နားရပ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ စိုးမင်း၏ ကျယ်ပြန့်သောနဖူး၊ ရဲရင့်သောအမူအရာဖြင့် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်ပုံကို ပြန်၍ မြင်မိလေ၏။

သို့အတွေး တွေးပြီးဖြင့် ယခုနေ စိုးမင်းမှာ တောချုံအုံကြားက ရွှပ်ရွှပ်ခ္ခုံခ္ခုံတိုက်ခိုက်နေမည့်ပုံကို စဉ်းစားနေခိုက် ဘမောင်က အသံသြ ကြီးဖြင့်

"ဟုတ်လား နွယ်နွယ် ဒီလောက်စွန့်စားရက်နဲ့တောင် ချစ်ရာ မရောက် သေးဘူး။ မကျေနပ်သေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား" ဟု မေးသည့် အတွက် ခင်နွယ်သည် မီးတောက်ကို လှည့်ကြည့်နေရာက ဘမောင် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ

"ဟုတ်တယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဟင်" ဟု ဘမောင်အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ရှင်က ရှင်မီးထဲဝင်ရတာကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်ပြောနေချင်တုန်း လား"

"နို့ ဘယ်လိုစွန့်စားရမလဲ၊ သူပုန်တွေနဲ့ သွားရောတိုက်ရမလား"ဟု မေးမိလေ၏။

ခင်နွယ်၏ မျက်နှာကလေးမှာ ကြည်လင်လာပြီး

"ဟုတ်တယ် ကိုစိုးတို့လို ရဲရဲ့ဝံ့ဝံ့သွားလုပ်ရဲပါ့မလား" ဟု မေးသည့်အတွက်

"ဟဲ့ ဒါက ရဲတာမဟုတ်ဘူး၊ မိုက်တာ နွယ်နွယ်ရဲ့ သက်သက်အသေခံထွက်တာ"

"အသေခံ မထွက်ရဲလို့ပြောတာ မဟုတ်လား"

"ဒီလိုလည်း မဆိုနဲ့နွယ်နွယ်ရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဘယ့်နှယ်နည်းနဲ့ အစိုးရကိုနိုင်ပါ့မလဲ။ လက်နက်အင်အား လူအင်အားနဲ့ မသကာသူတို့ခံတိုက်နိုင်လှ ဒီတစ်နေ့ပေါ့။ နောက်တစ်မိုးကျ ဘယ်ကဟာနဲ့ ဘယ်လို စားသောက်နေကြမလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစိုးရကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနိုင်နိုင်ဘူး၊ မရှုမလှရှုံးမှာပဲ"

"ရှုံးမှာမို့ မတိုက်ဝံ့ဘူးလား နိုင်မယ်ထင်ရင် ဝင်တာကြာလှပြီပေါ့လေ၊ တယ်တော်တဲ့ လူပါလား"

ခင်နွယ်၏ အသံမှာ ဘမောင်၏အသည်းကို တဆတ်ဆတ်ခါစေလေ၏။

ခင်နွယ့်အလိုကို လိုက်ရမှာကား၊ မားသွားအောက်ဇက်စင်းပေးသည်နှင့်မခြား။ အသည်းယားစရာ လွန်စွာကောင်းပေ၏။ နွေလသီတင်းပေါက်လျှင်ပင် အစိုးရမှာ လမ်းပန်းကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက် နိုင်နိုင်နင်းနင်း နှိမ်နင်းမည်မလဲ။

ယခု မိုးမကုန်သေး၍ အသွားအလာ မလွယ်ကူသဖြင့်သာ နှောင့်နှေးနေသည်ကို သိထားသူဖြစ်လေရာ ဇာတိမာန် မရှိ၍မဟုတ်၊ မဖြစ်နိုင်၊ တစ်ဖက်သတ်ကျနေမှန်းသိသောကြောင့် မမိုက်ချင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ခင်နွယ်ကား ဒါတွေကို မတွေးတတ်၊ မားတစ်လက်နှစ်လက်နှင့် ဇက်ရဲလျှင် နိုင်မည်ဟု ထင်နေသော ဗဟုသုတနည်းရှာသူတစ်ယောက်မျှ ဖြစ်လေ၏။

ခင်နွယ့်အလိုလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် သိလျက်နှင့် တမင်မိုက်တွင်းနက်

ခြင်းသာ ဖြစ်တော့မည်ကို မတွေးမိခြင်းမဟုတ်သော်လည်း ခင်နွယ်အား များစွာ မြတ်နိုးချစ်ခင်နေသောကြောင့် အတင်းဇွတ်မှိတ်ရန် စိတ်ကူးပြီး

"ကိုင်းနွယ်နွယ် နွယ်နွယ်က သူပုန်ထမှ ချစ်မယ်ဆိုရင် ခုပဲသွားမယ်"ဟု လွှတ်ခနဲပြောပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ဖြေလေ၏။

ခင်နွယ်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေရာ ပြောစဉ်က မခံချင်အောင်သာ ပြောခြင်းဖြစ်၍ တကယ့်တကယ် ဟုတ္တိပတ္တိဝင်တော့မည်ဆိုလျှင်ပင် ရှာသို့ လှည်းနှင့်အရောက် တာရိုးတစ်လျှောက် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ သွားရမည့်အရေး ရှာရောက်၍ ဖခင်နှင့်တွေ့ပြီး ကူသူပုံသူမရှိဘဲ နေရမည့်အရေးများကို တွေးပြီး ပူပင်မိတော့သည်။

"တကယ်သွားတော့မလား"

ခင်နွယ်မှာ တုန်နေသောအသံကို ထိန်း၍မရ။

"အို တကယ်ပေါ့"ဟုပြောပြီး ဘမောင်သည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်ပြီး ကုန်းနှီးတွင် ချိတ်လာသော ဓားတစ်လက်ကို အိမ်နှင့်ပင် ဆွဲဖြုတ်ပြီး ခင်နွယ်အား လှမ်းပေးလေ၏။

ဓားကို လှမ်းမယူသေးဘဲ ခင်နွယ်သည် ညှိုးငယ်စွာနှင့်

"ချက်ချင်းသွားတော့မယ်လား"

"ချက်ချင်းပေါ့ နွယ်နွယ်က စစ်တိုက်မှ ကြိုက်မယ်ဆို၊ ကိုဘမောင်ကလည်း စိတ်အင်မတန်မြန်တာ ခုဆို ခုမှ"

"ရှာထိအောင်တောင် လိုက်မပို့ဘူးလား"

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်၏ အားကိုးမဲ့သည့်အသံကို သတိပြုမိသော်လည်း ခင်နွယ်၏ အမူအရာမှာ တင်းမာနေသေးသဖြင့် စိတ်ထဲက အနည်းငယ် မခံချင်သွားခြင်းဖြင့်

"အို ကိုယ့်ရွာပဲ၊ ကိုယ်မသွားရဲဘူးလား၊ ကိုဘမောင်ကို ဒါဖြင့် အစကဘာလို့စစ်ဝင်တိုက်ခိုင်းသေးလဲ၊ စွန့်စွန့်စားစားလုပ်တတ်တယ်။ နွယ်နွယ်တို့ကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ ဘာလို့မပြောလဲ"

"ခုသွားတိုက်ဆိုလို့ သွားတိုက်မှာလေ"ဟု မခံချင်အောင် ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက် လှည်းမှန်းတွေ တရွရွဖြစ်လာပြီး ကလေးငိုသံပေါ်လာသောကြောင့် ခင်နွယ်သည် ဘမောင် လှမ်းပေးသော ဓားကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကာ

"ကိုင်း သွား ဒါဖြင့်သွား" ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှည်းပေါ် သို့တက်ပြီး လှည်းကို မောင်းမည်ပြင်မှ ဘမောင်သည် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ကြည့်ရာက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသည့်ပုံဖြင့် ဘလေဇာအိတ်ကပ်ထဲသို့ စမ်းပြီး ဆွဲထုတ်လေ၏။ လက်ထဲတွင် ငွေစက္ကူအထပ်တစ်ထပ်ပါလာလေ၏။ ခင်နွယ်အား ခင်နွယ့်ဖို့ဆိုပြီးပေးလျှင် ယူမှာမဟုတ်သောကြောင့် လှည်းနားသို့ တိုးသွားကာ လှည်းထဲသို့ ဖုတ်ခနဲပစ်ချပေးပြီး

"မခင်သွယ့်ကလေးဖို့ ကိုဘမောင် မုန့်ဖိုးပေးသွားတယ်လို့ပြောနော် သွားပြီ နွယ်ရေ"ဟုဆိုကာ ကွင်းဘက်သို့ မြင်းကိုချပြီး ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းဆိုင်းနေသော အရှေ့ရိုးမတောင်ကြီးများဆီသို့ ခေါင်းတော့ပြီး ဒုန်းစိုင်းထွက်သွားတော့သည်။

ခင်နွယ်သည် ဘမောင်ထွက်သွားရာသို့ နွားနဖားကြိုးဆွဲပြီး ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

ဘမောင်အား တဖြည်းဖြည်းဝေးဝေးသွားသဖြင့် မမြင်ရတော့မှ ငိုချင်အောင် အားငယ်မိသည်ကို တင်းလျက် လှည်းကို တံတားပေါ် သို့ မောင်းတင်လေ၏။

ထိုအခိုက် မိုးမှာမထင်ဘဲနှင့် ရွာချလာလေ၏။

မိုးသံများ လှည်းပေါင်းပေါ် သို့ တဖြောက်ဖြောက်ရိုက်သည်နှင့်အတူ လည်း လှည်းနောက်ဖီဆီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းခွာသံများ၊ မီးရောင်များကို ကြားရမြင်ရလေရာ ခင်နွယ်သည် တံတားအဆင်း၌ လှည်းကိုရပ်ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရလေ၏။

မြင်းခွာသံတွေမှာ လျင်မြန်စွာ နီးကပ်လာပြီး မီးရောက်များမှာလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ၏ အရောင်ဟု သိရလေ၏။ သူ့လှည်းရှိရာတာလမ်း

အတိုင်း တည့်တည့်ကြီးလာနေသည်တွင် ထိုလူများမှာ သူပုန်များလော၊ အစိုးရများလောဟု မသိနိုင်သော်လည်း သူပုန်များနှင့် ဆုံလျှင်ကိုယ့်ရှာခံသားတွေ မဟုတ်က အညှဉ်းပန်းခံလျှင်ခံရမည်။ အစိုးရဆိုကလည်း အမေးမြန်းအစစ်ဆေးခံရမည်ဟု တွေးမိသောကြောင့် တရွှေ့ရွှေ့နီးကပ်လာသောလူစု တံတားပေါ် မရောက်မီလှည်းကို တာဘေးသို့ မောင်းချရလေသည်။

တာဘေးသို့ ရောက်သောအခါ လှည်းကိုမမြင်အောင် တံတားအောက် ခရာဆူးချုံတွေနှင့် ဖွက်ပုန်းရန်စိတ်ကူးပြီး နွားနှစ်ကောင်ကြားထမ်းပိုးအလယ်မှ စောစောက ဘမောင်ဆွဲသလို ဆင်းဆွဲလျက် တံတားအောက် ရေစပ်သို့ အတင်းတိုးဝင်လေ၏။

ထိုအခိုက် တံတားပေါ်သို့ မြင်းခွာသံများ နင်းနင်းဖြတ်နေလေ၏။ ဤအတွင်း ကလေးငိုလျှင် အခက်ပဲဟု တွေးပြီး ခင်သွယ်အား အပြစ်တင်မိသော်လည်း ကံအားလျော်စွာ ကလေးမှာ မငိုရှာပေ။

ခင်နွယ်သည် လှည်းကိုဆွဲလျက် တသွင်သွင်စီးနေသော သဲချောင်းရေတွင် ပေါင်မြုပ်အောင်ဆင်းနေရလေ၏။ အေးမြသောချောင်းရေဖြင့်လည်းကောင်း၊ မေးတဆတ်ဆတ်တုန်နေလျက် နွားတွေမှာလည်း နောက်ပြန်ဆုတ်နေသည်ကို အတင်းဆွဲထားကာ အပေါ်မှ တဂျုံးဂျုံးဖြတ်သွားနေသော မြင်းခွာသံတွေကိုသာ နားစွင့်ရင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေလေ၏။

ခင်သွယ်မှာ ယခုတိုင်သတိမလည်သေးသော်လည်း လှည်းပေါ်မှ သတိရသော လူသုံးဦးသားမှာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပဲ ကုပ်၍နေရလေ၏။

မိုးမှာ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာသွန်းပြီး ပေါင်းမိုးတွင်းသို့အတင်းပက်သွင်းနေသည်။ အတွားညိုနှင့်ကျန်သူငယ်မတို့မှာ မီးနေသည်နှင့် ကလေးအား မိုးမစင်အောင် ကိုယ်နှင့်ကာ၊ ရှိသမျှစောင်နှင့်ထွေးသော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင်ကမူ ကြွက်စုပ်ပမာ ရွှဲရွှဲစိုနေလေ၏။

မကြာမီ တံတားပေါ်မှ အသံများပျောက်ပြီး မြင်းခွာသံများ မိုးသံနှင့် ရောပျောက်သွားမှ လှည်းကို တာလမ်းအရောက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပြန်တင်

ရလေ၏။ သို့သော် ရှေ့မှ မြင်းတပ်ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ဆက်လက်မောင်းရလေရာ ရွာသာကြီးကို အရုဏ်တက်ရောင်ဖြင့် ရေးရေးကလေးမြင်စပြုမှ ဝိုးလည်းအနည်းငယ်စဲသွားလေသည်။

အခန်း(၇)

ရွာကိုမြင်လျှင် ခင်နွယ်တို့မှာ အားတက်မိသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာနားနီးလာပြီ။ တရွှေ့ရွှေ့တက်လာနေသော နေရောင်ဖြင့် ရွာအခြေအနေကို တွေ့ရသောအခါ ရင်တွင်းမှ ဆို့သွားလေ၏။

ရွာတစ်ရွာလုံးမှာ သဏ္ဌာန်ကြီးတစ်စပြင်ပမာ တိတ်ဆိတ်လျက် ခွေးဟောင်သံပင်မကြားရပေ။ အိမ်များမှာလည်း အချို့အမိုးမရှိ အချို့ အကာမရှိဘဲ အမိုးမရှိသောအိမ်များတွင် ကျန်ရစ်သောခေါ်ပျက်များ၊ ဝါးလုံးထုတ်တန်း မြားတန်းများမှ မကြာမီက တိတ်စဲသွားသော မိုးရေများ တစ်စက်ချင်း ဖုတ်ခနဲဖျောက်ခနဲ ကျကျနေသည့်ရွာလမ်းတို့မှာလည်း ဗွက်တွေသက်သက် လှည်းပုံတောင်းထိအောင် မြုပ်နေသည့်နေရာ မြုပ်နေလေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လေဖော့တိုက်လျှင် သစ်ကိုင်းကြီးများပေါ်မှ မိုးရေတွင် အိမ်ပျက်တွေပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲကျလေ၏။ ရေများမှာလည်း အိုင်ထွန်းသည့်နေရာ ထွန်းနေလေရာ ရေထဲမှဖြတ်၍ ခွေးအိုခွေးနာ တစ်ကောင်တလေ ဆတ်ဆတ်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခွေးများမှာအစားအစာနှင့်ဝေးကွာသောကြောင့် နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းထနေလေရာ

ခင်နွယ်တို့လှည်းကြီးတအိအိဝင်လာသည်ကို ဟောင်ဖို့ပင်ဝေး ခေါင်းထောင်ပင် မကြည့်နိုင်ပေ။

တဟီးဟီး ညည်းပြီးလိုက်လာသော လူမမာနှင့် မျက်စိသူငယ်ဖြင့် အဘွားညိုတို့သုံးယောက်နှင့်အတူ ခင်နွယ်လည်း လေးလံသောစိတ်ဖြင့် လှည်းကို ရေတွက်တွေရှောင်ပြီးမောင်းရင်းဖြင့် ပျက်စီးနေသော အိမ်များကို ကြည့်လိုက်ခဲ့လေ၏။

အချို့အိမ်များမှာ များသောအားဖြင့် တိုင်သက်သက်သာကျန်ရစ်ပြီး အချို့မှာမူ အမိုးနှင့်အကာတစ်ခုခု ကျန်သေးသော်လည်း အများအားဖြင့် အိမ်သားများ စွန့်ပစ်သွားခဲ့သည့် အရိပ်အရောင်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ တစ်အိမ်တလေတွင် အဘိုးအို အဘွားအို တစ်ယောက်တစ်လေကို မိုးရေ ရွှံ့ရေများနှင့် စိုရွှဲ ညည်းညူနေသည်ကို မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုများ အဘွားအိုများကို မြင်ရသောအခါ ခင်နွယ်သည် ဖခင်ကြီးအား မြင်လိုချင်စိတ် ပြင်းပြသည်ထက် ပြင်းပြလာသောကြောင့် အိမ်ဘက်သို့ အတင်းမောင်းခဲ့ရာ အိမ်ကြီးကိုမြင်ရလျှင် မြင်ရခြင်း ဣန္ဒြေ မဆည်နိုင်အောင် မျက်ညှိုးရည်ဝိုင်းမိတော့၏။

ခြံဝင်းမှာ နေရာတကာတွင် ကျိုးကျွံနေပြီးအိမ်မကြီးမှ နံရံတို့တွင် အပေါက်ကြီးများပေါက်ဝင်နေလျက်၊ တံခါးရွက်မှန်သမျှမှာလည်း ဘောင်မှ ကျွတ်ပြုတ်သည့်အရွက်ပြုတ်၍ မပြုတ်သေးသော တဲတဲကျန်နေသည့် အရွက်များမှာလေတိုက်တိုင်း ချာလည်လည်ကာ နံရံနှင့်တဘန်းဘန်း ရိုက်နေသည်။

ဝင်းခြံတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိအောင် သစ်သားတို သစ်သားစများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေလေ၏။ ထိုသစ်သားစများမှာ အိမ်တွင်းပစ္စည်း အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အကျိုးအပဲ့များဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ရွာကိုဖျက်သော ရန်သူမှာ မည်သူမည်ဝါဟု မသိရသော်လည်း တကယ်ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့သည်ကား ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။

ခင်နွယ်သည် ရွာသာကလေးမှ မီးတွင်းကလွတ်အောင် ခင်သွယ်တို့အားယူဆောင်၍ မျှော်လင့်ကြီးစွာနှင့် ရွာသားကြီးသို့ ပြေးခဲ့သည်။ ယခုမြင်ရခြင်းကား ရွာသာကြီးပေတည်း။ မျှော်လင့်ထားသမျှ သဲထဲရေသွန်သကဲ့သို့ လက်လွတ်လိုက်ပြီး ပျက်စီးချင်တိုင်း နင်းကန်ပျက်စီးနေနှင့် သောသူတို့အိမ်ကြီးကိုမော့၍ ချာချာလည်ကြည့်လေ၏။

စောစောက ငိုချင်အောင် ဝမ်းနည်းသွားသော်လည်း ယခုအိမ်ကြီးကို မြင်ရသောကြောင့် ဝမ်းနည်းခြင်းကား ငိုမ၍ရသော ဝမ်းနည်းခြင်းမျိုးဖြစ်နေလေရာ ခင်နွယ်သည် လှည်းကို ခြံဝသို့သွင်းပြီး လှည်းပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာဆင်းလျက် အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားလေသည်။

အိမ်ထဲမှ မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားရပေ။ တံခါးရွက်မရှိသော တံခါးပေါက်များမှ တဝီဝီဖြတ်နေသောလေနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ဂျင်ဂျင်နှင့်ပတ္တာချောင်နေသော တံခါးရွက်ရိုက်သံ။ ပိတ်လျက် ကျန်သေးသော တံခါးပေါက်တစ်ချပ်တစ်လေမှာ လေသံဖြင့် တချပ်ချပ် လှုပ်သံ စသည်တို့နှင့် ရွာတွင်းဆီမှ ရှည်လျားပျင်းတွဲ အသည်းထဲက ယားသွားအောင် ခွေးအိုတစ်ကောင်တစ်လေ ဆွဲဆွဲဝင်ဝင် အူလိုက်သံကိုသာ ကြားရလေ၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကြီးနေရာတွင် ပြုတ်၍ကျနေသော တံခါးရွက်ကြီးတစ်ရွက်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်လဲ့ထားလေရာ ခင်နွယ်သည် အတွင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ

"အဘ အဘ" ဟု ခပ်တိုးတိုးစခေါ်လေ၏။

အတွင်းမှ မည်သည့်အသံမှ မကြားရပေ။

"အဘ အိုအဘ" ဟု ထပ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်သည်။

သို့နှင့်လည်း ယခင်ကြားရသော တံခါးရွက်သံများနှင့် အိမ်တွင်းမည်းမည်းမှောင်မှောင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ချွတ်ခနဲ ခင်နွယ့်အသံဖြင့်လန့်၍ ခုန်လွှားလှုပ်ရှားသွားသော မြေကြွက်များ၏ အသံကိုသာ ကြားရလေ၏။ ခင်နွယ်၏ မျက်လုံးတွင် မျည်ရည်များ ပြန်လည်လာလေ၏။ ထိုအခိုက်

မယ်တုတ်နှင့် ဘိုးစ ခင်နွယ့်အနားသို့ လိုက်လာကြသော်လည်း သူတို့ကပါ ဘာမျှမပြော။ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် အိမ်ထဲဘက် မှောင်နဲ့မည်းမည်း ကိုသာ မျှော်မှန်း၍ ကြည့်နေလေသည်။

ဤတွင် ခင်နွယ်သည် တံခါးရွက်ကို ဆွဲခွာပြီး

"ဟေး ဘဘရေ"ဟု ငိုသံပါအသံကြောင့် နှလုံးဆိုင်အသည်းကြားမှ ထိုးထွက်လာသောအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

ခေါ်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်မည်ပြုပြီးမှ နားစွင့်၍ ထောင်နေသည်။ အတွင်းဘက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ထူးသံလိုလို ညည်းသံလိုလို ကြားရလေ၏။ ကြားရသောအသံမှာ ဟုတ်ကဲ့လားဟုတွေးပြီးနေကြစဉ် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်ခိုက်ပြိုသံကိုပါကြားရတော့မှ အတွင်းသို့ အတင်းတိုးဝင်ကြကာ အသံလာရာ အနောက်ဆွယ်ဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားကြရလေ၏။

အိမ်ထဲတွင်ကား ကြမ်းများတွင် ဖုန်များထပ်ပြီး မိုးရေဖြင့် ထိုင်း၍ ချွဲကျိုကျိုဖြစ်နေလေရာ နောက်ကလိုက်လာသော မယ်တုတ်ပင် ဘိုင်းခနဲ ချော်လျှောလဲနေသေးသော်လည်း ခင်နွယ်မှာကား အသံကြားမိသည့် နေရာ အရောက် အပြေးကလေးသွားလေ၏။

အိမ်ပြင်သို့ရှိပစ္စည်းအကုန်ထုတ်ပစ်ခဲ့ကြသည့်အတွက် အိမ်ကြီးထဲတွင် ရှင်းလင်းခြောက်ကပ်နေလေ၏။ နံနက်နေရောင်ဖျော့ကလေးမှာ မိုးသားတွေ ဆိုင်းနေသောကြောင့် ကောင်းမွန်စွာ မထွန်းလင်းနိုင်သေးရကား အိမ်ထဲတွင် မှောင်မည်း၍ နေသေးလေသည်။

မကြာမီ ခင်နွယ့်ရှေ့နားမှ လူတစ်ယောက် ညည်းညူလိုက်သံကို သိသိသာသာ ကြားမိသောကြောင့် ခင်နွယ် ထိုနေရာသို့ ပြေးစမ်းကြည့်ပြီး အနီးတွင်ရှိသော ပျဉ်ချပ်တွေနှင့် ရိုက်ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ဖျဉ်စသုံးစ တဖြောင်းဖြောင်းဆွဲခွာလိုက်မှ အပြင်ကထိုးဝင်လာသော အလင်းရောင်ဖြင့် ဦးဘိုးပြော့ကို မြင်ရလေ၏။

ခင်နွယ်၏ ဖခင်မှာ ခေါင်းတွင် အဝတ်ကြီးတစ်ခုပေါင်းထားသည်။

လက်မောင်းနှစ်ဖက်တွင် ပြည်တည်နေသော ဒဏ်ရာကြီးများနှင့် ပေါင်တစ်ဖက်ကိုလည်း ပုဆိုးစုတ်ကြီး တစ်ထည်ဖြင့် စည်းထားလေရာ ထိုစည်းထားသော အဝတ်စတို့မှပေါက်ပြီး စွန်းကွက်နေခြင်းဖြင့် ထိုနေရာတို့တွင်လည်း ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်တွေ ရရှိထားသည်ကို တွေ့ရလေရာ ခင်နွယ်မှာ ဖခင်အား အတင်းဝင်ဖက်ကာ

"အောင်မလေး ဘရဲ့"ဟုသာ ပြောနိုင်ပြီး တရှိုက်ရှိုက်ငိုရှာလေသည်။

ဖခင်၏ မချိတရိအခြေအနေနှင့် သမီး၏ မချိတင်ကဲ သနားစဖွယ်ငိုယိုနေကြပုံကို မယ်တုတ်နှင့် ဘိုးစတို့မှာ မျက်နှာငယ်ဖြင့် ကြည့်နေကြမိလေ၏။ ဦးပြော့ကြီးမှာ ကွပ်ပျစ်ကလေးတစ်လုံးတွင် ခေါင်းအုံးဟောင်းတစ်လုံး၊ လွှာခြင်းစောင်နွမ်းတစ်ထည်ဖြင့် မထနိုင်ထနိုင် ထထိုင်နေသည်။

ခေါင်းရင်းတွင် ခုံနိမ့်ကလေးတစ်လုံးရှိ၍ ကြွေပန်းကန်ပဲ့တစ်ခြမ်းထဲတွင် ခြောက်သယောင်းနေသော ထမင်းလုံးညိုညိုမည်းမည်း အနည်းငယ်ကိုမြင်ရပြီး ခြေရင်းမှ ထွေးခံတစ်လုံးတစ်စောင်း မှောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ဘာမျှနားမလည်သော လူမမယ်တွေပင် ရင်တွင်းကဆို့မိကြလေသည်။

အတန်ကြာခင်နွယ်သည် ဖခင်အားဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုလျက် ဦးပြော့ကြီးမှာလည်း သမီး၏ ကျောကလေးကို ပုတ်ကာပုတ်ကာ

"မင်ငို့ရဲ့သမီး သခ်ါရတွေပဲ" ဟု ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းအသံတုန်ခ်ျခ်ျနှင့် ပြောနေပြီးမှ ခင်နွယ်သည် ဖခင်၏ အနာအဆာများကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်လျက်

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဘရယ် ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံးလို့" ဟု ဆို့တက်လာသော အလုံးဖြင့် သံတုန်တုန်မေးပြန်သဖြင့် ကြာမြင့်စွာ မပြုမပြင်ရဘဲ ထားခဲ့သော ပါးမုန်းကျင်စွယ်ရှည်များနှင့် အနာရှိန် အဖျားဒဏ်ဖြင့် အရောင်မထွက်သော မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး

များဝဲကာ သမီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောနိုင်သမျှ ကြိုးစား၍ ပြောပြ ရှာလေသည်။

ရှာသာကလေးသို့ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးရက်ကျော်ကျော်ခန့်က ဦးပြေ့ကြီး တစ်ခေါက်ရောက်စဉ်က မားမားမတ်မတ်ဖြစ်လေရာ ခင်နွယ်မှာ ခုလို ရုတ်ချည်းဖြစ်သည့်အတွက် သာလွန်အသည်းနာနေခြင်း ဖြစ်တော့ သည်။ သို့နှင့်

"ဟိုတလောက အဘလာတော့ ဘာမျှမဖြစ်ပါလား ဖြစ်ရက်နဲ့ တမင် စိတ်မကောင်းမှာစိုးပြီး မပြောတာလား၊ ရှာမယ်အေးအေးချမ်းချမ်း ပဲဆို" ဟု မေးသည်တွင်

"အေးအေးချမ်းချမ်းပြောတာက ဒီလိုလေ ပစ္စည်းတောင်းတာ ပေးပြီး လူကို ဘာမှမလုပ်ဘဲကိုး"

"ခု ဒီတစ်ခါတော့ ပစ္စည်းလည်းတောင်း လူလည်းနှိပ်စက်သွားတာ ပေါ့ ဟုတ်လား ဘ"

"တောင်းတုန်းကတော့ ပစ္စည်းပဲ၊ ပစ္စည်းမရ ဆန်ပေးရမယ်ဆိုတော့ ငါဘယ့်နှယ်တတ်နိုင်မလဲ ပေးစရာပစ္စည်းမရှိတဲ့အကြောင်း ပြောပေမယ့် မရဘူး။ အတင်းခုတ်ကြထစ်ကြတာပေါ့"

ခင်နွယ်မှာ ကြားရသမျှ နားမချမ်းသာဖြစ်မိလေသည်။

"ဘယ်သူတွေလဲ ဘဘ၊ အစိုးရဘက်သားတွေလား" ဟု မေးရှာ သေး၏။

"အစိုးရတွေတော့မဟုတ်ဘူး။ တောမီးလောင်တုန်း တောကြောင် တွေဝင် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်သွားကြတာပဲ။ အစိုးရတွေကတော့ ဒီလို မနှိပ်စက်ပါဘူး။ ညကတောင် လူလေးငါးဆယ်လောက် ဝင်ကြည့်ကြသေး တယ်" ဟုမောနေသဖြင့် မောင်းထောင်ခွက်မှရေကို ယူတိုက်ရလေ၏။

ရေခွက်မရှိသောကြောင့် မောင်းထောင်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ ပေးရသည်။

"ခင်နွယ်က ဖြည်းဖြည်းပြောတာပေါ့ ဘရာ" ဟု ဆိုသော်လည်း ဦးပြေ့ကြီးက ဆက်လက်၍

"အဘကိုမြင်တော့ အဘိုးကြီးဘာဖြစ်လဲတဲ့၊ စစ်လားမေးလား လုပ်သွားပြီး နောက်တစ်ပတ်လှည့်လာတော့မှ သာယာဝတီဆေးရုံပို့ပေးမယ် လို့ ပြောသွားတာပဲ" ဟု ဆိုလေ၏။

ဤတွင် ခင်နွယ်သည် သူ့လှည်းနှင့် တံတားကုန်းတွင် ဆုံမိသောမြင်းတပ်မှာ သူပုန်တပ်မဟုတ်။ အစိုးရတပ်မှန်းသိရလေသည်။ ဖခင်အား သူတို့အပြန်တွင် ဆေးရုံတင်ပို့ပေးဖို့ ဝင်ခေါ်မည်ပြောသဖြင့် ဖခင်၏ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်မိလေ၏။ ဒဏ်ရာများမှာ အတော်ကြီးကျယ်နေပြီး အဘိုးကြီးမှာလည်း အစားမဲ့ အသောက်မဲ့၊ ဆေးမဲ့ဝါးမဲ့၊ ပြုစုမဲ့သူ မရှိခဲ့သဖြင့် အတော် အသည်းအသန် ဖြစ်နှင့်နေလေပြီ။

သို့နှင့် ခင်နွယ်က ခေါင်းမှ အဝတ်ကြီးကို ကိုင်စမ်းရင်းက မယ်တုတ်အား ခင်သွယ်နှင့် ဘွားညိုကြီးတို့ကို အိမ်ထဲသွင်းခဲ့ရန် တိုးတိုးမှာလိုက်လေ၏။ ခင်နွယ်ရုတ်တရက် စကားပြောရပ်သွားသဖြင့် ဦးဘိုးပြေ့သည် မျက်လုံးမှိတ်မှိန်းနေရာက ခင်နွယ်လက်ကို စမ်းပြီး

"သမီး မိခင်နွယ် နင်ဒီကို ဘယ့်နှယ် ဘယ်သူနဲ့လာလဲ" ဟု မေးလေသည်။ ခင်နွယ်က

"မမသွယ်နဲ့ပေါ့ လှည်းနဲ့လေ" ဟု ပြောသည်။

"ငဆော့ တစ်ယောက်ကော မာမာချာချာပဲလား၊ ဟိုမယ်အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ မဟုတ်လား" ဟု ဆက်မေးပြန်သည်။ ခင်နွယ်မှာ နှုတ်ခမ်းပေါက်မတတ် ကိုက်မိလေသည်။ အသံကိုထိန်းပြီး

"ဦးလေးဆော့လား၊ ကျန်းကျန်းမာမာပဲ ရွာသာကလေးမယ် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး" ဟု ခပ်တိုတိုပင်ပြောရ၏။

"ဘယ်မလဲ မိသွယ်" ဟု မသွယ်အနီးတွင် ရှိမည်အထင်နှင့် ခေါင်းစောင်းသောကြောင့် ခင်နွယ်က

"လာလိမ့်မယ်အဘ၊ လှည်းဖြတ်နေလို့နဲ့တူတယ်၊ သူလဲ မမာမချာ ကြီးနဲ့ ဘာမြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား" ဟု ဆက်လက်ပြီး ပြောရပြန်တော့သည်။

"အေးဟဲ့ သူတို့ဟာကလဲ အေးလေ၊ ပုထုဇဉ်ကိုး နီးနီးကပ်ကပ်ဆိုတော့ ခက်သားကလား" ဟု ပြောပြီး အဘိုးကြီးသည် ခင်နွယ်လက်များကို ဆုတ်ကိုင်ပြီး

"သမီး အဘတော့ ဒီအနာရှိန်နဲ့ ကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင့်နဲ့ သမီး နားထောင်စမ်း၊ နွားတင်းကုတ်က အလယ်တိုင်အောက်မယ် ဆန်သုံးအိတ်လောက်ဖြန့်ခင်းပြီး ကောက်ရိုးတစ်ထပ်၊ နွားချေးတစ်ထပ် မံထားခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲမယ်အဘ ကျောက်လက်စွပ်နှစ်ကွင်း၊ သမီးနားကပ်တစ်ရံလည်းထားတယ်။ ဒါပဲကျန်တော့တယ် မိခင်နွယ် စာချုပ်စာတမ်းတွေကအစ အားလုံးယူသွားကုန်ကြပြီ။ အဲဒါနဲ့ ရင်းနှီးပြီးစားနှင့်ပေတော့" ဟု ဝမ်းနည်းစဖွယ်မှာကြားလေ၏။

"အို အဘရယ် လူတောင်သေရသေးတာပဲတော်၊ ဒါတွေဟာလူတွေကဖြစ်တာပါ"ဟု ပြန်ပြောရသော်လည်း ခင်နွယ်ဖြစ်ရပုံဘဝဆန်းအတွက်တိုင်း တုန်အောင်ကြဲပစ်ချင်ခမန်း ဟစ်အော်ငိုပစ်ချင်တော့သည်။

သို့နှင့်အဘိုးကြီး၏အနာကို ရေကလေးနှင့်သာဆွတ်ပြီး အသာမှိန်းနေစေပြီး အိမ်တွင်းသို့ သွင်းလာသော ခင်သွယ်တို့အား ဦးပြော့ ကြီးနှင့် ဝေးဝေးအခန်းပျက်တစ်လုံးသို့သွားထားရလေ၏။ ရတတ်သမျှ သစ်တိုသစ်စများနှင့် ဦးဘိုးပြော့အိပ်ရာအနီးမှ မီးခြစ်တစ်လုံးကို ဝင်ယူကာ ခင်သွယ့်အတွက် မီးဆိုင်ပေးရသည်။

ခင်သွယ်မှာ သတိကောင်းကောင်းလည်လာပြီး ရောက်နေသော နေရာကိုကြည့်ရာက မေးသောကြောင့် အဘွားညီလည်း ခင်နွယ်နှင့် တိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်လျက် ခင်နွယ်က

"ပြောပြမှာပေါ့ ပြောပြရင် အဘမီးထဲပါတယ်လို့သာ မပြောနဲ့"ဟု

ဆိုသဖြင့် ခင်သွယ်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရလေသည်။ ဘမောင်လာရောက်ကယ်ဆယ်ပုံနှင့် ကလေးအတွက်ဟု ပြောပေးသွားသော ငွေနှစ်ရာခန့်အပြင် ခင်သွယ်တို့မှာလည်း လူလုံးချည်းကျန်တော့သည်ကို သိရသော်လည်း ခင်သွယ်မှာ စိတ်ဖြေတတ်သူ၊ ပြော၍ နားထောင်လွယ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် အတွားညိုက

"ဟေ့ရှင်ခင်သွယ် ငိုတော့ဖြင့် မနေနဲ့နော် ကလေးနို့မရဘဲနေပါ့မယ်။ ဒါတွေ ဒီအပူတွေ တစ်သက်တစ်ခါ တွေ့ရကြုံရမြဲပေါ့၊ သားကြီးလည်း ရောက်တော့မှာပဲအေ ဘာပူရမှာတုံး" ဟု အားပေးထားသောကြောင့် အောင့်အည်း၍ နေရလေသည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် ခင်နွယ်သည် မယ်တုတ်နှင့် ဘိုးစကိုခေါ်ပြီး နွားတင်းကုပ်တွင် နွားများတစ်ကောင်မျှမရှိသော်လည်း နွားချေများမှာ မိုးရေတွေ ပျော်လျက် ယင်တွေ၊ ခြင်တွေ တလောင်းလောင်းဖြစ်နေလေသည်။ ဘိုးစအား အပြင်ဘက်ကို တစ့ေတစောင်းအကြည့်ခိုင်းပြီး ခင်နွယ်နှင့် မယ်တုတ်တို့သည် ဦးပြေ့ကြီးပြောသော အလယ်တိုင်ခြေတွင် ကောက်ရိုးများဖယ်ပြီး တုတ်စတစ်စဖြင့် နွားချေးသမာန်ကို ထိုးဖဲ့လေသည်။ သမာန်သရွတ်ပဲ့သွားပြီး မကြာမီအောက်က ဆန်များကို စမ်းမိလေသည်။

ဆန်များမှာ ဖွပ်ပြီး ဆန်ဖြူများဖြစ်လေသည်။

ဆန်ထဲသို့ လက်ကောက်ဝတ်မြုပ်အောင် ထိုးနှိုက်ပြီး စမ်းသပ် ရှာဖွေရာ အတန်ကြာ မာမာအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စမ်းမိသဖြင့် ဆွဲထုတ်ကြည့်ရာ ဂျပန်ပဝါအပြာစတစ်စဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုမြင်ရလေသည်။ အထုပ်ထဲတွင် ခင်နွယ်သည် သူ့အဘပြောသောပစ္စည်းများကို တွေ့ရသောကြောင့် အတွင်းခံ အကျီအိတ် ထဲသို့ထည့်ပြီးဆန်ကိုနွားစာနယ်သော ဝါးဆစ်ခွက်တစ်ခွက်နှင့် ထည့်ယူခဲ့ကြလေသည်။

ဆန်နှင့် ထင်းရသော်လည်း အိုးမတွေ့သေးသောကြောင့် အိုးလိုက်

ရှာရသေးသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကွဲအက်နေသော အိုးကွဲအိုးစတွေ အထဲမှ စလယ်ဝင်အိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် ဆွဲယူခဲ့ကာ ရေတွင်းတွင် ဆေးကြော ပြီး ထိုနေ့အတွက် နံနက်စာကို ချက်ရပြုတ်ရလေသည်။ ဟင်း မပါ ပိုးစာ ဒန့်ဒလွန်အခပ်မဲ့ ဟင်းချိုနှင့်အတင်းမျိုချရင်း အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ရလေ သည်။

ဤနည်းနှင့် နေခဲ့ရာက ခင်သွယ်နှင့် သူ့သမီးလေးမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့တဲ့တဲ့မို့ထင်ရသည်။ ကျန်းကျန်းမာမာပင်နေခဲ့သော်လည်း ဦး ပြေ့ကြီး မှာမူ တစ်နာရီနှင့်တစ်နာရီမတူ တဖြည်းဖြည်း သိသိသာသာ ရောဂါတိုးလာ တော့သည့်အတွက် ခင်နွယ်မှာ အသည်းထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေလေသည်။

တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်သို့တိုင်လာသောအခါတွင်မူ မျှားစွာစိုးရိမ်ရသော အခြေသို့ဆိုက်လာပြီး တစ်နေ့တွင် ခင်နွယ်၏ လက်ပေါ်၌ပင် ဤဒုက္ခများ မြောင်လူတို့ဘောင်ကို အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်သွားရှာတော့သည်။ ခင်နွယ်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူအား မပြုစုလိုက်ရသည်ကို မချိတင်ကဲ ဖြစ်ရှာသော်လည်း မီးရဲသံရဲတွင် မချိမဆန့်သေရမည့် ခင်သွယ့်ဖခင်ဦးလေးတော် ထက်တော့ တော်မိသေး၏ဟု စိတ်ကိုဖြေရလေသည်။

ကံဆိုးချင်လျှင် ဆိုးတတ်ခြင်းကား ဦးပြေ့ကြီးဆုံးပြီး ခင်နွယ်တို့ မိန်းမသားတွေ စုရုံးပြီး အိမ်ခေါင်းရင်း ခြံဝင်းအနီးတွင် ရိုသေစွာ မြှုပ်နှံ၍ သင်ကြိုလ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ခင်နွယ်သည် ခင်သွယ်အနီးတွင် ထိုင်ရင်း ကြိုကြိုကြားကြားက ရှာခဲ့ရသော အပ်တစ်ချောင်းဖြင့် ခင်သွယ့်သမီး အတွက် အနီးအိပ်ရာခင်းကလေးများကို ချုပ်လုပ် စကားပြောနေလေ သည်။

အဘွားညီနှင့် မယ်တုတ်ကား အိမ်နောက်ဖေးဘက် ခပ်ဝေးဝေးရှိ ရေတွင်းတွင် အဝတ်လျှော်နေသည်။ ဘိုးစကား နွားစာကျွေးနေသည်။ အချိန်မှာ နေ့လည် သုံးနာရီကျော်ကျော်ခန့်ရှိသေးသည်။

သို့နေစဉ် အိမ်အောက်ထပ်မှ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သံကို

ကြားရလေသည်။ ကြားရသောကြောင့် ခင်နွယ်သည် နားတစ်ချက်စွင့်ထောင်ပြီး ချုပ်နေရသော အဝတ်စများကိုချကာ ခင်သွယ့်ခေါင်းရင်းတွင်ထောင်ထားသော ဓားအိမ်မှဓားကိုချွတ်လေ၏။ ခင်သွယ်လည်း ကလေးကို ကပျာကရာ လက်ကချခဲ့ရင်း ညီမလုပ်သူထသလိုထကာ

"ဘာလဲ ခင်နွယ်" ဟု မေးသည်။ ခင်နွယ်က

"လူနဲ့တူတယ်" ဟု တိုးတိုးပြောကာ လှေကားဆီသို့ ခြေဖျားထောက်ပြီး ပြေးလေသည်။

ခင်နွယ်သည် လူဖြစ်ရိုးမှန်လျှင် လှေကားထိပ်မှ အံဖုံးကို ပြေးပိတ်မည်ဟုအကြံပြုထားလေရာ အံဖုံးကို ဖြုတ်နေစဉ် လှေကားမှ လူတစ်ယောက်တက်လာလေသည်။ ခင်နွယ်သည် ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ကိုယ်နောက်သို့ ဝှက်ပြီးလှေကားဦးတွင် တွေပြီး ရပ်နေလေသည်။

တက်လာသူမှာ နှာတန်ကောက်ကောက်၊ ဆံပင်ဆံတို၊ အရိုးအဆစ်ကြီးကြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်ရှည်နှင့် တကယ့်ရက်စက်သည့် အသွင်ပါလေသည်။ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ခါးပုံစကြီးဖောင်းနေလျက် ကျောပေါ်တွင်ဓားတစ်လက်လွယ်ထား၍ လက်ထဲတွင် ဝါးရင်းတုတ်ကြီးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

လှေကားဦးတွင် တွေရပ်နေသော ခင်နွယ်ကို ကွမ်းစားလွန်းသဖြင့် မည်းတူးနေသော သွားကျိုးကြီးများပေါ် အောင်ရယ်ပြီး

"သူငယ်မ ဒီအိမ်မယ် ဘယ်သူမှမရှိဘူးလား" ဟု မေးသည်။ မေးပြီး ရှေ့သို့ တစ်ထစ်တိုးတက်သည်။ ခင်နွယ်က ပြန်မပြော။ ခင်သွယ်သည် ခင်နွယ်အား လှမ်းမေးသောလူ၏ အသံကိုသာ ကြားရပြီး ခင်နွယ်ထံခြေဖျားထောက် ဖြည်းဖြည်းလာနေသည်။

"သြော် မရှိဘူးနဲ့တူတယ် သူငယ်မတို့အိမ်မယ် ရှိတဲ့ပစ္စည်းကလေး ဘာလေး သူခိုးဓားပြကြောက်ရတယ်။ ဦးကြီးကို ပေးအပ်ထားပါလား ဟဲဟဲ"

ခင်နွယ်သည် ရုတ်တရက်ယောင်ပြီး ခါးကြားထဲမှ အထုပ်ကလေး ပေါ်လက်ကိုင်မိလေသည်။ ထိုလူဆိုးမှာကား ဖွက်ထားသော လက်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အပေါ်သို့တိုးလာသည်တွင် ခင်နွယ်နှင့် လှေကားနှစ်ထစ် သာကွာတော့၏။

ခင်နွယ်သည် နေရာမရွှေ့ဘဲ လူဆိုးကို စူးစိုက်ပြူးကြောင် ကြည့်နေရာ နောက်နားမှ ခင်သွယ်ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်စဉ် ထိုသူက လက်ထဲမှ ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆန့်ဆနေရာက

"သူငယ်မ ဟိုလက်ထဲမယ် ဘာရှိလဲ မှန်း" ဟု ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ကိုင်းပြီး ခင်နွယ်၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည့်ခဏတွင် ခင်နွယ်သည် ဖွက်ထားသောလက်မှ ဓားဖြင့် လူဆိုးအား မျက်စိမှိတ်ပြီး ပစ်ခုတ်လိုက်လေ၏။

ခင်နွယ် လက် မ,လိုက်လျှင်ပင် ဓားမှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားလေရာ ခင်သွယ်မှာ မျက်စိကိုလက်ဖြင့်ကာပြီး လွတ်ခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်သွားမိလေသည်။

ခင်နွယ်မှာ ဓားခုတ်ကျင်လည်သူမဟုတ်၊ တစ်ခါဘူးမျှလည်း မခုတ် ဖူး၊ သို့သော်ခင်နွယ်ခုတ်လိုက်သောဓားမှာ နားမှရှပ်ပြီး ကုပ်ပေါ် သို့ အကုန်းနှင့်အကုန်းနောက်ဆုတ် အခုတ်နှင့်မိသွားသောကြောင့် လည်ပင်းတဲတဲကျန်အောင်ထိသွားပြီး လှေကားမှ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

ဒဏ်ရာနှင့် လူဆိုးအောက်သို့ ဝရုန်းသုံးကား လိမ့်ဆင်းသွားမှ ခင်သွယ်သည်ခင်နွယ်ထံသို့ တိုးလာခဲ့ပြီး ညီမနှင့်အတူ လှေကားဦးတွင် ရပ်ကြည့်နေသည်။

လှေကားမှာ အောက်ထပ်သို့ တဲ့တိုးဆင်းသောလှေကားစင်း မဟုတ်သောကြောင့် လှေကားကွေ့တွင် လူဆိုးမှာ ကန့်လန့်ကြီးတင်၍ တစ်ချက်နှစ်ချက်လှုပ်ပြီး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့တွင် ကာရံပိတ်ဆို့ထားသော တံခါးရွက်ကြီးများကို အတင်းထုရိုက်ပုတ်နေသံ ကြားရသောကြောင့် ခင်နွယ်တို့မှာ နေရာတွင် အရုပ်ပမာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် တောင့်သွားပြီးမှ ခင်နွယ်သည် ဆင်ဝင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ပြီး ထရံပေါက်မှ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ကာကီဘောင်းဘီအကျီနှင့်လူလေးငါးယောက် အပေါက်တွင် စုရုံးစုရုံး လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခင်နွယ်သည် ခင်သွယ့်ထံပြန်လာပြီး

"ပုလိပ်တွေ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ" ဟုမေးပြီး အကြံတစ်ခုရသောကြောင့် လူဆိုး၏အလောင်းကို ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား ခြေကတစ်ယောက်၊ ခေါင်းကတစ်ယောက် မချီလျက် အောက်ထပ်သို့ ရောက်အောင် ဆင်းပြီး အိမ်ပြင်သို့ သွားထားခဲ့လေသည်။

လှေကားထစ်မှစ၍ တစ်လျှောက်လုံး ကျနေသော သွေးစက်သွေးအိုင်များကိုလည်း ရရာအဝတ်စများဖြင့်ထွေးလုံးရစ်ပတ် သုတ်ပစ်ပြီးမှ အိမ်ရှေ့တံခါးဝကို အတင်းတွန်းဝင်နေသော ပုလိပ်သားလေးယောက်ထံ ခင်သွယ်ကသွားပြီး ခုတ်ထားသောဓားကို ခင်နွယ်သည် လူဆိုး၏ အလောင်းအနီးတွင် သွားချထားရာက လူဆိုး၏ ခါးပိုက်ထောင်မှ ကျကျန်နေသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုပါကောက်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ ဂ္ဂန္ဒြေ မပျက်တက်နေလေသည်။

ခင်နွယ်သည် ဂ္ဂန္ဒြေထားနိုင်သမျှထားပြီး တံခါးဝတွင် ကာရံထားသမျှကို တစ်ခုချင်း ဖြည်းညင်းစွာ သယ်ချ ဖယ်ရှင်းပြီးမှ တံခါးကိုတွန်းဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ပုလိပ်သားများသည် မှတ်စုစာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ဖြင့် ဝင်ခဲ့ပြီး

"ဒီအိမ်မယ် ဓားပြတွေ ခုတ်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်မဟုတ်လား" ဟု မေးသဖြင့် ခင်သွယ်လည်း ဦးပြေ့ကြီးဆုံးသည့် အကြောင်းမှစ၍ အကျိုးအကြောင်း စုံစေ့အောင် ပြောတန်သမျှ ပြောပြရလေ၏။

ဤအခါကျမှ ပုလိပ်သားများလည်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ယခုအခါမှာ မြို့ရွာမငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် သည်ရွာတွင် မနေဘဲ သာယာဝတီတွင်တက်နေဖို့ ပြောသောကြောင့် ခင်နွယ်တို့ကိုခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ရလေ၏။ သာယာဝတီတွင် အသိမိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့် နီးနီးနားနား နေထိုင်ကာရှိ ရင်းစွဲပစ္စည်းကလေးများဖြင့် ထုခွဲရင်းနှီးစားသောက်နေထိုင်ရန် ကြံရသောကြောင့် သာယာဝတီသို့ တက်နေမည့်အကြောင်း သဘောတူကြသည့်အတွက် ထိုနေ့ညနေတွင်ပင် ခင်နွယ်တို့ငါးဦးသားမှာ ပုလိပ်တပ်ကလေးဖြင့်အတူ သာယာဝတီသို့နေရင်းရွာမှ စိတ်မချမ်းမသာနှင့် လိုက်သွားကြရလေသည်။

အခန်း(၈)

ခင်နွယ်တို့ညီအစ်မတစ်စု အိမ်လေးတစ်လုံးငှားပြီး သာယာဝတီမြို့ပေါ်မှာနေခဲ့သည်မှာ သုံးလခန့်ရှိခဲ့လေပြီ။ ထိုအတောအတွင်း သူပုန်များကို အစိုးရမင်းများ နှိုင်နှိုင်နင်းနင်း နှိမ်နင်းနိုင်သည်။ သာယာဝတီနယ်တွင် အစိုးရများ ပိပိပြားပြားအုပ်ချုပ်နိုင်ပြီ။ သူပုန်ထသော ရွာများသို့ လူများပြန်နေကြပြီ။ သူပုန်မထအောင် အစိုးရမင်းများနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဆရာတော် သမားတော်များ တောရွာများသို့ လိုက်လံတရားဟောပြော၍ စည်းစည်းပင်ပင်ဖြစ်အောင်ဆောင်ရွက်နေပြီဟု သတင်းကြားရသော်လည်း စိုးမင်းတို့ထံမှကား သတင်းအစအနမျှမကြားရပေ။

ခင်နွယ်ထံတွင် ဦးပြေ့ကြီး ဖွက်ပေးခဲ့သော ပစ္စည်းပစ္စယ အနည်းငယ်ခန့်နှင့် ဓားပြထံမှရသော ရွှေသားအနည်းငယ်ခန့်နှင့် ခင်နွယ်တို့မှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မဟုတ်ဘဲ နေနိုင်သော်လည်း စိုးမင်း၏ သတင်းကို မကြားရသေးသည့်အတွက် တမျှော်မျှော် တတမ်းတမ်းဖြစ်နေလေ၏။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလည်း မစုံစမ်းရဲပေ။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများနှင့် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာသော လူအချို့ထံသို့သာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး မေးမြန်းရလေရာ တစ်စတစ်စနှင့် စိုးမင်းအကြောင်း အလျှင်းမကြားရသောအခါ ခင်သွယ်မှာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေရှာတော့၏။

နတ်တော်ကုန်၍ ပြာသိုဆန်းခါနီးကျမှ စိုးမင်းထံမှ လူတစ်ယောက် ညကြီးသန်းခေါင် တိတ်တဆိတ် ကမန်းကတမ်း စာတစ်စောင် လာပေးသွားသောကြောင့် ညီအစ်မ သားအမိတွေဝမ်းသာအားရဖောက်ပြီး ဖတ်ရလေ၏။ စာမဖတ်မီ ဝမ်းသာခြင်းကား စိုးမင်းမသေသေးဟု သက်ပြင်းချနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

စာမှာ စိုးမင်းလက်ရေးဝိုင်းကြီးနှင့် တိုတိုတုတ်တုတ်ပင်။

ရွာတွေ ဖေးကုန်ပြီ။ ရွာသာကြီးကို ပြန်နေကြ။ ကိုဗိုးမကြာခင်အရိပ်အဆင်ကြည့်ပြီးပြန်ခဲ့မည်။ အမေတို့တစ်တွေမာရဲ့လား။ သတင်းစုံ ကြားမိလို့ စိတ်မကောင်း ဟုသာဖတ်ရလေ၏။

သို့နှင့် ခင်သွယ်သည် စာခေါက်ကလေးကို တရိုတသေ သိမ်းဆည်းပြီး ရွာသာကြီးကိုပြန်ရန် စီမံကြရတော့သည်။

ဂ္ဂန္ဓေမပျက် မြို့ပေါ်တွင်နှစ်ရက်ခန့် ဆက်နေပြီးမှ နေသာသောနေ့ နံနက်စောစော လှည်းဖြင့်ရွာသာကြီးသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

စိုးမင်းလာမည်ဆိုသည့်အတိုင်း နံနက်ကနေဝင် နေဝင်ကမိုးချုပ်မအိပ်နိုင်၊ မစက်နိုင် ခုလာမလို တော်တော်ကြာရောက်မလိုနှင့် လူစေ့လည်တဆန့်ဆန့်မျှော်နေကြရလေ၏။

ရွာမှာအသက်ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်နှင့်မခြား။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အိမ်များကို ပြင်ဆင်ဆက်စပ်ဆောက်လုပ်ပြီး နေထိုင်ကြလေရာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေလေ၏။

အရေးတုန်းက အချို့သားမယားများကိုပါ တောထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ အချို့လည်း ဘေးကင်းရန်ကင်းရာသို့ ပို့ထားကြ၏။ ထိုသို့

အခြားတစ်ပါးသို့ သွားလာနေကြရသမျှမှာယခုအခါ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရွာများသို့ ပြန်ခဲ့ကြသူများဖြစ်လေရာ တပျော်တပါးကြီး စုရုံးစုရုံးနှင့် နေကြလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် မည်သူ့သားပြန်လာပြီ၊ အတော်ရှိလျှင် မည်သူ့လင်ရောက်ပြီဟုဆိုတိုင်း ထွက်ထွက်ကြည့်သည့်အခါ ထိုသူများမှာလက်ခြေတို့တွင် ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် ပြန်ခဲ့ပြီး ရွာသားတွေနှင့် တွေ့ရသောအခါ အနာအဆာများကို သတိမရနိုင်အောင် ဝမ်းသာရှင်မြူး နှုတ်ဆက်ကြသည်များကိုသာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေကြရသော်လည်း ခင်သွယ်မှာ စိုးမင်းကို တစ့ေတစောင်းမှ မမြင်ရသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပင်မိပြန်တော့၏။

လာခါနီးမှများ တစ်ခုခုဖြစ်ပြန်ပလား၊ အစိုးရတွေများ ဖမ်းသွားပြန်မလား ဘာများဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု အမျိုးမျိုးတွေးပူနေရင်းက စိုးမင်းအားတသသဖြစ်နေခဲ့ရာက လေးငါးဆယ်ရက်ခန့်ရှိမှ ရွာသားကလေးဘက်မှ လူတစ်ယောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပြီး ဝင်လာသည်ကို ခင်သွယ်နှင့် ခင်နွယ်တို့မြင်ရလေ၏။ ခင်နွယ်မှာ ထိုအခိုက် ဟင်းချိုအိုးခတ်ရန် ရာသက်ပန်ဖြစ်သော ဒန့်ဒလွန်ရွက်ကိုခူး၍ ခင်သွယ်မှာကား ကလေးကို နို့တိုက်နေလေသည်။

အချိန်မှာ ညနေ (၄)နာရီသာသာခန့် ဖြစ်လေရာ သစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးများနှင့် အုပ်နေသော ရွာလမ်းကလေးမှာ အတော်ပင် နေညိုသန်းနေနှင့်ပေပြီ။

ခင်နွယ်သည် ရွာမှီးအတိုင်း လျှောက်လာသော လူကိုကြည့်ပြီးခေါင်းတွင် တဘက်ကြီးတစ်ထည်ပေါင်း၍ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ကာ တဖြည်းဖြည်း ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် လာနေသော လူကိုမြင်ရသောအခါ ဒန့်ဒလွန်ရွက်ခူးမြဲသာ ခူးနေလေသည်။

ခင်သွယ်မှာကား တရွေ့ရွေ့လာနေသော ထိုသူ၏ သွားပုံလာပုံ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်ကို သေသေချာချာကြည့်နေလေသည်။ ကြည့်ရင်းက

မျက်စိမျက်တောင်မခတ်ဘဲ သေသေချာချာ အကဲခတ်ရာက ခဲတစ်ပစ်လောက်ရောက်လာလျှင် နေရာမှ ကလေးကို ပွေ့ပိုက်ချီပြီး အိမ်ဝရန်တာမှ ထိုသူထံသို့ ဆင်းပြေးလေ၏။

နာမည်ကိုလည်းမခေါ်၊ မည်သို့မျှလည်း မပြောမဆို သူ့ထံသို့သာ အရောက်ပြေးလေရာ ထိုသူကလည်း ခင်သွယ်ပြေးလာသည်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆန့်လျက် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာနေသည်တွင် ခြံဝကျမှ ခင်သွယ်နှင့်ဆုံမိလေ၏။

စိုးမင်းသည် ပေါင်အနာကိုလည်း သတိမရ၊ လက်က သေနတ်မှန်ထားသည့် ဒဏ်ရာကိုလည်း အမှုမထားနိုင်၊ အနာမရှိသောလက်ဖြင့် ခင်သွယ်အား ယုယုယယ ပွေ့ဖက်လျက် ခင်သွယ်နှင့် သူ့သမီးအားကြင်နာစွာအားရပါးရပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်နေတော့မှ ခင်နွယ်သည် ဒန့်ဒလွန်ညွှန့်တစ်ဖက်၊ တံချူတစ်ဖက် ကိုင်ထောက်ကာ စိုးမင်းနှင့်ခင်သွယ်အား မျက်လုံးပြူးပြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

စိုးမင်းလာနေသည်ကိုမြင်လျှက်နှင့် စိုးမင်းမှန်းမသိ ခင်သွယ်ကဦးအောင်နှုတ်ဆက်နိုင်ခြင်းကို မြင်ရသောအခါ အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး စိုးမင်းမနိုင်မှ တံချူကိုသစ်ပင်တွင်ထောင်ခဲ့၍ ဟင်းချိုရှက်ကိုကိုင်လျက် မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် စိုးမင်းကိုယ်တိုင် အနာတွေလည်းကုရင်း ပျက်စီးနေသော အိမ်ကြီးကိုလည်း ပြင်ရင်းဆင်ရင်းနှင့် အချိန်တွေမှာ တရွှေ့ရွှေ့ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့လေ၏။

ထုံးတမ်းစဉ်လာဆိုသည်မှာ သဘာဝမဟုတ်သောကြောင့် လူတောထဲတွင် လူလူချင်းပြုလုပ်ထားသော အကြောင်းမျှသာဖြစ်လေရာ စိုးမင်းနှင့် ခင်သွယ်မှာ မဂ်လာဆောင်ဟူသော ထုံးတမ်းစဉ်လာကို မလုပ်နိုင်သော်လည်း လူသိနတ်ကြားဆိုသလို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီးအတွက် စိုးမင်းမှာလည်း တစ်ဝမ်းစာမှ နှစ်ဝမ်းစာ၊ နှစ်ဝမ်းစာမှ ယခု

သော် သုံးဝမ်းစာဖြစ်လာသည့်အတိုင်း နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက် ကြံစည်လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။

ခင်သွယ့်ပစ္စည်းဆို၍ ဘာတစ်ခုမှ မပါလာသဖြင့် ဘမောင်ပေးခဲ့ပြီး သိုသိုသိပ်သိပ်သုံးစွဲလာသော ငွေနှစ်ရာမှ တစ်ရာ့အစိတ်ငါးဆယ်ခန့်သာ လက်ကျန်ရှိတော့ရာ ထိုငွေနှင့်ပင် စိုးမင်းမှာ နီးကပ်နေပြီဖြစ်သော မိုးတွင်းအတွက် ထွန်နွားစသည်တို့ကို ဝယ်ခြမ်းရခြင်းနှင့် လက်တွင်မကျန်တော့အောင်ဖြစ်နေလေ၏။

ခင်နွယ့်ထံမှာလည်း ပြောပလောက်စရာ မရှိလေရာ ခင်နွယ်မှာ မွေးစဉ်ကစပြီး ဖောဖောသီသီ နေလာရသူဖြစ်ရာက ယခုကဲ့သို့ မျက်လှည့်ပြသလို ခြိုးခြိုးခံခံ နေရသည့်အခါ ညှိုးငယ်မည်စိုးသောကြောင့် သူ့မဆိုသလောက်ပစ္စည်းလေးကို စိုးမင်းတို့က လက်မခံခဲ့ပေ။

ခင်နွယ်မှာကား စိုးမင်းနှင့် ယခုလို တစ်အိုးတည်းတစ်အိမ်တည်း နေရလေလေ စိုးမင်းပေါ်တွင် မျိုသိပ်ထားရသောစိတ်ထားမှာ တအုံ့နွေးနွေးဖြစ်နေလေလေနှင့် ဖြစ်နေလေ၏။ စိုးမင်း ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် သစ်ခုတ်၊ ထင်းတိုက်၊ မြက်ရိတ်၊ နွားကျောင်းလုပ်ရသည်ကို နည်းနည်းမျှ မကြည့်နိုင်။ စိုးမင်းချမ်းချမ်းသာသာရှိပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေလေ၏။

ခင်နွယ်သည် ဖခင်မရှိသည့်နောက် လယ်မြေစသည်တို့မှာ ခင်နွယ်အပိုင်ဖြစ်နေသော်လည်း စာချုပ်စာတမ်းများ လက်ဝယ်မရှိသောကြောင့် အပေါင်ခံ၊ အဝယ်ခံစသော လယ်များမှာ မသိမသာလုံးပါး၊ ပါးပြီး နစ်နာလျက် လက်အုပ်မိသဖြင့်သာ ထိုမိုးတွင် သီးစားချရမည်ဖြစ်လေ၏။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ခင်နွယ်မှာ တော်တော်နှင့် ကျွန်ုပ်ရနိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် စိုးမင်းအပေါ်တွင်သာ အရာရာပုံပြီး အားကိုးအားထား ပြုနေလေ၏။

သို့အစစ စိုးမင်းအပေါ်တွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး အားကိုးအားထား ပြုနေရသည့်အတွက်လည်း စိုးမင်းအားတစ်နေ့တစ်ခြား စိတ်ယိုင်နေခဲ့ရာက

တစ်နေ့သော် စိုးမင်းတစ်ယောက်တည်း ထွန်ပြင်နေရာသို့ မယောင်မလည်နှင့် ရောက်သွားလေ၏။

ထွန်ပြင်နေသော စိုးမင်းမှာ ခင်နွယ်အနီးရောက်လာသည်ကို ခေါင်းတစ်ချက်မော့ပြီး

"ဘာလာလုပ်လဲ အရူးမ"ဟု တစ်ခွန်းပြော လုပ်မြဲလုပ်နေလေ၏။

ခင်နွယ်သည် စိုးမင်းချွေးတွေသံတွေနှင့် ထွန်သွားထပ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလေ၏။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေပြီးမှ

"တော်ပါတော့လား ကိုစိုး" ဟု ပြော၏။

"ဟာ ဘယ်ကတော်ရမလဲ နေအစောကြီးရှိသေးတာပဲ" ဟု နေကိုမော့ပြောပြီးကာ တချောက်ချောက်ရိုက်နေသည်တွင် ခင်နွယ်သည် စကားစောင့်ပြီး တစ်ဖန်

"ကိုစိုးမြင်ရတာ ကျုပ်တောင်မောတယ်" ဟု ဆိုပြန်၏။

ကောင်းကောင်းမကြားရသော စိုးမင်းက တူကိုချပြီး

"ဘာပြောတယ်" ဟုမေးသည်။

"ဩော် ကိုစိုး သိပ်ပင်ပန်းတယ်လို့"

"အလုပ်ကိုဟ မပင်ပန်းဘဲ ဘယ်နေမလဲ"

"ဘယ်နှတုံးထွန်မှာလဲ"

"လေးတုံး ခင်သွယ့်လယ်ရော ကိုစိုးအတွက်ရော ပေါင်းပြီးထွန်မယ်လေ အရင်တုန်းကလို ရေသာမျှောလို့ မဖြစ်ဘူး"

"လူငှားပြည့်ပြည့်စုံစုံရပလား"

"ရပြီးပြီ၊ ရွာသာကလေးက ထွန်းခင်တို့ ညီအစ်ကိုရယ်၊ သာအေးရယ်၊ ဘစိုးရယ်၊ နင့်လယ်အတွက်တောင် ငါပြောဆိုခဲ့ပါပြီ"

"သိပ်ပြီး ချမ်းသာချင်တာပဲ၊ သမီးကလေးရတော့ နေ့ချင်းညချင်း ဖြစ်စေချင်မှာပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဒါတော့ဗျာ၊ ပုထုဇဉ်ကိုး" ဟုဆိုသံကြားရသော ခင်နွယ်မှာ ထို

ပုထုဇဉ် ပုထုဇဉ်ဆိုသော စကားလုံးကို မကြာခဏ သုံးသုံးနေသည့်အတွက် စိတ်ထဲက မခံချင်ဖြစ်သွားလေသည်။

"ဒီလောက်ချမ်းသာချင်ရင် ကျုပ်လယ်ပါ ယူလုပ်တော်"ဟုပြော၏။

စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်အားကြည့်ပြီး ခင်နွယ်ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောသည် ထင်သောကြောင့် "ဟဲ ဟဲ"ဟု ရယ်ပြီး အလုပ်ပြန်စရာက

"ဖြစ်ပါ့မလား" ဟု ခနဲ့လေသည်။

"ဖြစ်တယ် ဘာလို့မဖြစ်ရမှာတုံး" ဟု ခင်နွယ်သည် စိုးမင်းလုပ်နေသော ထွန်အိမ်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စိုးမင်းက ထပ်ပြီးပေါ့ပေါ့ပင်။

"ဟာ အရူးမ ဖယ်စမ်း မဟုတ်မဟတ်တွေ သွား မိခင်နွယ်" ဟု ပြောသည်။

"ကျုပ်ကိုယူရင် ဖြစ်တာပေါ့တော့" ဟု ခင်နွယ်သည် နေရာမှ မထဘဲ လွှတ်ခနဲ ပြောလေသည်။

စိုးမင်းသည် ကုန်းလုပ်နေရာမှ တူကိုလွှတ်ပြီး မော့ကြည့်လေ၏။ ခင်နွယ်အား သေသေချာချာအကဲခပ်၏။ ခင်နွယ်မှာ စိုးမင်းအား တည့်တည့်ကြီး ကြည့်နေသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ မယူနိုင်ဘူးလား အားလုံးချမ်းသာမယ်လေ" ဟုပြောမှ စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်အား အိပ်မက်ကဲ့သို့ကြည့်ရာက

"ဟာ ဒီအရူး မပျောက်သေးဘဲကိုး။ ငါက အကောင်းထင်လို့ နားထောင်နေတာသွား"

"ကိုစိုး ကျုပ်ပြောတာ စဉ်းစားစမ်းပါ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ"

"တော် ကျုပ်ကို တကယ်မယူချင်သေးဘူးလား"

"ဟ ငါ့မယ် သားနဲ့မယားနဲ့"

"သားနဲ့ မယားနဲ့ရော ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ လူများကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်တာပေါ့"

"လူများကဲ့ရဲ့စရာဟုတ်လား၊ ဒါတော့ လူများကဲ့ရဲ့မယ်။ တော်တို့ချင်း မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ ကလေးတွေမွေးတာတော့ လူ မကဲ့ရဲ့ဘူးလား ဟင်"

စိုးမင်းမှာ ကြားကြားခြင်း ရှက်သွား၏။ ရှက်ခြင်းကား ဟုတ်လွန်းမှန်လွန်းနေသောကြောင့်တည်း။ ခင်နွယ်အား အတော်စိတ်ဆိုးသွား၏။ သို့သော် ရှက်စိတ်က စိတ်ဆိုးသည့် စိတ်ထက် ပြင်းပြသောကြောင့် ခင်နွယ်ကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲကာ

"ဒါက မလွှဲကင်းသာလို့ ဖြစ်ကြရတာကိုး"

"ကျုပ်ကို မယူချင်တာကတော့ လွှဲသာကင်းသာလို့ပေါ့လေ ဟုတ်လား"

စိုးမင်းသည် သက်ပြင်းချလေ၏။ "အေး"

"ခုမှ တရားနေလိုက်တာ၊ ရှင် ကျုပ်ကို ဒါလောက် မယူနိုင်တာ အတော်မုန်းနေလို့ပေါ့ ဟုတ်လား။ ကျုပ် ရှင်မုန်းစရာ ဘာတစ်ခု လုပ်ဖူးလို့လဲ ပြောစမ်းပါ"

"မုန်းအောင်လုပ်လို့မဟုတ်ဘူး မိခင်နွယ်ရဲ့ နင် ထင်ရာတွေ လျှောက်မပြောနေနဲ့ ဟိုတုန်းက နင်နဲ့ငါနဲ့တူတာ တန်တာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ခု တူပြီ တန်ပြီ မဟုတ်လားတော့"

"တူပေတန်ပေမယ့် ငါ့မှာက ကာမပိုင်နဲ့"

"ကာမပိုင်နဲ့ကော ဘာဖြစ်လဲ။ တချို့လေးငါးယောက်တောင်ယူထားသေးတာ။ ကျုပ်လဲ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ မယားငယ်မကလို့ ဘာခေါ်ခေါ် ကျုပ်တော်နဲ့ ပေါင်းရရင်တော်ပြီ စဉ်းစားစမ်းပါ"

"မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ဟာ နင့်ဟာ မဖြစ်နိုင်တာတွေ သွား ဒါတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်"

"တော် တကယ်ပြောနေတာလား"

"တကယ်ပေါ့။ အရူးမရဲ့"

"တော် ကျုပ်ကို မချစ်ဘူးလား"

စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်အား အကဲခပ်ကြည့်၏။ ထိုနေရာမှာ လူများနှင့်ဝေးပြီး နွားတင်းကုပ်တစ်ခု ခြားနေ၏။ ကြာကြာနေသော် ခင်နွယ်မှာ ဒီထက်အရူးထမည်ဟု စိုးမင်းကတွေး၏။

ခင်သွယ်နှင့် စပ်သွယ်ပြီး နှမကလေးဟု မယ်တုတ်နှင့်အတူချစ်ခင်ခဲ့လေရာ ခင်နွယ်ကို ရှုံးနေမိုက်နေသေးသည်ဟု ထင်၏။ သို့ထင်ရာမှ ယခုလိုတမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ခင်နွယ်မှာ တဇောက်ကန်းလုပ်တတ်၏။

သို့ကြောင့်သူက ခပ်မာမာပြောလျှင် သူ့ကိုတစ်ခါတည်း စိတ်ဆိုးသွားမည်ဟုတွေးပြီး

"ဟေ့ မသွားဘူးလား" ဟု ခပ်မာမာမေးလိုက်လေသည်။ ခင်နွယ်က အမှုမထားဟန်နှင့်

"ပြောပါ တော်ကျုပ်ကို မချစ်နိုင်ဘူးလားလို့"

စိုးမင်းသည် စိတ်ဆတ်ဆတ်နှင့်

"အေး ချစ်နိုင်ဘူး" ဟု မာဆတ်ဆတ်ဆိုလိုက်သည်။ ဆိုပြီး ခင်နွယ်ကိုမော့ကြည့်ရာ ထိုအခိုက် ခင်နွယ်သည် စိုးမင်းလုပ်နေသော ထွန်တုံးမှ လွှစာမှုန့်များကို လက်နှင့်ဆုတ်၍ စိုးမင်းမျက်နှာကို ကျုံးပက်ခဲ့ကာ

"မချစ်နိုင်ရင်ပြီးရော" ဟု ပြော၍နေရာမှ ဆတ်ခနဲထထွက်သွားသည်တွင် စိုးမင်းမှာ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နား စသည်တို့မှ ဝင်နေသော လွှစာမှုန့်များကို ဗလုံးဗလွှားနှင့် ခါနေရတော့သည်။

ခင်နွယ်သည် စိုးမင်းထံမှ ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့် ဆောင့်ထွက်သွားပြီး ရွာပြင်သို့ သွားလေ၏။

ကန်ပေါင်ရိုးသို့ အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ ရောက်သွားသောအခါ ရေခပ်

သူတွေမျှားနေသောကြောင့် နှုတ်ဆက်သူများအား ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ပြီး နတ်စင်ဘက်မှကွေ့ကာ အနောက်ဘက်သို့ ကန်ပေါင်အောက်မှ ပတ်၍ လျှောက်သွားသည်။

ယခင်နွေဦးပေါက်က ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ လက်တွဲ၍ ရပ်နေဖူးသော ဒန့်ဒလွန်ပင်နားသို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်ကြီးပြောသွားသော စကားများကို ကြားမိပြန်လေသည်။ လောကကြီး၏ မတရားမှုကိုပြန်၍ သတိရလေ၏။

ခင်နွယ်သည် လောကအလယ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိလေပြီ။ သူ့ကို စိုးမင်းပင် ဂရုမထားတော့ပြီဟု တွေးလေသည်။ တွေးပြီး ဒီနေ့ဒီရက်မှစ၍ မည်သူ့ကိုမှ မှီခိုအားထားမလုပ်တော့။ စိုးမင်းကိုလည်း မုန်းပစ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးပြန်သည်။ သို့စိုးမင်းကို မုန်းရန်ကြံနေရင်းက မုန်း၍ မရအောင် ဖြစ်ဖြစ်နေလေသည်။

စိုးမင်းပြောပုံဆိုပုံကို တွေးပြီးမုန်းနိုင်သော်လည်း စိုးမင်း၏ မျက်နှာကို တွေးမိသောအခါ မုန်းစိတ်မှာ ပြန်ပြန်ပျောက်သွားလေရာ ခင်နွယ်သည် နေရာမှထကာ မြေကျစ်ဆံတစ်ခဲကို ကောက်ပြီးကွင်းထဲသို့ လွှင့်ပေါက်လိုက်လျက် ရွာဘက်သို့ လှည့်ဝင်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကိုရောက်သောအခါအပေါ်မှ သူမသိသောအသံနှင့် စကားပြောနေကြသံကြားရသောကြောင့် ခေါင်းရင်းဆောင်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းအပြင် ချစ်တီးကုလားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဘာကိစ္စနှင့်လာကြသနည်းဟု တွေးလိုက်မှ ထိုချစ်တီးမှာ သူ့ဦးလေးဆော့နှင့် တွဲတွဲ,တွဲတွဲ သုံးလေးခါ မြင်မိဖူးမှန်း အမှတ်ရသောကြောင့် အလိုလိုရင်ထဲမှ ခုန်သွားမိသည်။

ခေါင်းရင်းတွင် ချစ်တီးနှင့်ဇည့်သည်တို့အား စိုးမင်းက စကားဖိုင်ခံပြောနေသဖြင့် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်တန်းဝင်ခဲ့ရလေသည်။

ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသားနှင့် မယ်သွယ်၊ ဘွားညို၊ မယ်တုတ်တို့ ငုတ်တုတ်

ထိုင်စောင့်နေလေရာ ထမင်းစားမည်လုပ်မှ စိုးမင်းထ စကားပြောနေရ သောကြောင့် အမှန်အရေးကြီးမည်ဟုထင်ရင်း အစ်မလုပ်သူအနီးဝင် ထိုင်လျှက်

"အိမ်ရှေ့က ဧည့်သည်တွေပါလား" ဟု မေးလေသည်။ ခင်သွယ် လည်း ညှိုးငယ်စွာတွေးတောနေရာက

"ဟုတ်တယ် ချစ်တီးကတော့ အဖေ့ချစ်တီးပဲ၊ သူကြီးက ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ မသိဘူး" ဟု ပြောသည်။

ချစ်တီးမှာ ခင်သွယ့်ဖခင်နှင့် ဆက်သွယ်ဖူးသဖြင့် ချစ်တီးလာခြင်းမှာ ကြွေးတောင်းမြေတောင်းလာခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူကြီးပါလာသည်ကို နားမလည်နိုင်။ ဧကန္တ ကိုစိုးအတွက် စိတ်မချစရာ အရှုပ်အရှင်းတွေပေါ် နေပြီ။

သူပုန်တွေ အစိုးရလိုက်ပြီး ဖမ်းနေသည်ဟု တွေးမိသောကြောင့် ခင်နွယ်နှင့် ယောကျ္ဍမဖြစ်သူအား ခင်သွယ်က သူ့အထင်ကို ပြောလေသည်။ ခင်နွယ်မှာ ချစ်တီးလည်း ကြွေးတောင်းလာသည်။ သူကြီးလည်း ကိုစိုး အပေါ် အမှုလုပ်ဖို့လာသည်ဟု နှစ်မျိုးစလုံးတွေးတိုင်း ပြောရာ ခင်သွယ် မှာ စိတ်သာပြီး လေးသွားမိသည်။

အဘွားညီကသာ

"ညီးတို့ အလကား ခေါင်ပီးပူမနေကြပါနဲ့ ရှင်သွယ်ပြောတာရော ရှင်နွယ်ထင်တာရော မှန်ချင်မှမှန်မယ်။ ကျုပ်တွေးမိသလောက်တော့ ရှင်သွယ့် အဘ ကြွေးကိစ္စတစ်ခုထဲလာပြောတာ။ ချစ်တီးက စိတ်ချရအောင် သူကြီးကို ခေါ်လာတာနဲ့ တူပါတယ်။ တိုင်းပြည် ဗရုတ်သုတ်ခမ်ဲ့ သူကြီးက လိုက်စောင့်ရှောက်တာနဲ့ တူတာပဲအေ့" ဟု ပြောလေသည်။ မကြာမီလည်း စိုးမင်းမျက်နှာ မသာမယာဖြင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်ရင်း

"စိတ်ချ ကျွန်တော် ဝါမဆိုခင် စကားပြန်ပို့မယ်" ဟု ပြောပြီး မီးဖို သို့ ဝင်လာတော့သည်။

ဤတွင် စိုးမင်းသည် ထမင်းပွဲမှ မိခင်၊ နှမ၊ ခယ်မနှင့် မယားဖြစ်သူများ၏ မျက်နှာနေ မျက်နှာကဲကိုခတ်ပြီး မေးသမျှကို

"ဟာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ကြွေးလေး မြေလေးလာသတိပေးတာပါ" ဟု ပြောပြီး

"ကိုင်း ထမင်းစားကြရအောင်" ဟု ဆိုသဖြင့် ကျန်လူများလည်း စိုးမင်းကို အကဲတခတ်ခတ်နှင့် ထမင်းပွဲသို့ ဝင်ကြရလေသည်။

စိုးမင်းမျက်နှာကဲကိုကြည့်ရင်း စားကြလေရာ စိုးမင်းမှာ ခါတိုင်းလိုပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင်ဖြစ်နေမှ အနေမပျက်စားကြသောက်ကြရင်း ပင့်သက်တွေချကြလေသည်။ သို့နှင့် ထမင်းပွဲသိမ်းပြီး အိမ်ရှေ့တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းလူစုံမှ စိုးမင်းက ချစ်တီးနှင့်သူကြီးလာသည့် ကြောင်းရင်းမှန်ကို ပြောပြလေသည်။

အဘွားညို အထင်တစ်ခုသာ လုံးလုံးလျားလျား မှန်လေသည်။ သို့သော် မှန်သည်ထက် စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် မှန်နေခြင်းကား ဦးဆော့မှာ လယ်ဧကသုံးရာခန့်ကို ချစ်တီးထံပေါင်နှံထားခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ပြီး ဦးဆော့ရှိစဉ်က အရင်းဖယ်ပြီး အတိုးကိုပင် နှစ်စဉ်မှန်မှန် မဆပ်ဘဲနေခဲ့သည်မှာ လေးငါးနှစ်ရှိလေရာ ယခု သူမျက်နှာလွှဲသွားသောအခါ ချစ်တီးမှာအခြေအနေကို လာရောက် စုံစမ်းခြင်းဖြစ်သည်။

စိုးမင်း ကမကထ ပြုလုပ်သည်ကို သိရသော်လည်း စိုးမင်းမှာ စိုးမင်း၊ ဦးဆော့မှာ ဦးဆော့ ဖြစ်သောကြောင့် အတိုးကျသင့်သမျှ ပြေလည်အောင်ပေးသွင်းမှ ယခုမိုးတွင်း ဆက်လုပ်ခွင့်ပေးနိုင်မည်။ မပေးနိုင်ကသူ့ဘာသာ လယ်ထောက်ခချပြီး ကုလားချင်းလုပ်မည်ဟု ချစ်တီးကပြောသွားလေသည်။

မလုပ်ရက ဝတ်တော့မည့်အရေးထက် ခင်သွယ်တို့ ဂ္ဂန္ဒြေပျက်မှာစိုးသောကြောင့် စိုးမင်းကလည်း မာနနှင့် ချစ်တီးအား ဝါမဆိုမီ စကားပြန်မည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့ရာ အမှန်မှာ အတိုးချည်းသက်သက်ပင်

သုံးလေးငါးရာကျနေသဖြင့် ထိုင်ငွေကို ဘယ်နေရာ ဘယ်သူ့ထံမှ ရှာကြံရမည်ကို မစဉ်းစားတတ်သေးပေ။

ခင်နွယ်လယ်ကို လက်လှည့်ရမှာကလည်း ခင်နွယ်အတွက် ယခုနှစ်လယ်လုပ်ရုံ လုပ်နိုင်သော်လည်း စာချုပ်စာတမ်းဂရန်တို့မှာ ဓားပြများထံ ပါသွားပြီး ပျောက်ပျက်နေခဲ့လေရာ ခင်နွယ်မှာ စိုးမင်းမျက်နှာကို ကြည့်ရင်းက ဦးပြေးကြီးပြောခဲ့သော

"ဟိုအရှေ့ဘက်ကော သမီးလယ်တွေ၊ အနောက်ကော လယ်၊ တောင်လည်း လယ်၊ ဒါတွေ အဘလယ်တွေ၊ အဘမရှိရင် သမီး မိခင်နွယ်နင့်လယ်တွေပဲ" ဟူသော စကားသံများကို ကြားမိရာက ထိုစကားတို့၏ အကျိုးမရှိအောင် ဖြစ်ရပုံကို ပြေး၍ မခံချိုဖြစ်နေမိတော့သည်။

တစ်အိမ်သားလုံး အသီးသီးကြံကြ အကြံထုတ်ကြ၏။ ကိုရိုးတို့၊ ကိုချစ်တို့၊ ဘမောင်တို့ထံ အကူအညီတောင်းလျှင် ငွေလေးရာမျိုး ပက်ခနဲ ချက်ခနဲ ခဲယဉ်းမည်မဟုတ်သော်လည်း ကိုရိုးနှင့်ပထမ ဖားရွှေကျော်တွင် ကွဲသွား။ ကိုချစ်က ဖျာပုံတက်ဆင်းသွား။ ဘမောင်နှင့်ကား လူချင်းတစ်နာရီခန့်တွေ့ပြီး လူချင်းကွဲသွားပြီးနောက် ယခုတိုင် သူတို့နှင့် လူချင်းလည်းကောင်း၊ စာချင်းလည်းကောင်း၊ သတင်းအစအနမရ အဆက်ပြတ်နေလေရာ ဝါဆို၍မှအကြံမရဘဲ လိုသောငွေကိုမရလျှင် ကံမထောက်လို့ ဆင်းရဲရသည်ဟုသာ နှလုံးပိုက်ရန် ရှိတော့သည်။ အခြေဆိုးသို့ ဆိုက်နေတော့သတည်း။

သို့နှင့် ပြာသို၊ တပို့တွဲ၊ ထမင်းနဲပွဲတွေလုပ်ချိန်မျိုး တပေါင်းတန်ခူးပိတောက်တွေဖူးချိန်သို့ တိုင်ခဲ့လေပြီ။ ရွက်သစ်တွေ တလန်းလန်းနှင့် မိုးကို မှန်းနေသည့်အတွက် စိုးမင်းမှာ နေ့မအားညဉ့်မအိပ်ဆိုသလို ငွေငါးရာအတွက် အခြားရွာများသို့ထွက်ကာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများထံ လျှောက်၍ အကူတောင်းသော်လည်း ထိုအခါသမယမှာ သူလိုကိုယ်လို နှုတ်ခမ်းပွဲချင်း မီးပြိုင်မှုတ်နေရသော အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ခရီးပန်း

လူမော စိတ်မောသာ အဖတ်တင်ပြီး မရှင်မပြန့်ပြန်ခဲ့ရသည်သာ များနေတော့၏။

နှစ်ဟောင်းမှ နှစ်သစ်သို့ ကူးလာသည့်အခါတွင်ကား စိုးမင်းမှာ လက်လျှော့တော့ပြီး ချစ်တီးလုပ်သမျှ ခံတော့မည်ဟုပင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဤအတောအတွင်း ကုသိုလ်ကံပေးမှ နေရာကျတော့မည်။ ကုသိုလ်ကံ ပေးမရသေးသည့်အခါ နှောင့်နှေးဗျာပါမရှိရာဟု သဘောထားနှင့် လက်လျှော့လိုက်သည်။

စိုးမင်းမှာ အချိန်ကိုခဲလေးနှင့် ချိတ်ဆွဲလို့ရလျှင်တောင် ဆွဲထားလိုသော်လည်း နေ့မှလသို့ ကူးမြဲကူး ရွှေ့မြဲရွှေ့နေခဲ့ရာ ကဆုန်လကုန်လောက်သို့ ရောက်လာမှတစ်နေ့တွင် မြို့ပေါ်သို့ခိုင်းလိုက်သော ဘိုးစ အပြန်တွင် ထူးခြားသော သတင်းတစ်ရပ်ပါလာတော့သည်။

အခန်း(၉)

ဘိုးစကြားခဲ့သောသတင်းမှာ ထူးခြားချက်များစွာ ကောင်းနေ၏။ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ကြားသည်ဟု အသေအချာမပြောတတ်သော်လည်း ထိုသတင်းမျိုးမှာ ထိုအခါက ဤကဲ့သို့ပင် ထူးထူးခြားခြား ပေါက်ကြားတတ်တော့ရာ ထိုသတင်းကား အခြားမဟုတ်။ ဘမောင် သာယာဝတီ ထောင်ကြီးတွင် အချုပ်နှင့်မိနေသည့် အကြောင်းပင်တည်း။

ထိုသတင်းမှာ ဘမောင်အတွက် အတော်အရုပ်ဆိုးသော သတင်းဖြစ်နေသဖြင့် စိုးမင်းမှာ ကိုယ်ချင်းစာကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ခင်နွယ်ကမူ နောက်တစ်နေ့နံနက် အရုဏ်မကျင်းတကျင်း မလင်းတလင်းတွင် ဘိုးစန့်အတူ အဘွားညိုတစ်ယောက်ကိုသာ မှာခဲ့ပြီး လှည်းဖြင့် သာယာဝတီသို့ လိုက်သွားလေ၏။

မြို့ပေါ်သို့ အချိန်တော်ရောက်သွားလေ၏။ လမ်းတွင် ခင်နွယ်တို့ နှစ်ယောက် ယူဆောင်လာသော ဆွမ်းကျန်နှင့် ညသိပ်ထမင်းဖြင့် နံနက်စာ ပြီးစီးထားသည်နှင့်အလျောက် ခင်နွယ်သည် လှည်းကို ထောင်ကြီးဝ အရောက် မောင်းစေလေသည်။

ထောင်အရာရှိများနှင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး၊ ဘမောင် တကယ် အချုပ်နှင့်ရှိကြောင်း သိရသည်တွင် ဘမောင်၏နှမအနေနှင့် ထောင်ဝင်စာ ခံလိုက်လေ၏။

ဘမောင်မှာ ဘီအတန်းက နေရသူဖြစ်လေ၏။ ထောင်တွင်းမှ ထောင်မှူးကလေးများနှင့် ကျောင်းက သိကျွမ်းခဲ့လေရာ နေရာတကာတွင် အပြင်နှင့်မခြား နေရလေသည်။ ထိုနေ့က ဘမောင်မှာ ခင်နွယ်အကြောင်း ကိုသာတွေးပြီး မျက်ခုံးမျက်လုံးတွေ တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေရာက ခင်ဗျာ့ နှမတစ်ယောက်လာကြည့်တယ်ဟု ကြားရသောအခါ စိတ်ပျက်သွားမိ လေသည်။

ဘမောင်မှာ နှမ မရှိသူဖြစ်သောကြောင့် နှမတစ်ယောက်ဟု ကြားရ သောအခါ မည်သူမျှ မဟုတ်တန်ရာ။ ရန်ကုန်က မချောတွေ တစ်ယောက် ယောက် သတင်းကြားနှင့်လိုက်လာပြီဟု တွေးပြီး မတွေ့ချင်ဘူး ဟုပင် ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ ဟယ်ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဒီထဲနေရတာ ပျင်းလှပါတယ် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ရနည်းလားဟု ဒါဖြင့် ခေါ်ခဲ့ပါလားဟု ပြော လိုက်ပြီး မည်သူများ ပေါက်လာမည်နည်းဟု စောင့်နေလေသည်။

ခင်နွယ်မှာ ဘမောင်ထံသို့ သူ့မှာရှိသ၍မှ အကောင်းဆုံး အဝတ် အစားတွေဖြစ်သော ရွှေတောင်ဖက်ဖူးညွှန့်ရောင်ကျစ်ပိုးရင်စေ့နှင့် ကတ္တီပါ ခုံထူကို ကျကျနနစီးပြီး တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံးတွင် နှင်းဆီဝါကြီးတစ်ပွင့် ထိုးထားလေရာ ခင်နွယ်ကို မြင်ရလျှင်မြင်ရခြင်း ဘမောင်မှာ အံ့အားသင့်ပြီး အသံတော်တော်နှင့် မထွက်နိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားမိလေ၏။

"ငါ့အတွက် စိုးရိမ်ပြီ၊ သတင်းကြားနဲ့ လိုက်လာတာပဲ" ဟု စဉ်းစားပြီး ကျေနပ်စွာ ခင်နွယ်အား သူထိုင်သော သစ်သားကုလားထိုင်ကလေးကို လျှင်မြန်စွာ ထိုးပေးလေသည်။ ခင်နွယ်အားမြင်လျှင်ပင် စကားမပြောနိုင် အောင်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဘမောင်မှာပျာလောင်သာ ခပ်နေလေ၏။

ထောင်အရာရှိများလည်း မသိမသာနှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ရှောင်ထွက်

သွားမှ ခင်နွယ်က ဘမောင်အား ရွှင်လန်းသော မျက်နှာဖြင့် မော့ရယ်လေသည်။ ဤတွင်မှ ဘမောင်သည် အာစေးကျွတ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်လျှက် သူ အိပ်သော ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ထိုင်ချရင်းက

"ဘယ်က သတင်းကြားလို့လဲ" ဟု မေးလေ၏။

ဘမောင်မှာ ထိုစဉ်က ရိုးရိုး သူ့အဝတ်အစားသူနေရလေရာ ပိုးရှပ်လက်ရှည်တစ်ပတ်နွမ်း၊ ပိုးဘောင်းဘီပွကြီးဆီးပြီး မော်လမြိုင်ရှေ့ထိုးနှင့် ဆံထောက်ကို ကျကျနနခွဲထားလေသည်။ သူ့အခန်းမှာ ထောင်ခန်းနှင့်မတူ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ မီးအိမ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီးနှစ်အုပ်ခန့် သေသေသပ်သပ်မြင်ရသည်။

ခင်နွယ်သည် အခန်းကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ထောင်ကျနေပေမယ့် တယ်မဆင်းရဲပါဘူးဟု တွေးလိုက်ရာက ဘမောင်မေးသည်ကို

"ဩော် ကျွန်မတို့လား။ အိမ်က သူရင်းငှားလေး စျေးဝယ်လာရင်းကြားခဲ့လို့" ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောသည်။ ပြောပြီး ဘမောင်ကို မကြည့်ဘဲ အခန်းနံရံကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဘမောင်က

"ဒုက္ခခံပြီး လာကြည့်တာ ကိုဘမောင် သိပ်ဝမ်းမြောက်တာပဲ နွယ်နွယ်ရယ်" ဟု ဆိုရင်း

"စိုးမင်းတို့ကော ပြန်ရောက်ကြပလား" ဟု မေးသောကြောင့် ခင်နွယ်က ရောက်နေကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ပြောပြပြီးမှ

"ရှင် ဘယ့်နှယ် အဖမ်းခံရတာလဲ" ဟု မေးသည်။

"နံလို့ အဖမ်းခံရတာပေါ့၊ အရဲလွန်လွန်းတော့ မိုက်ရာကျလို့ပေါ့" ဟု ပြောပြီး မိမိအဖမ်းခံရပုံများကို ဆက်လက်ပြောပြလေသည်။

ပြီးမှ တစ်ဖန်ဆက်၍

"ဒါပေမယ့် ကိုဘမောင် အပျော်ဝင်လုပ်မှန်းသိလို့ အရင်ကပြစ်ချက်မရှိလို့ ငွေကုန်ကြေးကျ နည်းနည်းခံရင်လွတ်မှာပဲ၊ မကြာပါဘူး" ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောသည်။

သို့ပြောရာက ခင်နွယ်တို့ဖခင်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယခု ခင်နွယ်နေရေးထိုင်ရေးကိုသာမေးသဖြင့် ခင်နွယ်လည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောပြလေသည်။ ဤတွင် ဘမောင် စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်ရပြီးမှ

"ဒီလိုဆို နွယ်နွယ်တို့ သိပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေရတာပေါ့။ သုံးရစ်ရ ကျပ်ရင် ကိုဘမောင်ဆီကခဏာဆွဲသွားလေ၊ ကိုဘမောင်ထောင်က ထွက်လာပြီး နွယ်နွယ့်လယ်ဂရန်တွေရအောင် ပြန်လုပ်ပေးတဲ့ နောက်ကျမှ ပြန်လှည့်ချင်လှည့်တာပေါ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ" ဟု ပြောသဖြင့် ခင်နွယ်သည် နေရာတွင် ကွေးကွေးလေးနေအောင် ကလိုက်ချင်လောက်အောင် ဝမ်းသာမိသော်လည်း အမူကောင်းသူဖြစ်သည့်အတိုင်း

"ဟာနေပါစေ ဒီလောက်မကျပ်တည်းပါဘူး မသကာ ဒီမိုးတွင်းပေါ့။ နွေစပါးပေါ် ပေါ်သလိုချောင်မှာပဲ" ဟု ပြောသည်ကို

"ဟာ ဘယ်နေရမလဲ အားနာရမယ့် လူတွေလိုက်လို့ ယူသွားပါ။ များများမယူချင်တောင် ငါးရာလောက်တော့ လက်ခံကွယ်နွယ်နွယ်။ နွယ်နွယ် ဒီလိုဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝတ်လာတာ ကိုဘမောင် မကြည့်ချင်ဘူး၊ အဝတ်အစား ဝယ်ဝတ်ဖို့ ကိုဘမောင်လက်ဆောင်လို့ သဘောထားပြီး ယူသွားကွယ်" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ဆွဲယူ၍ ချက်လက်မှတ်တွင် ငွေငါးရာကို ခင်နွယ်နာမည်နှင့် ရေး၍ လက်မှတ်ထိုးပြီး ခင်နွယ့်လက်ပေါ်သို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ချပေး၊ ဖောင်တိန်နှင့် ချက်လက်မှတ်စာအုပ်ကို ခေါင်းအုံးအောက်ပြန်သွင်း၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက် ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး

"ဟောဒီ နှမသယ်ပြန်ရင် ချက်ကိုလိုက်လဲပေးလိုက်ပါဗျာ" ဟု ပြောပြီး ကွပ်ပျစ်တွင် ဝင်ထိုင်လေ၏။

ခင်နွယ်သည် ရေတက်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသောကြောင့် ဝမ်းသာလှသော်လည်း မလွဲမကင်းသာသောကြောင့် ယူရသည့်အနေနှင့် နေရာမှထသည်။ ဘမောင်မှာ ခင်နွယ်ကိုကြည့်ရင်းက မချစ်ဘဲ မနေနိုင်ပြန်သော

ကြောင့် လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ခင်နွယ်က ရုန်းမည်ပြင်သည်ကို

"ကွယ် နွယ်နွယ် ကိုဘမောင်ချစ်လို့ဆိုတာ မသိသေးဘူးလားကွယ်၊ ပြန်ခါနီး နှုတ်မဆက်ရဘူးလား" ဟု ပြောပြီး ခါးကိုဖက်ပြန်သည်။

ခင်နွယ်က လွှတ်အောင် ကိုယ်ကိုဖယ်သော်လည်း လက်ကိုရုန်း၍ မရသောကြောင့် "လွှတ်ပါ ကိုဘမောင်"ဟု ပြော၏။

"မလွှတ်ဘူး၊ ကိုဘမောင် ချစ်ရမှ"

"အို လွှတ်စမ်းပါ"

ဘမောင်က မလွှတ်ဘဲ ခင်နွယ့်ခါးကို ပြန်ဖက်ရာ ခင်နွယ်မှာ ဘမောင် ရင်ခွင်ထဲသို့ ပါသွားလေသည်။ ပါသွားသော်လည်း မျက်နှာကို ရှောင်လွှဲ၍နေသဖြင့်

"မချစ်ရဘူးလား၊ ဒါဖြင့် ဘာလို့ လာသေးလဲ နွယ်နွယ်မချစ်ဘဲ လာတာလား" ဟု ဘမောင်က မျက်နှာမော့အောင် ကြိုးစားရင်း အသက်ရှူ ပြင်းပြင်းမေးသည်။

"လွှတ်ပါ မလွှတ်ဘူးလား ဒါပဲနော်'

"ပြောပြော မချစ်ရရင် အနည်းဆုံး ကိုဘမောင်ထင်တာ ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံသွား"

"မပြောချင်ဘူးတော်"

"ဒါဖြင့် မချစ်လို့ပေါ့"

ခင်နွယ်က ပြန်မပြော။ ဘမောင်သည် အသံနာကြီးဖြင့်

"ဒါဖြင့် ကိုဘမောင်ကို တမင် အကြောင်လာရိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား။ အရှုံးလုပ်တာပေါ့"

ဟုတ်ရာကျသဖြင့် ခင်နွယ်ကနာသွား၏။

"ရှင်စကားပြောတာကြည့်ပြောနော်"

"နို့မဟုတ်ဘူးလား၊ သက်သက်မလိမ့်တပတ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘာလဲ"

ခင်နွယ်သည် မျက်နှာဆတ်ခနဲ ဘမောင်ဘက်လှည့်လေသည်။ မျက်နှာထားကား အတော်တင်းပြီး နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်ခါနေ၏။

"ကျုပ်ကို ဒါ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုဘမောင်"

"ထင်ချင်တာထင်လေ နွယ်နွယ်" ဟုဆိုလျက် ခင်နွယ်၏ မျက်နှာ အနီးသို့ တိုး၍သွားလေသည်။ ခင်နွယ်မှာ ဒေါသထွက်နေသောကြောင့် အတင်းရုန်းကန် လွတ်အောင်ထွက်လေသည်။ ရုန်းလွန်းကန်လွန်းမှ ဘမောင်က လွတ်လိုက်ရာ လွတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခင်နွယ်သည် လက်ထဲမှချက်လက်မှတ်ကို အစိတ်စိတ်၊ အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဘမောင်မှာ အံ့အားကြီးသင့်ပြီး နွယ်နွယ်ဆုတ်ပစ်ခဲ့သော စာရွက်စများကို ငုံ့၍ ပြုံးပြုံးကြီး ငေးနေသော်လည်း ထောင်အရာရှိတစ်ယောက်ကမူ အကြောင်းမသိသေးသဖြင့် ဆံပင်အဝတ်အစား ကပိုကရိုနှင့် ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားသော ခင်နွယ်အား အံ့အားကြီးသင့် ကြည့်နေမိတော့သည်။

ခင်နွယ်သည် ထောင်ဝကျမှ အဝတ်အစားများကို သေသေသပ်သပ် ပြင်ဝတ်ပြီး ထောင်မှူးနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဘိုးစအား ဘူတာဘက်က တန်းမောင်းရန် ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့်ခိုင်းပြီး စဉ်းစားလိုက်လာလေသည်။ ဘမောင်နှင့်တွေ့တိုင်းသလိုချည့် နင်ပဲဆွ ဗလက္ကာရအလုပ်ခံရသည်မှာ ဤအကြိမ်ပါနှင့် သုံးခါရှိပေပြီ။ ယောက်ျားဆိုလျှင် စိုးမင်းတစ်ယောက်ကိုသာ ယောက်ျားဟု ထင်ခဲ့သော ခင်နွယ်မှာ ဘမောင် ဤသို့လုပ်လေ ဘမောင်ကို ရှာကြံမုန်းလေ ဖြစ်နေလေသည်။

ဘမောင်မှာ သူ့အပေါ်တွင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လိုက်လျောကူညီခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ကျေးဇူးကို တင်၍မရအောင်သာ ဖျက်ဆီးဖျက်ဆီးပစ်တတ်လေရာ ယခု သူပေးသော ငွေငါးရာ ချက်လက်မှတ်ကို ဆုတ်ချေပစ်ခဲ့သည်ကိုပင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ခင်သွယ်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် မိုးလွန်မှ ထွန်ချသလို နောင်တပြန်ရမိခြင်းကား ဘမောင်ထံမှလွယ်လွယ်ကူကူရမည့်ငွေမှာ စိုးမင်း အဖို့လွန်စွာအရေးကြီးနေခြင်းဖြစ်လေရာ ထိုငွေကိုမယူခဲ့ဘဲ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိသည့်အခါ စိုးမင်းအားကူညီရာမရောက်ဘဲ ဒုက္ခပေးရာ ရောက်မည်ဟု စဉ်းစားမိတော့သည်။

စိုးမင်းမှာငွေကိုအရေးတကြီးလိုနေသဖြင့် ဘမောင်သာယာဝတီ တွင် ရှိမှန်းသိလျှင် အမှန် ဘမောင်ဆီသို့လာမည်။ အောက်ကျနောက်ကျ နှင့် တောင်းရပေမည်။

တောင်း၍ရသည်မရသည် အပထား၊ အမှန်ပင် သူတို့တစ်တွေ ဆင်း ဆင်းရဲရဲဖြစ်နေပြီဟု လူသိရှင်ကြား ကြေညာသလို ဖြစ်တော့မည်။ ခင်နွယ် ခင်သွယ်တို့မှာ ကိုယ့်စည်းစိမ်ကိုယ့်အခြေနှင့် လူပေါ်တွင်လူဇော်လုပ်၍ လာကြသူတွေဖြစ်ရာ ယခုအခါကျမှ သူများအောက်ကျိုပြီး လက်ဝါးဖြန့် တောင်းရမည်ကို ရှက်နေ၊ ကြောက်နေ၊ မာနကြီးနေလေရာ စိုးမင်းအစား သူကိုယ်တိုင်သွားပြီး ဘမောင်ထံမှ တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် ငွေရအောင်ကြံမည်၊ မိမိမှာမိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ရှက်စရာရှိ တစ်ယောက် တည်းရှက်မည်။ စိုးမင်းမှာကား သားတွေမယားတွေပါ မျက်နှာထောက် နေရဦးမည်။

ထိုထက်လည်း ဘမောင်မှာ သူ့ကို တန်းတန်းစွဲ နေမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် ဘမောင်ထံ ခင်နွယ် ဦးအောင် လာခြင်းဖြစ်သည်တွင် လာသလိုလည်း ချပ်ချပ်အပ်အပ်နှင့် ဘမောင်ထံမှ အလွယ်တကူ၊ သူလည်း အောက်မကျိုရ စိုးမင်းလည်းအလိုပြည့်ပြီး ဖြစ်တော့မလို လုပ်ပြီးမှ သူ့ဒေါသကြောင့် ယခုလို ဖြစ်ရသည်ကို စိတ်မကောင်းပေ။ ယခုသော် နောင်တရနေ၍ လည်းမပြီး၊ ဘမောင်ထံ ပြန်တောင်းပန်ရမှာကလည်း အခက်၊ မောင်မင်း ကြီးသား ရောင့်တက်မှာ စိုးရသေးသည်။ မသွားဘူး၊ ဒင်းပစ္စည်းလည်းမယူ၊ ဒင်းမျက်နှာလည်းမကြည့်ဘူးဟု စိတ်ကိုထိန်းထားလိုက်၏။

သို့စိတ်တင်းသည်ကတစ်မျိုး စိုးမင်းတို့ငွေမရှိမှာ စိတ်လျှော့သည်ကတစ်ဌာနနှင့် ခင်နွယ်မှာတွင် ကျားမြီးဆွဲသလို စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်လာရင်းက ဘူတာနားသို့ရောက်လာလေ၏။ ဘူတာမှလမ်းကိုပိတ်သောကြောင့် တံခါးကြီးမှာ မီးရထားအလာစောင့်ပြီးပိတ်ထားသဖြင့် ခင်နွယ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရာက လမ်းတွင်ပိတ်လိုပိတ်ဆီး ဖြစ်နေသည်ကို အလိုလို စိတ်တိုမိရင်းက လှည်းပေါ်မှ လမ်းဘေးအိမ်များသို့ လိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ခင်နွယ်မှာ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူလှည်းစီးပြီးလိုက်လာသဖြင့် ဘေးဘီကို မကြည့်ခဲ့ပေ။ ယခုမှ မျက်နှာမော့ပြီး ကြည့်လေသည်။ သို့ကြည့်ရာက မလှမ်းမကမ်း လမ်းပေါ်တွင်ကျန်ခဲ့သော ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်လုံးကြီးတွင် အခိုင်အမာရိုက်ထားသော သွပ်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုမှ ရေးထားသည့် စာကိုဖတ်မိလေ၏။ ခင်နွယ်သည် အမှုမဲ့ဖတ်ပြီး ခေါင်းလှည့်ပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်၍ သေသေချာချာဖတ်ပြန်၏။ ဆိုင်းဘုတ်တွင်ရေးထားသော သင်္ကေတဆေးအဝါခံမှ စာလုံးစိမ်းကြီးမှာ

မောင်ရိုး သစ်၊ ဝါး၊ ဓနိ ဆိုင်ကြီး
သစ်တန်ထရိုက်သူ ဌေးကြီး

ဟူသော စာကြောင်းနှစ်ကြောင်းကိုမြင်ရသည်။

ခင်နွယ်သည် မောင်ရိုးဆိုသောနာမည်ကို ဖတ်ရသောအခါ တို့ကိုရိုးများလားဟု စဉ်းစားလေ၏။ ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှာ သူ့ဘကြီးတစ်ယောက် သစ်အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ အဆက်တော့ရှိတယ်။ ခုသစ်အလုပ်လည်း အတော်ကောင်းနေတော့ လုပ်ချင်လုပ်မှာ၊ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ရောက်တုန်းမေးကြည့်ဦးမယ်ဟု ဆက်စဉ်းစားရင်း ဟုတ်လျှင် စိုးမင်းအတွက်ငွေကို စနည်းနာကြည့်မည်ဟုတွေးပြီး ဘိုးစကိုလက်တို့၍

"ဟဲ့ငစ ဟို တို့လွန်လာတဲ့ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ သစ်ဆိုင်ဟာ ကိုရိုးဆိုင်များလား သွားမေးရအောင်"ဟု ပြောသဖြင့် ဘိုးစလည်း လှည်းကိုပြန်၍ လှည့်ခဲ့လေသည်။

ဆိုင်ရှေ့တွင်လှည်းကိုရပ်၍ ဆိုင်ကို အကဲခတ်နေသည်။ ဆိုင်မှာ အတော်ကလေး စည်စည်ပင်ရှိပုံပေါ်၏။ သစ်၊ ဝါး၊ ဓနိ စသောကုန်များမှာ ဆိုင်နှင့် အပြည့်တွေ့ရ၍၊ သံ၊ သွပ်၊ စူး၊ ဆောက် စသောပစ္စည်းများလည်း ရှိလေရာ ကိုရိုးဖြစ်ရိုးမှန်လျှင် ကိုရိုးမှာ အကြံအတော်ပိုင်သူဖြစ်ပေသည်။ ရွာတွေ့ပျက်ခဲ့ကြရာက ပြန်လည်ထူထောင်ရာတွင် မသုံးမဖြစ်သော ကုန်ကို ရောင်းဖို့ အကြံရခြင်းကို ချီးမွမ်းလောက်ပေသည်။

ခင်နွယ်သည် ဆိုင်ကြီးကို ကြည့်နေရာက ဆိုင်တွင်းဆိုင်ပြင်တွင် ရောင်းသူဝယ်သူနှင့် သစ်၊ ဝါး စသည်တို့ကိုလှည်းများနှင့် သယ်ပိုးယူဝင်နေကြသည့်အထဲမှ ကိုရိုးကိုရှာ၏။ မတွေ့သဖြင့် အထဲများရှိနေလားဟု စဉ်းစားမိသည့်အတွက် ဘိုးစအား သွားဆင်းမေးရန် ခိုင်းလိုက်ရ၏။ ဘိုးစဆင်းသွားပြီး ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် သစ်စာရေးတစ်ယောက်နှင့် မေးမြန်းပြီး ပြန်လာကာ

"ဒါ ကျွန်တော်တို့ ကိုရိုးကြီးဆိုင်တော့ ဟုတ်တယ်။ ရွာသာကြီးသား ကိုရိုးဆိုင်ပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူအခုမရှိဘူး၊ မြို့သွားတယ် ခုရထားနဲ့ပါချင်ပါမယ်တဲ့" ဟု ပြောသောကြောင့် ခင်နွယ်မှာ ကိုရိုးဆိုင်မှန်းသိရသော်လည်း ကိုရိုးနှင့် တွေ့မှတွေ့ရပါမလားဟု တွေးပြီးပူမိပြန်၏။

သို့ဇဝေဇဝါနှင့် လှည်းကြီးဆိုင်ရှေ့ရပ်ထားရာက မကြာမီ မြင်းလှည်းတစ်စီးလှည်းနှင့် ဆိုင်ရပ်ကာ လူတစ်ယောက်ဆင်းလေ၏။

ဆင်းပြီး ခင်နွယ်က မမြင်မီ

"ဟေ့ မိခင်နွယ် ဘယ်ဆီပျောက်နေသလဲ၊ မာကြရဲ့နော်" ဟု အားရပါးရ ခင်နွယ်အားနှုတ်ဆက်မှ ခင်နွယ်လည်း ထိုသူအား ကိုရိုးမှန်း သိရတော့၏။

ခင်နွယ်မှာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

ကိုရိုးမှာ တစ်သွေးတစ်မွေး ဝဝဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေလေသည်။ အဝတ်အစားထည်ထည်ဝါဝါနှင့် ဖြစ်လေ၏။ မြင်းလှည်းပေါ်မှအထုပ်အပိုးများကို သူငယ်နှစ်ယောက် လာရောက်သည်ပိုးတော့မှ ကိုရိုးက

"ဟဲ့ မိခင်နွယ် နင်တို့ ဘယ်သူပြောလို့လဲ ငါ့မဟယ် ရှာလိုက်ဖွေလိုက်ရတာ ကိုင်းကိုင်း ဆိုင်ထဲဝင်ဦး ဆိုင်ထဲဝင်ဦး" ဟု လှည်းပေါ်က ဆင်းစေသဖြင့် ခင်နွယ်ဆင်း၍ ကိုရိုးနှင့် ယှဉ်လိုက်သွားရလေ၏။

ကိုရိုးမှာဝမ်းသာရှင်မြူးစွာ စာရေးခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲသို့ ခင်နွယ်အားခေါ်သွားပြီး ခင်နွယ်အား အားရပါးရကြည့်နေလေ၏။

ခင်နွယ်ဝတ်စားလာသည်မှာ ဘမောင်၏လက်ချက်ဖြင့် ကြေနွမ်းခဲ့သဖြင့် နဂိုက မသစ်လွင်လှသော အဝတ်အစားများအတွက် ခင်နွယ်မှာ ရှက်စနိုးဖြစ်နေသောကြောင့် အခန်းကလေးကိုသာလိုက်လှည့်ကြည့်နေလေသည်။ ကိုရိုးကမူ ခင်နွယ်အား အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

"နို့ မိခင်နွယ် နင်တို့ခုဘယ်မှာနေလဲ စိုးမင်းနဲ့လည်း ရှာကထွက်သွားပြီး တစ်လလောက်ထဲက ကွဲသွားတာ၊ ခုထိသတင်းအစအန မကြားရသေးဘူး။ ရှာတွေ့ပျက်နေလို့ နင်တို့များ အစိုးရတွေ သိမ်းခေါ်သွားတဲ့ အထဲပါသွားလားလို့၊ မြို့ပေါ် ရှာလည်း မတွေ့ဘူး ရှာတာမှ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာတာပဲ"

"ဘယ်တုံးကလဲ"

"သင်္ကြန်မကျခင် နွေဦးပေါက်ပေါ့ မြို့ပေါ် ရှာမတွေ့တော့ ဧကန္တရှာသာကလေး မီးထဲပါကုန်ပြီလို့ မှတ်လိုက်တာကိုဟဲ့"

"အဲ လွဲချင်တော့ တော်ရှာတဲ့ နွေဦးပေါက်က ရှာကိုတောင် ပြန်ရောက်နေကြပြီ"

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သိမလဲ နင်တို့သေပြီထားပြီး ရှာဘက်တောင် ခြေဦးမလှည့်ဘူး၊ သြော် ဒါကြောင့်မတွေ့ကြတာကို"

"ဒါကြောင့်ပေါ့ ကိုစိုးကတော့ ပြောသား၊ တို့လူစုတွေသေတော့ သေကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေရာရာမယ်ရောက်ပြီး ပျောက်နေမှာလို့"

"အေး ဒါဖြင့် ငစိုးနဲ့ နင်တို့ညီအစ်မပဲကျန်တော့တာပေါ့။ နင့်အဘ ဓားပြလက်ချက်နဲ့ ဆုံးတာလည်း ကြားတာပဲ" ဟုပြောရင်းက

"သူတို့ကော မာမာချာချာပဲလား၊ ဟိုရောက်ရင်ပြောကွာ လာလည်ကြဦးလို့ နို့ ငစိုး အမေအဘွားညီကြီးတို့သားအမိကော" ဟု အကျွမ်းတဝင်လျှောက်မေးနေသဖြင့် ခင်နွယ်လည်း ကိုရိုး၏ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပုံကို ကြည့်ပြီး သူပါရောယောင် စိတ်ပျော်သွားသည့်အတိုင်း

"မာမာချာချာပါပဲ၊ ကိုစိုးတို့ လင်မယားရော သူ့အမေရောအတူတူ ကျူပ်အိမ်ပြင်ပြီးနေကြတယ်လေ"

"ဟေ သူတို့ ဘယ်တုံးက မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြလဲ ငါသိပေါင်ကွာ၊ ငစိုးက သူ့မင်္ဂလာဆောင်မယ် ငါကကြက်မတစ်ကောင်တည်း လက်ဖွဲ့လို့ မှာထားတယ်ဟ" ဟုပြောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်နေရာမှ ခင်နွယ်က

"ညားလို့ဖြင့် သမီးတောင် အခါလည်တော့မယ်"ဟု ပြောပြီး ရောယောင်ပြုံးသည်ကို

"ဟင် ဟုတ်လား မြန်လှချေလား"ဟုဆိုကာ ခင်နွယ့်လက်ကို လှမ်းကြည့်လေ၏။

အတန်ကြာငြိမ်သက်စဉ်းစားနေပြီးမှ ခင်နွယ်အား သူပေးထားခဲ့သော မြလက်စွပ်ကို ခင်နွယ့်လက်သူကြွယ်တွင်ပင် တွေ့ရသောကြောင့် ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း

"နင် ဒီလက်စွပ်ကြီးဝတ်ထားတုန်းပဲလား" ဟုမေးသည်။

ကိုရိုး၏ အသံမှာချက်ချင်း ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်သွား၏။

ကိုရိုးမေးမှ လက်စွပ်ကို သတိရသည့်အတွက် ညာဘက်လက်ညှိုးဖြင့်မြပေါ်ကို ထောက်ပြီးလှည့်လည်ကစားရင်း ခင်နွယ်သည်စဉ်းစားနေ

သည်။ ကိုရိုးကို မည်သို့မှပြန်မပြောဘဲ မော့ကြည့်ရုံကြည့်လေသည်။

ကိုရိုးသည် ခင်နွယ်ကိုကြည့်နေရာက အနီးသို့ ထလာကာ

"နင့်ထားခဲ့ပြီး တောထဲလိုက်သွားကတည်းက နင့်ကို တစ်နေ့မှ မမေ့ဘူးခင်နွယ် ငါတကယ်ပြောတာ" ဟုပြောသည်။ ပြောပြီး အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

"နင်လဲဒီအတောအတွင်း ငါမှာတဲ့အတိုင်းကတိခံခဲ့တဲ့အတိုင်းနေလာခဲ့တာငါမြင်ရတော့ အင်မတန်ဝမ်းသာမိတယ်" ဟုဆိုရာက ဆက်လက်၍

"နင့်မှာလဲ ခုအဖေရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်အစ်မနဲ့ချည်းတစ်သက်လုံး အတူနေလို့ဖြစ်ပါ့မလား"ဟု ပြောသည်။ ကိုရိုးမှာများစွာ ကြင်နာယုယနေပုံပေါ်၏။

ခင်နွယ်မှာ ထိုအခါက အသက်(၁၉)နှစ်သမီးဖြစ်လေရာ ကိုရိုး၏ စကားကိုနားလည်လေ၏။ ကိုရိုးပေးခဲ့သော မြလက်စွပ်ကို မချွတ်ဘဲတပ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ပြန်လည်တွေးမိတောမိ၏။ ကိုရိုးမှာ ငယ်ပေါင်းတစ်ရွာထဲသားလည်းဖြစ်သည်။ ရှုပ်ရည်မှာလည်းမခေ။ ဘမောင်ကဲ့သို့ အတင်းအကြမ်းပတမ်းလည်းမဟုတ်၊ မိသားဘသားပီပီပြောသူ လုပ်သူ ဖြစ်သည်ကို တွေးနေလေသည်။

ကိုရိုး၏ အခြေအနေမှာလည်း မျှားစွာဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်နေသည်ကို မျက်မြင်တွေ့ရသည်။ ပစ္စည်းရှိခဲ့စဉ်က မိဂုဏ်ဘဂုဏ်နှင့် သူ့အလှဂုဏ်၊ ချောဂုဏ်ကို အသားယူကာ မာနတထောင်ထောင်နေခဲ့သော ခင်နွယ်သည် ကိုရိုး၏ဆုပ်ချည်ဖြန့်ချည်ဖြစ်နေသော လက်သီးဆုပ်ကို ကြည့်ပြီး တွေနေသည်။

ကိုရိုးမှာ လူပျိုစကားပြောနေလေပြီ။ သူ့စကားကိုလက်ခံလျှင် မိမိသာမက ကိုစိုးတို့လည်း ချောင်ချောင်လည်လည်ဖြစ်သွားမည်။ ထိုစဉ်ကကိုရိုးမှာ တင့်တောင့်တင့်တယ်မဟုတ်လျှင်လည်းကောင်း၊ ကိုစိုးအတွက် အရေးတကြီးငွေကြေးမလိုလျှင်လည်းကောင်း ခင်နွယ်သည်ဤစိတ်ကူးကို

ကူးမည်မဟုတ်၊ ယခုမူ ကိုစိုးကလိမ့်ကလဲဖြစ်မှာ တစ်ခုတည်းကိုသာစိုးပြီး ကိုရိုး၏စကားကို လက်ခံမည် ကြံခြင်းဖြစ်တော့သည်။

လက်မခံဘဲငြင်းလျှင် ဘမောင်တုန်းကလို တော့လွဲဖြစ်ဦးတော့မည်။ ဘမောင်တုန်းက လူပျိုစကားအပြောမခံရမီ ငွေရပြီးမှ လွဲရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုကိုရိုးကမူ လူပျိုစကားကို ဦးအောင်ပြောနေလေရာ လက်မခံလျှင် ငွေရဖို့အရေးလည်း အလိုလိုလွဲမည်အမှန်ဖြစ်ရကား ခင်နွယ်သည် လေးလေးနက်နက် ချိန်ဆနေရ၏။

ကိုရိုးကိုချစ်၍သော်လည်းကောင်း၊ မုန်း၍သော်လည်းကောင်း မဟုတ် ကိုစိုးအတွက်ဟုသာ သဘောထားပြီး ကိုရိုးစကားကိုစောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်စိတ်ကူးပြီး ကိုရိုးပြောသောစကားနှင့် အလိုက်သင့်

"ဖြစ်တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ နို့ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းရယ်ဟာ" ဟုပြောပြီး အဓိပ္ပါယ်ပေါ်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်မှ ကိုရိုးလည်း ခင်နွယ်ထိုင်သော ကုလားထိုင်ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပါးလွဲထိုင်ပြီး ခင်နွယ်၏ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ

"ဒါဖြင့် ကိုရိုးကိုယူကွယ် မိခင်နွယ်"ဟုပြောသည်။

ခင်နွယ်သည် လက်ကိုပြန်မယူဘဲ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ"

ခင်နွယ်သည် မျက်နှာတစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြောင်းပြန်သည်။ ပါးကလေးတွေနီရဲလာသည်။ ကိုရိုးသည် ခင်နွယ်၏ဖြူဖွေးနေသော နားရွက်ဖျားသို့ သွေးရောင်ဖြန်းသွားသည်ကိုမြင်ရသောကြောင့်

"ကဲပြောကွယ် ဘယ်တော့ လာတောင်းရမလဲ"ဟု အသံတုန်သွားသည်။ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကိုရိုး၏လက်မှလက်ဖျားကလေးများကို အသာဆွဲယူရင်း လေသံဖြင့်

"ဒါတော့တော်သဘောပေါ့"ဟု သာပြောသည်။ ကိုရိုးမှာ ချက်ချင်းဝမ်းသာလုံးဆို့သွားသည်။ အားရပါးရနေရာမှထပြီး

"နေဦး ခုဘာလလဲ တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန် ဆိုတော့ အင်းဝါ-ဝါ-တော်-တော်-ပြာ-ပေါင်းခေါ် ခြောက်ဖော် ဤသည်လ ထိမ်းမြား မင်္ဂလာမပြုရာ ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ကြ ဆိုတာနဲ့ လွယ်တယ်၊ ဒီလမကုန်ခင် မကောင်းဘူးလား" ဟုမေးသည်ကို

"မလောလှဘူးလားတော့"ဟု ဆိုသာဆိုရသည်။ ဝါဆိုသွားမှာကို တစ်မျိုးတစ်မည် ပြေးပူနေရသည်။ စိုးမင်းအတွက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်နေရာ ကျမှာကို တွေးပြီးစိတ်ထဲက ပေါ့သွားသည်။

"ဒါလောတာမဟုတ်ဘူး တစ်မိုးလုံးစောင့်ခဲ့ရပြီး နောက်တစ်ဝါ ဆိုအောင်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ ဒီလမကုန်ခင်နေရာကျအောင်လုပ်တော့ မယ်ဟုတ်လား၊ ရွာကို ကိုရိုးနက်ဖြန်လာခဲ့မယ် ငချစ်လည်း နောက်လေးငါးရက်ဆို ဖျာပုံကဒီကိုရောက်တော့မယ်ဟာ သူ့ကိုဆိုင်အပ်ပြီး မင်္ဂလာ လာဆောင်နိုင်ပါတယ်"ဟု အတင်းလောလောဆယ် ပြောလေသည်။ ခင်နွယ်လည်း အသာငုံ၍ နားထောင်နေလိုက်တော့၏။

အခန်း(၁၀)

မောင်ရိုး အပူတပြင်းလောသည့်အတိုင်းလည်း ခင်နွယ်နှင့်လူကြီးများစုံရာရှေ့တွင် တောင်းရမ်းသည်တွင် ရွာနီးချုပ်စပ်များကပါ လာရောက်ချီးမြှင့်ခြင်းဖြင့် ကိုရိုး၏ လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝသွားတော့သော်လည်း ကိုရိုးမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကတည်းက သာယာဝတီနှင့် ရွာသာကြီးကို ကူးချည်သန်းချည်သာ ဖြစ်နေရတော့၏။

ခင်နွယ့်အကြီးအတိုင်းလည်းဖြစ်မြောက်ခဲ့လေရာ ခင်နွယ်မှာကိုရိုးကိုယူစဉ်က ကိုရိုး၏ငွေရေးကြေးရေးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန်အတွက်သာ ယူခြင်းဖြစ်လေသဖြင့် ကိုရိုးမှာလည်း ခင်နွယ်အားသူ့စိတ်ကိုသိသူဖြစ်သောကြောင့် မတားမဆီး မည်ည်းမည္ရလုပ်သမျှခံနေရ၏။

ခင်နွယ်အိမ်ထောင်ကျသွားသော်လည်း ကိုရိုးမှာ သာယာဝတီတွင်သာ အနေများသည့်အတွက် ခင်နွယ်အား ခင်သွယ်တို့လင်မယားနှင့်သာ ပိုနေမြဲကျားနေမြဲထားခဲ့ရလေသည်။ သာယာဝတီမှာ နေခင်းထိုင်ခင်းသာသည်ဟုဆိုကာ ကိုရိုးကခေါ်လည်း

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

"ဒီနေရာ ကျုပ်ချက်မြှုပ်တော့"ဟုသာပြောပြီး ရွာသာကြီးတွင်နေ လျက် ရွာသာကြီးမှ တစ်ဖဝါးမခွာပေ။ ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးခါစ ကသာ ခင်နွယ်တို့လင်မယားအတွက် ဦးပြေ့ကြီးအိမ်ကို ဖယ်ပေးသည့် အနေနှင့် ရွာသာကလေးသို့ပြောင်းပြီး ခင်သွယ့်အိမ်ကို ပြန်လည်ထူထောင် မည်ပြောရသော်လည်း ယခုလိုခင်နွယ်တို့ လင်မယား ခဏ တဖြုတ်မှလွဲ၍ အများအားဖြင့် တကွဲတခြားစီ နေနေကြသည့်အခါ၌ စိုးမင်းတို့လည်း ခင်နွယ်နှင့်သာ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ဝါဆိုလတွင် ချစ်တီးပေါက်လာသော်လည်း နွေဦးတုန်းကလို ရင်တဖိုဖိုမဟုတ်တော့ဘဲ ခင်နွယ်ကိုယ်တိုင်က လွယ်လွယ်ကူကူ ငွေငါးရာ ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကုလားမှာမပေးနိုင် အချောင်ပွပြီထင်ထားရာက စိုးမင်းတို့အခြေအနေမှာ ယခင်တစ်ခေါက်နှင့်မတူ ပြည့်ပြည့်ဝဝဖြစ်နေပုံ ကိုတွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ပျက်အံ့ဩမိသော်လည်း လူမျိုးကွဲတို့ဘာဝ ငွေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ

"အို အလကား လာဆိုလို့လာရတာပါ။ ဒီငွေလေးငါးရာလောက် ကျွန်တော် အရေးမကြီးပါဘူး။ နွေပေါက်မှ ပေးရင်ပေးတာပေါ့"ဟုပင် လောက္ခတ်ကောင်းသွားခဲ့သည်။

ခင်နွယ်မှာကား စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားနှင့် ကိုရိုးလာသည့်အခါ ကိုရိုးကိုနိုင်လိုက်၊ ကြိမ်းလိုက်၊ မူလိုက်၊ ခွဲလိုက် ဝတ်ကာစားကာဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်စေခဲ့လေ၏။

ကိုရိုးကြီးတွင် သူချစ်ကိုမရ၊ ကိုယ်ချစ်ကိုရထားသူဖြစ်ပြီး ခင်နွယ်မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မို့ ခွဲသည်၊ နွဲ့သည်ဟု သဘောထားလျက် သူ့အလို အလိုက်ကြည့်ပြီး ပေါင်းရလေသည်။ ကျေနပ်သည်ကားမှန်၏။ ထိုအပေါ် တွင် အလုပ်အကိုင်မှာ တစ်နေ့တခြား လုပ်သားကျပြီး လုပ်အားကောင်း တော့သဖြင့် ကိုချစ်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပူးတွဲပူးတွဲသာနေ့မအား ညမအိပ်ကျိတ်၍ ကြိုစည်လုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် ခင်နွယ်ထံသို့တစ်လတစ်ခေါက်

မှန်မှန်ပင် မရောက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။ အလုပ်မှာတောအလုပ်ဖြစ်ရာ မလွဲမကင်းသာသည့်အလျောက် ကိုရိုးသည်ခါးကြားတွင် ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီ၊ ရမ်စသော ဆေးစွမ်းကောင်းများကို အမြဲတစေ ဆောင်ကျဉ်းထားရလေသည်တွင် ကိုရိုးမှာ တစ်နေ့ဆေးနှင့် မတွေ့လျှင် မနေနိုင်သော အခြေသို့ပင်ရောက်ပြီး မျက်နှာကြီးပြဲနေအောင် ပိုက်ရွှဲ၍ ဝနေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တောပြန်အဆင်းတွင် ရွာသို့ဝင်လာသောအခါ ခင်နွယ်က မမူးမဖြစ်သူကို မူးရမလားဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သေးရာ ထိုအခါများတွင် ကိုရိုးမှာခင်နွယ်အား

"မိခင်နွယ်ရာ နင်မသိပါဘူးဟာ"ဟုသာ အသံလေးကြီးနှင့် ပြောပြီး စိုးမင်း၏ သမီးကလေးနှင့် ကစားကျီစယ်ရင်း အချိန်ကုန်လျှင် နေရာတွင် မှောက်ထိုးလဲတခေါခေါ အိပ်အိပ်နေတတ်၏။

စိုးမင်း၏ သမီးကလေးမှာယခုအခါတွင် အခါလည် ကျော်ကျော်ပင် ရှိသွားသဖြင့် တိုးတိုးတောက်တောက်ပင် လျှောက်နိုင်တော့မလို ဖြစ်နေလေသည်။

သို့နေခဲ့ရာက စိုးမင်းတို့မှာ တစ်မိုးတွင်းလုံးလယ်ထဲပြောင်း အလုပ်လုပ်နေသည့်အခိုက်၊ အိမ်တွင်ညီအစ်မနှစ်ယောက် အဘွားညိုနှင့် ကြေပ်မတ်ပြီး ကိုရိုးထံမှ လက်သမား၊ ပန်းရံတို့ဖြင့် အိမ်ကြီးကိုပြင်ဆင်ရင်း မိုးလတရွှေ့ရွှေ့ကုန်လွန်နွေလသို့ ကျွံလာခဲ့တော့၏။

စပါးတွေ ဖုံးတုန်းလုံးတုန်း တန်ဆောင်မုန်းလမှ နတ်တော်၊ ပြာသိုတို့သို့ရောက်လာမှ ရစပါးရောင်းစရာရှိသမျှ ရောင်းပြီး ပေးစရာရှိသမျှ ပေးဆပ်၍ ခင်သွယ်သို့ လင်မယားသားအမိသည် သာယာဝတီသို့ တက်လာကြလေသည်။

သာယာဝတီမြို့ပေါ်တွင်ကား လွန်ခဲ့သောနှစ်မိုးစက ရုတ်ချည်းခြောက်ကပ်သွားခဲ့ရာ ယခုနွေပေါက်ကျမှ ခင်သွယ်တို့လို တောမှတက်လာသော ဈေးဝယ်များနှင့် တစ်မြို့လုံး စည်စည်ပင်ပင်ဖြစ်နေလေ၏။

ကိုရိုးမှာကား အလုပ်အကိုင်အတွက် မအားမလပ်သောကြောင့် ခင်ဗျယ်အား ခင်သွယ်တို့နှင့် လိုက်ရန်ပြောရလေ၏။ ခင်ဗျယ်မှာ ခင်သွယ်တို့ လင်ကိုယ်မယား တွဲတွဲတွဲတွဲ ယခုမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ချလက်ချ လည်ရာပတ်ရာတွင် မလိုက်ချင်၊ ကိုရိုးမလိုက်လျှင် သူလည်းမသွားဟု အကျပ်ကိုင်ရင်း ဆိုင်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သောကြောင့် ခင်ဗျယ်၏ စိတ်ဆတ်ပုံ ယခုထိမပြုပြင်သေးသည်ကို ခင်သွယ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တပြောပြောနှင့် ထွက်ခဲ့ကြရလေ၏။

ကိုစိုးကိုယ်တိုင် လှည်းမောင်းပြီး သာယာဝတီမြို့ပေါ် ရုံးပြင်ကန္တားစျေးစသည်တို့သို့ လိုက်လံကြည့်ရှု ဝယ်ခြမ်းနေကြလေ၏။ ခင်သွယ်မှာ သမီးကလေးအား လှည်းယိုင်ကို မှေးထစေပြီး ထီးတမိုးမိုးနှင့် လက်ညှိုးတထိုးထိုးပြနေသည်။ စိုးမင်းသည် မယားချောနှင့် သမီးငယ်အား ကြည့်ပြီး ပီတိကျနေလေသည်။

သာယာဝတီတစ်မြို့လုံးနှုံ့ပြီး ဝယ်စရာခြမ်းစရာလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်သဖြင့် ခင်သွယ်နှင့် တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ဓါတ်ပုံဆိုင်သို့သွားကာ ဓါတ်ပုံရိုက်ရန် စိတ်ကူးပြီး ဈေးနားရှိ ဓါတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားကြသည်။

ခင်သွယ်တို့လိုပင် ဓါတ်ပုံရိုက်သူတွေများနေသောကြောင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြရရင်းက ဓါတ်ပုံဆိုင်တံခါးချပ်တွင် ကပ်ထားသော ကြော်ငြာစာရွက်တစ်ခုကို စိုးမင်းဖတ်နေလေသည်။ ထိုစာရွက်မျိုးမှာ သာယာဝတီရောက်စဉ်ကစပြီး နေရာတကာလိုလိုပင် မြင်မိသော်လည်း နီးနီးကပ်ကပ်လည်းမရောက် ဖတ်ရန်လည်း အမှတ်မထားသောကြောင့် မဖတ်ခဲ့ပေ။ ယခုမှပျင်းပျင်းရှိ၍ သမီးလေးကိုချီရင်းဖတ်လေ၏။

ကြော်ငြာမှာ အစိုးရမင်းများထံမှ တိုင်းပြည်အားကြော်ငြာခြင်းဖြစ်လေရာ ရေးထားသမျှကား အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့ဂါထာမန္တရားများကို မြန်မာတောသူတောသားများ အားမကိုးသင့်ကြောင်း ထိုအင်းအိုင်လက်ဖွဲ့

များမှာ တကယ် သေနတ်လက်နက်စသည်တို့ကို မတားဆီးမကာကွယ်နိုင်၊ ထိုသို့မကာကွယ်နိုင်ကြောင်းကို အစိုးရမင်းများက စမ်းသပ်ပြုလုပ်ပြမည့် အတွက် မည်သည့်နေ့ရက်တွင် သာယာဝတီနုံးဝင်းသို့လာရောက်၍ အခမဲ့ကြည့်ရှုနိုင်ကြကြောင်းကို တွေ့ရပြီး အောက်နားမှဆက်လက်၍ သူပုန်ထကြီစဉ်က ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော နယ်သူနယ်သားများအား အစိုးရမင်းများက လုံးဝခွင့်လွှတ်ပြီးကြောင်း၊ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တပ်သားများနှင့် ဗိုလ်လုပ်သူများမှာ ယခုတိုင် ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာသို့မပြန်ဘဲ ပုန်းအောင်းမနေကြရန်၊ အလျင်အမြန်အစိုးရထံ ချဉ်းကပ်ပြီး လက်နက်ချရန် တိုက်တွန်းကြောင်း၊ ထကြွစဉ်က ဗိုလ်များ၊ လှုံ့ဆော်သူများကိုလည်း အစိုးရမင်းများက အနည်းနည်းဖြင့် စုံစမ်း၍ လိုက်လံနှိမ်နင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက် ဖတ်ရလေသည်။

စိုးမင်းသည် ထိုစာတမ်းကို ဖတ်ပြီးစိတ်ထဲမှ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့မှာစောစီးစွာက ကိုယ့်ရွာသို့ကိုယ်ပြန်နေသဖြင့် အစိုးရများ၏ ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်နေသဖြင့် စိုးရိမ်စရာမရှိသော်လည်း အစုံစမ်းခံရသောလူများအထဲတွင် သူပါနေပါက ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ပြန်တွေ့ဦးမည်လော ဟု စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤလေးငါးခြောက်လအထိ မိမိအား မည်သူကမှ အနှောင့်အယှက်မပေး မမေးမြန်းသဖြင့် ကွာ၊ ငါရှာပြန် ရောက်နေတာ ကြာလှပြီဟာ လူသိရှင်ကြားပဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု စိတ်ကိုဖြေပြီး အမှုမဲ့နေကာ ခါတ်ပုံ ဆရာကလည်း ရိုက်တော့မည်ခေါ်သောကြောင့် ဝင်ရောက် အရိုက်ခံရလေသည်။

ခင်သွယ်နှင့်အတူ သမီးကလေးအား အလယ်စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်စေသည်က တစ်ပုံ၊ ခင်သွယ်ကသပ်သပ် တစ်ပုံရိုက်ပြီး

"ကိုစိုးကော ရိုက်ပါလား၊ တော့ သားသမီးတွေကြီးတော့ နင်တို့အဘ ငယ်ငယ်ကပုံလို့ ပြနိုင်အောင်ဟာ" ဟု ခင်သွယ်က တိုက်တွန်း

သောကြောင့် ရောင်ကြီးဗွေတစောင်းနှင့် စိုးမင်းမှာ ပြုံးပြုံးကြီး ပုံရိုက်ခံရ ပြန်တော့သည်။

ခင်သွယ်တို့မှာ တစ်နေ့လုံးဆိုင်သို့ ပြန်မလာသောကြောင့် ခင်နွယ်လည်း တစ်ယောက်တည်း နောက်ခန်းကလေးထဲ ဝင်ထိုင်နေရသည်မှာ ပျင်းရိသဖြင့် ကိုရိုးနှင့် ကိုချစ် အလုပ်လုပ်နေရာသို့ ထလိုက်သွားလေ၏။

ကိုရိုးတို့မှာ ဆိုင်ဘေးကွက်လပ်တွင် နှစ်ဦးသားစားပွဲတစ်လုံးနှင့် လုပ်သားရွှေနေခိုက် ဖြစ်လေသည်။ အလုပ်ကိုချွေ့ထွင်လုပ်ရန် အစိုးရကြီးဝိုင်းသစ်တို့ကို လေလံဆွဲထားပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း လူသစ်တွေထပ်ယူနေကြသည်။

ကြီးဝိုင်းမှာ ရွာသာကြီးကြီးဝိုင်းတွင် ဖြစ်သည့်အတွက် ရွာသာကြီးဘက်မှလူများလာရောက်အရွှေးခံလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဖလုံ၊ ဥက္ကံ၊ သုံးဆယ် စသောနယ်များမှ လူများလည်းအချို့ပါဝင်လေရာ ကိုရိုးနှင့် ကိုချစ်သည် ခင်နွယ့်ရှေ့တွင်ပင် တိုင်ပင်၍ ဖလုံဘက်ကလူတို့မှာ သစ်အလုပ်ကို လုပ်စားလာကြသူများဖြစ်သည့်အလျောက် အလုပ်ကို နားလည်မည်ဟုဆိုကာ ထိုသူများကို ရွေးလေသည်။

ဖလုံသားများသာ အယူများသောအခါ သာယာဝတီဘက်ကလူများက ဆူချင်ပူချင်လုပ်လာကြလေ၏။ ထိုသူများမှာ ကွင်းအလုပ်နှင့် အသက်မွေးလာကြသူများ ဖြစ်သော်လည်း ထိုအခါကအလုပ်အကိုင်ရှားပါးသောကြောင့်ရရာ ကိုရိုးတို့ဆီမှအလုပ်မျိုးကို လာလုပ်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ကိုရိုးတို့မှာ ထိုသူများအား သနားသော်လည်း ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်ကို မဖြစ်ထွန်းမှာ နှောင့်နှေးမှာတစ်ကြောင်း၊ ထိုလူများမှာ ကိုရိုးနှင့် စိတ်ဝမ်းလည်းကွဲခဲ့ဖူးသည့်အတွက်တစ်ချက်ကြောင့် ထိုသူများကို တမင်ဖယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေရာ ခင်နွယ်မှာ ကိုယ့်ရွာသားတွေသာကိုချန်ပြီး အမေကျော်ဒေးတော်လွမ်းဟုဆိုကာ သာယာဝတီသားများဘက်က ဝင်ပြောလေသည်။

ကိုရိုးမှာ သူ့အကြံနှင့်သူ ထိုလူစုကို ချန်ရစ်ခဲ့သည့်အတွက် မယား

ဖြစ်သူ အရမ်းဝင်ပြောသည်ကို အနည်းငယ်သာ တစေ့တစောင်း ပြန်ပြောသည်။

ခင်နွယ်မှာကိုရိုးကို နေရာတကာဦးနှိမ်လာလေရာ ယခုလိုလူရှေ့ သူရှေ့တွင်ကျမှ အလျှော့မပေးလို၊ သာ၍ပင် အစွမ်းပြချင်သောကြောင့် မှိတ်ပြီးပြန်ပြောသည်ကို ခင်နွယ်ဘက်ကလူများကလည်း တဝေါဝေါနှင့် ရေသာမျှောပြီး ပွက်ကြလေ၏။

ကိုရိုးမှာ လင်မို့မယားသြဇာခံချင်သော်လည်း ကိုချစ်မှာမူကြားလူ ဖြစ်သောကြောင့် ခင်နွယ်အားများစွာ အမြင်ကပ်သွား၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုချစ်က ခင်နွယ်အား

"နင့်လူတွေသွင်းဆိုလို့ သွင်းရတယ်နော်၊ တကယ်လို့အရေးဆိုကိုးလိုးကန့်လန့်ဖြစ်ရင် နင်ပဲတာဝန်ခံကြည့်လုပ်ရမယ် နင်လုပ်နိုင်ပါ့မလား" ဟု မေးလေ၏။

ခင်နွယ်မှာ ကိုချစ်ဒေါသသံကို မခံချင်သောကြောင့် ဝါသနာအလျောက်

"အိုဘာလို့ မခံနိုင် မလုပ်နိုင်ရှိရမှာတုံး၊ တော်တို့မကျေနပ်လောက်တဲ့အခါကျပြော ကျုပ်ချက်ချင်းထလိုက်လုပ်ပေးမယ်"ဟု ပြောခဲ့ပြီး ဒေါနှင့် မာန်နှင့် ထိုနေရာမှ ဆောင့်အောင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကိုချစ် ကာဆီးကာဆီးလုပ်သည်ကို မကြိုက်၊ ကိုယ့်လင်ကိုယ့်မယား သဘောတူပြီးရော ဒင်းက ဒင်းအလုပ်မို့ ဝင်လျှာရှည်ချင်ရသလားဟု တွေးသည်။

ခင်နွယ်သည် ကိုချစ်တို့ရှိရာက ဆိုင်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့ပြီး ဘာလုပ်လို့ ဘယ်သွားရမလဲဟု စိတ်ကူးနေလေသည်။ ခင်သွယ်တို့လင်မယားထွက်သွားလိုက်တာလည်း ခုထိပြန်မလာကြသေးဘူး ဘယ်မှာရှေ့မယ် နော်တို့ယွန်းနေကြပါလိမ့်ဟု အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် ဂ္ဂန္ဒြေရရ ရပ်နေရာကအတန်ကြာသော် ဆိုင်မှရောင်းသူတစ်ယောက်အား

"ကျုပ်စျေးဘက်လျှောက်ဦးမယ် ကျုပ်လင်မေးရင်ပြောလိုက်" ဟုမှာခဲ့ပြီး ပိုးထီးတစ်လက်ဆောင်း၍ တာလမ်းအတိုင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ခင်နွယ်မှာ ဘန်ကောက်လုံကွင်း၊ ဇာပဝါနှင့် ပိုးရှန်အကျီကိုဝတ်ဆင်ထားလေရာ ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့်လျှောက်ခဲ့ရာက နေပူရှိန်ဖြင့် ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်လေသောကြောင့် မကြာမီအနားမှဖြတ်လာသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ဆီး၍တားလေသည်။ မြင်းလှည်းမှာ မြို့တွင်းမှာ ဘူတာရုံသို့ ကျသည်ကောက်သည်ပို့နေသော ဘုံပြတ်ဖြစ်လေရာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်ဖြစ်စေ ငှားသည်ကိုလိုက်ပို့သော်လည်း လမ်းတွင်နေရာလွတ်အတွက် လူရ ရသလိုတင်တတ်ကြလေသည်။

ခင်နွယ်ဆီးမရပ်ခိုင်းမီ လှည်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။ ထိုသူကို အမှုမဲ့မကြည့်ဘဲ မြင်းလှည်းထိုးအရပ်တွင် မြင်းလှည်းနောက်မြီးကို ထီးနှင့် လက်ကတစ်ဖက် လက်ချည်းသက်သက် တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး သံခြေနင်းကလေးကို တက်မည်ပြင်မှ လှည်းကရှေ့တိုးသွားသဖြင့် ကိုယ်လန်ပြီး လဲတော့မလို ဖြစ်သွားရာက "အလိုတော့" ဟုယောင်မိလေသည်။

ခင်နွယ် လက်ဆီးပြီးမတားမီကတည်းက ထိုမြင်းလှည်းနှင့် ပါလာသောဘမောင်သည် ရှေ့နားမှပိုးထီးဆောင်းပြီး လျှောက်သွားနေသော မိန်းမသပ်သပ်ရပ်ရပ်တစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ခဲ့၏။

မြင်းလှည်းကိုဆီးတားပြီး ထီးပိတ်စဉ်မျက်နှာမှ ထီးရွက်နှင့်တစ်ချီ လက်မောင်းနှင့်တစ်မျိုး မြင်းလှည်းတာလပတ်ဘေးသားနှင့် တစ်ကြိမ်သေသေချာချာ မမြင်ရအောင် ဖြစ်နေသည်တွင် ဘမောင်သည်မြင်ရသမျှ ကိုယ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းကိုသာ လိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ လှည်းနောက်မြီးကိုင်အတက် ကိုယ်လန်၍ ယောင်လိုက်တော့သည်တွင် ခင်နွယ်မှန်း လုံးလုံးလျားလျား သိရသဖြင့် ခင်နွယ့်ထီးနှင့်လက်ကို ဆီးကိုင်ထိန်းထားလိုက်ကာ

"ဟောဟော ကျွမ်းပစ်ပြတော့မလို့လား"ဟုပြောလိုက်သည်။

ခင်နွယ်သည် ရုတ်တရက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ကိုယ်ကိုရှေ့

ပြန်အားပြုပြီး ခြေနင်းကိုပြန်နင်းကာ လွတ်နေသောလက်နှင့်ပင် ဘမောင်၏ လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲ၍လှည်းပေါ် သို့တက်လိုက်လေ၏။ တက်ပြီးမှ ကြားရသောအသံကို အံ့ဩပြီး လက်လွှတ်၍ ဘမောင်မျက်နှာကို လှန်ကြည့်လေသည်။ ပထမအံ့အားကြီးသင့်သွားပြီး

"အို ကိုဘမောင်ပါလား" ဟုပြောပြီး

"ဒီမယ်တက်နေမှန်းမသိဘူးလား တကတည်းလူကို လန့်သွားတာပဲ" ဟုမြင်းလှည်းသမားကို လှမ်းကြိမ်းသဖြင့် မြင်းလှည်းသမားကလည်း

"မြင်း နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ခြင်းမျှဖြစ်ကြောင်း စိတ်မရှိပါနှင့်" ဟု တောင်းပန်တော့မှ ဘမောင်ကဝင်၍

"အခု ဒါဘယ်ဆီကလာပြီး ဘယ်လမ်းမြန်းမလို့လဲနွယ်နွယ်"ဟု မေးပြီး ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသဖြင့် ခင်နွယ်သည်ဘမောင်၏ အမေးကို မဖြေမီ ဘမောင်ကို သာယာဝတီတွင် လာတွေ့နေရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်သောကြောင့်

"နို့တော်ကကော ဒီဘာလုပ်လာပြန်သတုံး"ဟု ပြန်မေးသည်။

"ဘာလုပ်လာရမလဲ ထောင်လာကျနေတာပေါ့"ဟု ပြောမှ ခင်နွယ်တွင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဟင် ဟိုတုန်းကတည်းက အခုထိ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုးလနဲ့ဆယ့်နှစ်ရက်နဲ့ တစ်ညထောင်ထဲကမထွက်ရဘူး"ဟု ရယ်ရယ်မောမောပြောပြီးမှ ခင်နွယ်နားမလည်သေးသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်

"အမှုစစ်လို့ တော်တော်နဲ့မပြီးနိုင်လို့ ဒီကိုးလဆယ်လလုံးလည်းစစ်ပြီးရော အပြစ်မရှိ တရားရှင်လွှတ်ဆိုတဲ့အမိန့်လဲကျရော ဒီမလဲ ထောင်ထဲနေပြီးရက်သားဖြစ်နေရော၊ နားရှင်းပြီလား ဒါပါပဲ"ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ဆဆပြောသည်။ ခင်နွယ်သည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

ဘမောင်ထောင်ချခံရသည်ကို ပေါ့ပေါ့ပင်ပြောသောကြောင့် ခင်နွယ်က လည်းပေါ့ပေါ့ပင် နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် မြင်းလှည်းမှာ ဘူတာသို့ မောင်းမြဲမောင်းနေသောကြောင့် ရောက်ခါပင် နီးနေပြီကို တွေ့ရသော ဘမောင်ကဆက်လက်၍

"ခု ထောင်ကထွက်လာပြီး ရန်ကုန်ပြန်မလားလို့ပဲ၊ နွယ်နွယ်ကော ရွာဘယ်တော့ပြန်မလဲ ကိုဘမောင် လိုက်ပြီးလည်ရင်းပတ်ရင်း ပို့ပေးပါမယ်လေ၊ စိုးမင်းတို့ကော ချောင်ချောင်လည်လည်ပဲလား"ဟု တစ်ဆက်တည်း မေးသည်။

ခင်နွယ် ကျကျနနဝတ်စားထားသည်ကိုမြင်ရသောကြောင့် စိုးမင်းတို့ ချောင်ချောင်လည်လည်လားဟုမေးခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်နွယ် သူ့ဆီ မနှစ်က လာစဉ်က ခုအခြေအနေမျိုးမဟုတ်သည်ကို မမေ့သေးပေ။ မေးပြီး ခင်နွယ်ရှေ့သို့လှည်းဆောင့်သည့်အနေနှင့်ကိုင်းလာသည်။ ခင်နွယ်က နောက်သို့တိမ်းပြီး ရှောင်လိုက်၏။ ရှောင်ရင်းက ဘူတာတံခါးပိတ်သည်ကိုကြည့်ပြီး

"ခုရထားနဲ့ လိုက်မလား"ဟုမေးသည်။ ဘမောင်က ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းရင်းက

"လာတုန်းကတော့ ဒီရထားနဲ့ပဲလိုက်မလားလို့ပဲ"ဟုပြောပြီး ရထားကိုကြည့်ချင်ဟန်ဆောင်၍

"တကယ်တော့ မပြန်ချင်သေးပါဘူး။ ရန်ကုန်မလဲ ကိုဘမောင်မရှိဘဲ ပြီးတဲ့ဟာပဲ" ဟုပြောပြီး ခင်နွယ်က ဒါဖြင့် ရွာလိုက်ခဲ့ပါလားဟု ခေါ်မည် အထင်နှင့် စကားဖြတ်ထား၏။ ခင်နွယ်က ဘာမှမပြောတော့မှ သူ့ဘာ သာဆက်ပြီးပြောမည်ပြင်သည်။

ထိုအခိုက် မြင်းလှည်းသည် ကတ္တရာမဝင်သောလမ်းမှ ကျောက်တုံး နှင့်ဆောင့်ပြီး တကယ်စောင်းသွားသည့်အတွက် ဘမောင်သည် ခင်နွယ် ၏ပေါင်တစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်ဖေးပြီး ထောက်လိုက်သော်လည်း

မျက်နှာမှာကား ရပ်တန်းက မရပ်ဘဲ ရှေ့သို့တိုးဝင်လာသောကြောင့် ခင်နွယ်က ဘမောင်၏ မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်တွန်းကာရင်းက

"ဟင်းနော် သိပ်ကဲမနေနဲ့ ကျုပ်ကိုအရင်ကလို မှတ်လို့လား"ဟု ဆိုသဖြင့် နားမလည်သော ဘမောင်က ခင်နွယ့်ပေါင်ပေါ်မှ လက်နှင့် ခင်နွယ်ရှေ့မှ မျက်နှာကိုပါ ပြန်ရုပ်ပြီး

"အရင်ကနဲ့မတူရအောင် နွယ်နွယ်ဘာသာ"ဟု မပြောတတ်မဆို တတ်ဖြစ်နေသည်တွင် ခင်နွယ်က

"ကျုပ်လင်ရနေပြီတော့"ဟုပြောရသည်။

ဘမောင်သည် မျက်လုံးကြီးပြူးသွားရာက

"ဘုရားရေ"ဟု လွှတ်ခနဲအော်ပြီးမှ ခင်နွယ်၏ ပြုံးယောင်ယောင် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး

"ဟင်ဟီးဟီး အလကား ကိုဘမောင်စိတ်ကိုစမ်းနေတာပါ"ဟု လက်ညှိုးတဝေါက်ဝေါက်ပြောသည့်အတွက်

"သြော် တယ်ကျပ်ပါ့တော် တကယ်လင်ရနေပါပြီဆို"ဟု မျက်နှာပိုးသပ်၏။

"အဟုတ်"

"တကယ်ဆိုနေ"

"နွယ်နွယ်ကျားကိုက်"

"ကျားတော့ မကိုက်ပါရစေနဲ့ မယုံချင်လာနေ"

"တကယ်ပြောတာလား ဒါဖြင့်"

"နို့ဘယ်ကယောကျ်ားနဲ့လဲ"ဟုစပြီး ခင်နွယ်မဖြေခင် ရှေ့မှ လျှောက်၍ ချောလား၊ ရိုးလား၊ သဘောကောင်းလား၊ ပိုက်ဆံရှိလားဟု မေးနေသည်ကို

"ချောလည်းချောတယ်၊ ရိုးလည်းရိုး၊ သဘောလည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိတယ်" ဟုပြောပြသည်။

ခင်နွယ်က "ကျုပ်ဒီလင်မျိုးရသတော့"ဟု မပြောရုံ မကြွားရုံ တစ်မယ်ပင်။

"ဘယ်သူမျှားတုံး ကိုဘမောင်ထက် စွံ့တဲ့လူပဲ၊ သိတဲ့လူထဲက မျှားလား၊ ပြောစမ်းပါဦး" ဟု အလောတကြီးမေးသည်။

ဘမောင်မှာ နွယ်နွယ်လင်ရပြီဟု သူ့ပါးစပ်မှ ကြားရကတည်းက အသည်းတွေ ကြွေပြုတ်ကျသွားပြီဟု ထင်မိ၍ အားငယ်အားလျော့ စိတ်မကောင်းသံပါနေသည်။ ဤတွင်မှခင်နွယ်က

"ကိုရိုးတော် ကိုရိုး ရှင်မသိဘဲနေပါ့မလား" ဟုပြောရ၏။

"ဟေ တို့ကိုရိုးကြီးလား နွယ်နွယ်နဲ့ ဘယ်တုံးက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သဘောကျနေကြတာလဲ မသိရလားဗျာ"ဟု မချိသံဖြင့် ပြောပြီး

"နို့ ဘယ်မှာနေကြသလဲ၊ ရွာမှာပဲလား ကိုရိုးဘာလုပ်လဲ"ဟု လျှောက်ပြီးမေးပြန်သည်တွင်ကား ခင်နွယ်သည် ဘမောင်အား ကိုရိုးနှင့် သူပုန်မထမီကစပြီး ရည်ငံနေသည်ဟု ညာလှိုင်းပြီးကိုရိုးနှင့် နေပုံထိုင်ပုံ အလုပ်အကိုင်အစစကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ပြောပြပြီး ကိုရိုးဆိုင်သို့ ပြန်လိုက်လာသော ဘမောင်နှင့် ကိုရိုး၊ စိုးမင်း၊ ခင်သွယ်တို့မှာ ဝမ်းသာအားရစွာ ကြာမြင့်စွာကွဲကွာနေပြီးမှ ပြန်တွေ့ရသောကြောင့် ရွာသာကြီးသို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါဦးလားဟု ခေါ်ကြသောအခါ ရွာသာကြီးသူနှင့် ဖူစာမဖက်ရရှာသော ဘမောင်မှာ မချိတာရိုနှင့် ရန်ကုန်ရထားကိုလွှတ်ပြီး ရွာသာကြီးသို့ ပါသွားတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

ထိုအခေါက်မှစပြီး ဘမောင်သည် ရွာသားကြီးသို့ရောက်လျှင်ရောက်မရောက်လျှင်လည်း သာယာဝတီ ကိုရိုးဆိုင်တွင် သောင်တင်လျှင်တင်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကိုရိုးဆွဲပြီးလုပ်နေသော သစ်တောကြိုးဝိုင်းသို့ တောပစ်၊ အမဲပစ် လိုက် လိုက်သွားရင်းဖြင့် ရန်ကုန်တွင် နေလှသည် မရှိပေ။

ခင်နွယ်ကို ညွှတ်နူးအောင်ဆွတ်ခူးခြင်းငှာ မစွမ်းခဲ့သော်လည်း ခင်နွယ်ရှိရာအဆုံးတွင် ခင်နွယ်နှင့် မကင်းရာမကင်းကြောင်း တွေ့ကြားထဲတွင်ပင် ဆွေရင်းမျိုးချာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အရောတဝင်နေထိုင်ထွက်ဝင်နေခဲ့ရင်းဖြင့် ဝါဆို၊ ဝါခေါင်မိုးလမျှားသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

မိုးတွင်း၌ အသွားအလာ မလွယ်ကူသောကြောင့် ရန်ကုန်တွင်ကြာကြာနေသော်လည်း သာယာဝတီသို့ယွန်းမိသည့်အခါ ကိုရိုးမှာ အလုပ်မအားလပ်နိုင်အောင် ဝါယမစိုက်ထုတ်နေရသောကြောင့် ပျင်းရိစရာကောင်းလှသော ရွာသားကြီးအရောက် သွားသွားပြီး နေသာမိုးသာရှိသည့်တိုင်အောင် ဆယ်ရက် ဆယ့်ငါးရက် မိုးထဲရေထဲ မပျင်းမရိလာလာနေ

တော့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကိုရိုးတောတက်သည့်အခါနှင့် ကြုံကြိုက်လျှင် ကိုရိုးနှင့် အတူလိုက်သွားတတ်၏။

ယခုတစ်ခေါက်အရောက်တွင် ကိုရိုးထံ ပထမဝင်သောအခါ ကိုရိုးက ရွာကိုသွားနှင့်ပါ စိုးမင်းတို့လူစု တစ်ခုခုကို ပွက်စီပွက်စီ တိုင်ပင်နေကြသည် ကိုကြားမိသည်။ သူလည်းနှစ်ရက်ခန့်နေလျှင် တောလမ်းထဲသို့ သွားရင်း ရွာကိုဝင်ခဲ့မည်ဆိုသောကြောင့် ဘမောင်သည် ရွာသို့လာခဲ့နှင့်သည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ ခင်သွယ်တွင်လည်း မမာမချာဖြစ်နေပြန်သည်ကို တွေ့ရလေရာ ဘမောင်မှာ သူတို့တစ်တွေအတွက် စိတ်မချမိသောကြောင့် အိမ်တွင်ဆက်ပြီးနေရန် စိတ်ကူးခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်သွယ်နှင့် ခင်နွယ်ကိုမူ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပြပေ။ သုံးရက်ခန့်တွင် ကိုစိုးမင်းရွာသို့ တစ်ခေါက်တက်လာသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ပင်နေလျက် ဘမောင်ကို သာလက်တို့ပြီး ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

မိုးရွာနေသောကြောင့် မိုးကာကိုဆောင်းပြီး ကမန်းကတမ်းနှင့် မယောင်မလယ်လိုက်သွားမှ လမ်းတွင်ဘမောင်အား

"သူကြီး လယ်ထဲလိုက်ခေါ်လို့" ဟုပြောပြ၏။ ဘမောင်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားသော်လည်း စိုးမင်း ကာယကံရှင် အားငယ်မည်ထင်သောကြောင့်

"အရေးမကြီးဘူး ထင်ပါတယ်။ လူခေါ်စစ်တာနဲ့တူတယ်"ဟု ပြောရ၏။ မျက်နှာမကောင်းသော စိုးမင်းတွင် မျက်နှာအနည်းငယ်ကြည်သွားသော်လည်း သူကြီးနှင့်တွေ့ရသောအခါ သူကြီးက မကျေမနပ်ပုံနှင့် သူထင်မြင်နေသမျှ မသက်ဘုံများကို စစ်မေးလေသည်။ ကိုစိုးက ဘူးတစ်လုံးလက်ကိုင်ထားပြီး ကွယ်လေသည်။ ဤတွင်သူကြီးက

"အေး မင်းမပါရင်ပြီးရော ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုမလိမ့်တပက်နဲ့တော့ မလုပ်နဲ့၊ ခုဒီလောက်ဒုက္ခခံခေါ်ပြောတာ မင်းမျက်နှာကြောင့်လို့မထင်နဲ့ ကောင်မလေးတွေ မျက်နှာထောက်လို့" ဟုအောက်သိုးသိုးပြောပြီးမှ

"ခုည မင်းတဲမယ် ဗိုလ်ရွှေပွဲလုပ်မလို့မဟုတ်လား"ဟုမေးသည်။ ကိုစိုးမင်းက ဘူးမကွယ်ဘဲ "ဘယ်သူပြောသလဲ"ဟု လွှတ်ခနဲမေးမိ၏။

သူကြီးအမေးမှာ သွေးထွက်အောင်မှန်နေလေရာ ဧကန္တရှိ့သူတိုက်သူ သူလျှိုတော့ရှိပြီဟု သွားစဉ်းစားပြီး စိတ်ခုသည့်အတွက် လွှတ်ခနဲမေးခြင်းဖြစ်၏။ မေးပြီးမှ မှားမှန်းသိသော်လည်း သူကြီးက

"ပြောမှသိရမလားကွ၊ ဒီလောက်မစွမ်းရင် သူကြီးလုပ်စားပါ့မလား" ဟု ကြွားလုံးထုတ်ရာက ဆက်၍ လေသံမာမာနှင့်

"အေး ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ မင်းသူတို့ဆင်ကြိုကြိုတဲ့အထဲ မပါရိုးမှန်ရင် ဒီညမင်းအိမ်မှာမင်းနေ၊ အိမ်မယ်မရှိရင်တော့လားကွာ ဒါပဲသွား၊ ခုကစပြီး အိမ်ကတစ်ဖဝါးမခွာနဲ့ကွယ်" ဟုမှာလိုက်သောကြောင့် စိုးမင်းလည်း ဘမောင်နှင့်အတူ ထပြန်ခဲ့ရလေ၏။

စိုးမင်းမှာ သက်သက်မဲ့နှလုံးကောင်း၍ ဝမ်းဖောင်းခြင်းဖြစ်တော့သည်။ မပါလျှင်မပူရဘူး ဆိုသော်လည်းကြိစည်သူတွေနှင့် အဆက်အသွယ်မကင်းခြင်းဖြင့် မလွတ်ကင်းနိုင်ပေ။ ယခုလိုသတိပေးခံရသည်ကို စိုးရိမ်မိသော်လည်း ဘမောင်မှာ အခြားသူများအတွက်သွား၍ ပူမိခြင်းကား သူကြီး စိုးမင်းကို သတိပေးသည်မှာ စိုးမင်းတဲတွင် သည်ညဉ့်ပြုလုပ်မည့် ဗိုလ်ရွှေပွဲကိုများ သွားစီးချင်၍လောဟု တွေးမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့တွေးမိသောအခါ ထိုသူများအား ပြေးသတိပေးချင်၏။ သတိပေးလျှင် မစည်းဝေးဖြစ်၊ မစည်းဝေးဖြစ်က သူတို့လည်း အစီရင်မခံရ၊ စိုးမင်းလည်းသက်သာမည်ကိုသိရသော်လည်း ယခုမှ သွားသတိပေးရမှာက စိုးမင်းထံ ကြားရသမျှ စိုးမင်းထံ လာရောက်စည်းဝေးကြသူတို့မှာ နီးနီးနားနားကတွင်မဟုတ်။ တစ်ညဉ့်အိပ် နှစ်ညဉ့်အိပ်ခရီးက လူများလည်း ပါဝင်နေသဖြင့်မဖြစ်နိုင်၊ နောက်ဆုံးတွင် စိုးမင်းကို သတိပေးထားသောကြောင့် စိုးမင်းလွတ်လျှင် ပြီးတာပဲဟု နေလိုက်ရသည်။

စိုးမင်းနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မသိလိုက်ဘာသာ ခပ်အေးအေးနေ

လိုက်စဉ် ကိုရိုးနှင့်ကိုချစ်တို့ပေါက်လာကြသဖြင့် သူတို့အားတိုးတိုး ကြိတ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရသည်။ ကိုချစ်မှာ ကိုရိုးနှင့်နှစ်ယောက် တောသို့ တက်ပြီးစခန်းကလူတွေကို ပစ္စည်းပစ္စယအနည်းငယ်နှင့် ပိုက်ဆံကြေးငွေ အနည်းငယ်သွားပို့ရန်ဖြစ်သော်လည်း ကိုစိုးမင်းအကြောင်းကြားရသည် တွင် ကိုချစ်တစ်ဦးတည်းသွားပြီး မိုးမချုပ်မီပြန်ခဲ့ရန်မှာလျက် ကိုချစ် မြင်းနှင့် ထွက်သွားမှ ခင်နွယ် ခင်သွယ်တို့လူစု ကြားလောက်အောင်

"ဒီည ကိုစိုး တဲမပြန်နဲ့ဦးဗျာ၊ ကိုဘမောင်ရောက်တုန်း ကျုပ်တို့နဲ့ တပျော်တပါး တစ်ညတလေနေဦး"ဟု ကိုရိုးကပြောထားရလေသည်။

သို့နှင့်မကြာမီ နံနက်စာစားကြပြီး ယောကျ်ားသုံးယောက်သား ကိုစိုး၏ အဖြစ်အပျက်ကို တိုင်ပင်နေပြန်၏။ ကိုစိုး သာယာဝတီ ခါတ်ပုံ ဆိုင်တွင် ဖတ်ခဲ့ရသော အစိုးရကြော်ငြာကို ပြန်ပြီး တွေးကြောက်နေရ တော့၏။ ရှေ့ကိုဘာဖြစ်ဦးမလဲဟု မတင်မကျဖြစ်နေသောကြောင့် ဘမောင်တွင် စိုးမင်းစိတ်ချလောက်အောင်

"အောင်မယ်ဗျာ ဒါတွေတွေးပူမနေပါနဲ့ ကျုပ်လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေတာတောင် ကွင်းလုံးလွတ်သေးတာ ခင်ဗျားတို့မယ် အထင်နဲ့မှန်း မသက်ာခံရရုံ ခံရတာလှုပ်လှုပ်လှဲလှဲမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်ဦး ကျုပ်စည်းစိမ်နဲ့ လဲပြီး ကြံမယ်ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ပေါင်းနေရက်နဲ့မှ ခင်ဗျားတို့ ကစင့်ကရဲ ဖြစ်ရမယ် ဆိုလို့ ရာဇဝင်ရိုင်းရော့မယ်ဗျာ"ဟု အားကြိုးမာန်တက်အားပေးမှ အားလုံး စိတ်အေးကြရလေသည်။

ထိုအတိုင်း စကားစမြည်ပြောရင်းနေရာက မွန်းတိမ်းနှစ်ချက်တီး လောက်တွင် ကိုချစ်မြင်းကဆုန်ချပြီး ပြန်လာသဖြင့် ဝရန်တာသို့ လျင်မြန် စွာ ထွက်ကြိုမေးမြန်းကြရလေ၏။ ကိုချစ်မှာ ငွေအိတ်ကို ပိုက်ပြီး မောမော တီးတီးနှင့် ဖြစ်နေလေရာ အားလုံးက လမ်းတွင် ငွေလုခံရပြီဟု ထင်မိကြလေ သည်။ ကိုချစ်သုတ်သီးသုတ်ပျာပြန်လာသည့်အတွက် ခင်နွယ်နှင့် ခင်သွယ် တို့ပါ ကိုရိုးတို့နားထွက်လာပြီးကြည့်ကြသည်တွင် ကိုချစ်သည် ခင်နွယ်ကို

မြင်ရလျှင် မြင်ရခြင်း မြင်းပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ငွေအိတ်ကို ခင်နွယ် အနီးသို့ ဘုန်းခနဲပစ်တင်ပြီး

"ရော့ နင့်လူတွေ နင်သွားပေးချေ၊ ငါတော့မပေးတတ်ဘူး ကြာရင် လူသတ်မှုပေါ် လိမ့်မယ်" ဟုမောရာက ဒေါ်နှင့်ပြော၍ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လျက် မှုန်သိုးသိုး လုပ်နေမှ ခင်နွယ်မှာ ဘုမသိဘမသိ စိတ်ဆိုးခံရသည်ကို ခံပြင်းသောကြောင့်

"နေပါဦး တော် ဒါလောက်ကမူးရှုးထိုးဖြစ်လာရအောင် ဘာဘယ် လိုဖြစ်ခဲ့ကြလို့တုံး"ဟု မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ပြန်မေး၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမတုံး၊ နင့်လူတွေကခုပေးတဲ့ငွေနဲ့မလောက်ဘူး လုပ်ခ တစ်ဝက်ပေးရမယ်ပြောနေတယ်"

"ဘယ်ထုံးစံမရှိတာ၊ သစ်တင်မိမှ ငွေတစ်ဝက်၊ သစ်ရောင်းပြီးမှ ငွေအကျေပဲ"

"အေး နင့်မသာ ဒီကနေ့ထုံးစံရှိနေ၊ ခုငွေမရ အလုပ်ဆက်မလုပ် ဘူးလို့ အကျပ်ကိုင်နေပြီ"

"အကျပ်ကိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တော်ကြည့်မပြောခဲ့ဘူးလား"ဟု မေးသဖြင့် ကိုရိုးကကြားကဝင်ပြီး

"ခင်နွယ် နင်သွင်းတဲ့လူတွေအကြောင်း နင်ခုထိမသိသေးဘူး။ ငချစ် ပြောလို့ရမယ်ထင်လို့လား ငါပြောလို့ တောင်ဖြိုချင်မှဖြိုတာ၊ ဒါတွေမြင် လို့အစကပြောခဲ့တာ" ဟုဆိုသဖြင့်

"ခု ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အလုပ်တန်းလန်းနဲ့ဟာ ကိုချစ်ရှင်ပြန် မပြောနိုင်ဘူးလား သူတို့နားဝင်အောင်"

"နင့်ဟာနင်သွားပြော ငါအစကတည်းက မလုပ်နိုင်ဘူးလို့မပြော ဘူးလား ငါမပြောချင်ဘူး ငါပြောရင် လူသတ်မှုတွေ ပေါ်ကုန်မယ်ဆို"ဟု ကိုချစ်က မခံချိမခံသာပြောသောကြောင့် ခင်နွယ်သည် ငွေအိတ်ကို ကောက်ပြီး

"ဟေ့ ဘိုးစလာ မြင်းပေါ်တက်စမ်း" ဟု ခိုင်းလေ၏။

ဘိုးစလည်း မျက်စိသူငယ်လုပ်ရာက မြင်းပေါ်တက်ရလေ၏။ ဘိုးစမြင်းပေါ်ရောက်လျှင် ငွေအိတ်ကိုလှမ်းပေးပြီး ခင်နွယ်ပါအတင်း မြင်းပေါ်တက် ဘိုးစနှင့် တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး ဇက်ကိုလျှောပေးရာက မြင်းနံကြားကို ဖနောင့်နှင့်ဆောင့်လိုက်သည်ကို မြင်းလည်း အတင်း ခြံပြင်သို့ ထိုးထွက်သွားလေ၏။

ရုတ်တရက် ခင်နွယ်စိတ်မြန်လက်မြန်ကောက်လုပ်သွားသည်ကို အံ့အားကြီးသင့်နေပြီးမှ ကိုချစ်အားဇောင်းထဲမှ ကိုရိုးမြင်းနှင့် လိုက်ရန် ခိုင်းရလေ၏။ ကိုချစ်မှာ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် မြင်းပြင်ပြီးနောက်မှထွက်လိုက်ရပြန်တော့၏။

တောတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော ခင်နွယ်သွင်းထားသည့် ကွင်းသားဆယ့်ငါးယောက် နှစ်ဆယ်ခန့်လူစုမှာ ကိုရိုးတို့အား အကွက်ရှာကာ ဒုက္ခပေးနေချင်ကြသူများဖြစ်လေသည်။ သူတို့၏ စိတ်တွင် ကိုရိုးမှာ သူလို ကိုယ်လိုလူစားပင်ဖြစ်ပြီး ငွေလေးကြေးလေးအနည်းငယ်လက်ကိုင် ရှိ၍သာ ဤကဲ့သို့သော အလုပ်နှင့်ချက်ကောင်းတွင် ကြီးပွားနေသည်။ စင်စစ် သူတို့ကသာ ပင်ပင်ပန်းပန်း နဖူးကချွေး ခြေမကျခံကာ တောချုံအုံကြားတွင် ဌက်တော၊ ခွေးတောတိုးပြီး လုပ်ပေးနေရသည်။ ကိုရိုးမှာ သူတို့ ချွေးထွက်သည့်ဆားပွင့်ဖြင့် ဟင်းဖြူးပြီးစားနေသူ တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်ဟု အမြဲအယူရှိနေကြ၏။ ထိုအယူဝါဒအလျောက်လည်း အလုပ်ကိုကျိုးကျိုးနွံနွံ မလုပ်ဘဲနေသည်ကို ကိုရိုးတို့အလုပ်ရှင်က အလုပ်ရှင်ပီပီ မကျေနပ်သည်ကိုပင် မကျေနပ်ရမည်လားဟု ထင်နေကြသည်။

ယခုလည်းထုံးစံမရှိသည်ကို တမင်ကပ်သပ်ပြီး ငွေပိုတောင်းခဲ့သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ယခုအခါ၌ စားစရာသောက်စရာ အသုံးအဆောင်မှလွဲ၍ ကြေးငွေကို ပေးနေစရာပင်မလိုသော်လည်း ကြောက်တတ်မည်ထင်ပြီး ရိုးလှ လိုက်လျောလှသော ကိုရိုးကို အကျပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်ခြင်းဖြစ်၏။

အလုပ်မှာ လုပ်လျက်တန်းလန်းဖြစ်နေသဖြင့် ကိုရိုးတို့အနစ်နာခံမည် အဟုတ်ဟု သေသေချာချာ တွက်ထားသည်။

ခင်နွယ်သည် ကိုချစ်အပြောမတတ်၍ သူသွင်းပေးထားသော လူစုမကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ဒေါသအလျောက် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေရာ ကွင်းအထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရှိ့အလူးလူး ရေအရှဲ့ရှဲ့နှင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း စခန်းသို့ရောက်လေသည်။

စခန်းမှာချောင်းတစ်ချောင်း၏ အဖျားတွင်ဖြစ်လေရာ လုပ်သားတွေ နေသောတဲနားမှဖြတ်ပြီး ရှင်းလက်စတောစပ်သို့ တံတားတစ်ခုမှ ကျော်ပြီး သွားရသည်။ တံတားမှာကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် ဝင်လာလေသော် စောင့်နေသူတို့မှာ ကိုချစ်အစား ကိုချစ်ပြန်ယူသွားသော ငွေထုပ်ကို ပိုက်လျက် ခင်နွယ်တို့လာနေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားကာ ခင်နွယ်တို့မြင်းအလာကို အဆင်သင့်ချိန်စောင့်နေရာက တံတားပေါ်သို့ မြင်းဖြတ်ကျော်မည်အပြင်တွင် ပုန်းကွယ်နေရာမှ လျင်မြန်စွာထွက်ပြီး မြင်းဇက်ကို အတင်းဖမ်းဆွဲထားကြလေ၏။

ခင်နွယ်နှင့်ဘိုးစမှာ အံ့အားကြီးသင့်သွားသောကြောင့် အရှိန်နှင့် ပြေးလာရာမှ ရုတ်တရက်ပါးချပ်တုန့်အဆွဲခံရသဖြင့် ခြေနှစ်ချောင်းလက်နှစ်ချောင်းပူးပြီး လျှောနေသောမြင်းကိုသာ အတင်းထိန်းနေရလေ၏။

ဤတွင်မြင်းဇက်ကို တစ်ယောက်ကပိုင်နိုင်စွာချုပ်နေခိုက် ကျန်တစ်ယောက်က ခင်နွယ်လက်မှ ငွေထုပ်ကိုဆွဲလေသည်။ ငွေမှာမမျှားလှသော်လည်း ခင်နွယ်သည်မလွတ်ဘဲ အတင်းပြန်ဖက်ကာ လုသူကိုလည်းကြည့်လေ၏။ ထိုသူမှာ မှတ်မိသောကွင်းသားထဲကမှန်း သိရသောအခါ ကျေးဇူးရှင်မို့ကျေးစွပ်တာပဲဟု ဒေါသထွက်ပြီးပေတေခံနေ၏။ ထိုအခိုက် မြင်းမှာ လည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် တဟီးဟီးဟီးရင်း ကြောက်ကန် ကြောက်ကန်,ကန်နေသည်တွင် ဘိုးစမှာ ကြောက်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ဇက်ကိုသာတွင်တွင်ဆွဲထားသည်။ ဇက်ဆွဲလေခြင်းမှာအခံရကျပ်လေ

ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းသည်ပတပ်သာရပ်ရပ်နေလျက် အမြီးတန်းဖွားနေလေသည့်အတွက် ဇက်ထိန်းသူရော ငွေအိပ်လုသူပါ အခက်အခဲဖြစ်နေလေ၏။

လုသူမှာ အတင်းသာခုန်ခုန်ပြီး လုရင်းကတစ်ချက်တွင် ငွေအိတ်ကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်မိသွားလေသည်။ ကိုင်မိလျှင် ကိုင်မိခြင်း အတင်းအားခဲလုနေတော့ရာ ခင်နွယ်မှာ ဘိုးစခါးကို ဖက်ထားသောလက်လွတ်သွားမည်စိုးပြီး အတွင်သားဖက်နေရင်း ငွေအိတ်ကိုလည်း အံကြိတ်ပြီးဆွဲထားလေသည်။

ဘိုးစသည် ဇက်ကိုတစ်ဖက်နှင့်ထိန်းပြီး ခင်နွယ့်လက်မောင်းအောက်မှလျှိုကာ မြင်းဇက်ကိုလှမ်းဖက်ထားမှ ခင်နွယ်မှ အောက်သို့လျှောမကျဘဲနေတော့သည်။ မြင်းမှာကား တစ်ခုန်တည်း တစ်ပေါက်တည်းဆုတ်နေလေ၏။ ဘိုးစသည် မြင်းလည်ဆံစကိုကိုင်မိရာ ထိုလည်ဆံစကိုပင်မလွှတ်တန်းဆွဲထားလေ၏။

သို့နေရာက ခင်နွယ့်လက်မှငွေအိတ်မှာ လုသူနှင့်ပါသွားမည် ဖြစ်တော့မှအတင်းနင်းကန် တစ်ချက်အော်လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက် မြင်းသည် လုသူဘက်သို့အတိုး လုသူကလည်းတအားအရှိန်နှင့်ဆောင့်အဆွဲတွင် ငွေအိတ်ခင်နွယ်လက်မှ ကျွတ်ပါသွားတော့သည်။ သို့ကျွတ်ပါသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ထိုသူသည် နောက်သို့အရှိန်မသတ်နိုင်အောင် လန်ပြီး ကိုယ်ယိုင်သွားလျက် တံတားအစွန်းတွင် ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့် ခေတ္တမျှ ယိမ်းယိုင်နေရာက ချောင်းချောက်ထဲသို့ ဇောက်ထိုး မိုးမျှော်ကျသွားလေသည်။

ခင်နွယ်သည် မျက်နှာကိုလက်နှင့်ကာပြီး အသံမထွက်နိုင်အောင်လန့်သွားသော်လည်း ကျသွားသူ၏ ကြောက်အားလန့်အားအော်လိုက်သော အသံကြီးမှာကား ချောင်းချောက်မှ ထိုးတက်လာကာတစ်တောလုံးပဲ့တင်ဟီးသွားလေ၏။ ထိုသူကျသွားသည်ကို မြင်းဇက်စုံဆွဲထားသူမြင်သည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် ဇက်ကြီးကိုဆွဲထားရာမှ လက်တစ်ဖက်နှင့်ထိန်းပြီး ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်နှင့်ရောထိုးထားသော ပုဆိန်ကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ယူကာ တအားချိန်ပြီး ဘိုးစနှင့် ခင်နွယ်အားမည်သူမည်ဝါဟု မခွဲခြားဘဲ လက်လွှဲ၍ ခုတ်လိုက်လေ၏။

ခင်နွယ်ပထမတစ်ချီအော်စဉ်က ကိုချစ်မှာ ခင်နွယ်တို့နှင့်များစွာ မလှမ်းလှသောနေရာတွင် ရောက်နေတော့ရာ ငွေထုပ်နှင့်လုသူပါချောင်းထဲ ကျသွားသည့် အခိုက်အတန့်တွင် တံတားတစ်ဖက်သို့နင်းမိလေပြီ။ အလုပ်သမားများလည်း အသံထွက်ရာသို့ ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေပြီး အလုပ်ကိုပစ်ပြီး လာနေကြသော်လည်း ဇက်ကိုင်ထားသူက ခင်နွယ်တို့အားပုဆိန်နှင့်အခုတ်တွင် ဘိုးစကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မြင်းဇက်ကို ဖိဆွဲပြီး ခေါင်းမပေးလိုက်သဖြင့် သူတို့ကိုမထိတဲ့ ဇက်မော့ပြီး ခုန်လိုက်သော မြင်းကိုသာ ခုတ်မိသွားလေ၏။

ကိုချစ်သည် ခင်နွယ်အားခုတ်သူကို ဝင်ပြီးဆောင်လာသောဓားနှင့် မိုးခုတ်လိုက်နိုင်သေးသော်ငြားလည်း ခင်နွယ်တို့မြင်းမှာ ပုဆိန်ဒဏ်ဖြင့် လန့်ပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်နှင့် ကြုံကြိုက်သွားသောကြောင့် ကိုချစ်ရော ကိုချစ်မြင်းပါတံတားပေါ် မှချော်ပြီးကျသွားပြန်တော့၏။ ကိုချစ်မြင်းကြီးမှာ နောက်ခြေကစလွတ်သွားလေရာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးကြီး မီးတောက်အောင်ပြူးပြီးချိတ်နေသော်လည်း အရှိန်လွန်နှင့်နေသည့် အလျောက် ကိုချစ်နှင့်အတူ အသေခံကျသွားတော့သတည်း။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးမှာ လေးငါးမိနစ်အတွင်းမျှတွင် ဖြစ်ပျက်ခြင်းပေပင်။

ခင်နွယ်ခေါင်းမထောင်မီ မြင်းကြီးတဟီးဟီးဖြစ်ပြီး တံတားပေါ် မှ ကွေ့ကာ လာလမ်းအတိုင်းလှည့်ပြေးလေရာ ကိုချစ်တို့ချောင်းရေထဲ ဗွမ်းခနဲ ကျသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘိုးစသည် ဇက်ကို အကုန်လွှတ်၍ နောက်ကို မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြေးခဲ့လေသည်။

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ခင်နွယ်စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ထွက်သွားရာသို့ ကိုချစ်ကိုစိတ်ချရအောင် လွှတ်လိုက်ရသော်လည်း ကိုရိုးမှာ ခင်နွယ်ခေါင်းမာပုံ ခင်နွယ့်အပေါ်တွင်ဩဇာမညောင်းနိုင်ပုံတို့ကို တွေးပြီး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သက္ကလပ်အပေါ်ဖုံးအတွင်း အိတ်ကပ်ရှိ လေးမျှောင့်ပုလင်းနှင့် ဆေးကို အဖော်စပ်လျက် ကိုစိုး၊ ဘမောင်တို့နှင့် အလိုက်သင့်ထွေရာသောင်းပြောင်း ပြောနေရသော်လည်း စိတ်ကိုဖြေ၍မရရှာပေ။

စကားတပြောပြောနှင့်ပုလင်းထဲမှ ပယင်းရောင်ဆေးကို ပုလင်းလိုက်နှုတ်ခမ်းဆွတ်ဆွတ်နေသော်လည်း ဘမောင်တို့မှာ ကိုရိုးစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးသောကြောင့် ကိုရိုးအား သနားသည့်စိတ်၊ ခင်နွယ်လင့်အပေါ်တွင် မခိုးမခန့်သည့်အချက်ကို စဉ်းစားရင်း မည်သို့မျှမပြောဘဲ အခြားစကားတို့သာ တွင်တွင်ပြောနေကြရ၏။

သို့နေရာက လက်ထဲမှ ပုလင်းကပ်ကုန်သွားသဖြင့် ကိုရိုးသည် သူ့လွယ်အိတ်မှ အခြားတစ်ပုလင်းကိုထပ်ဆွဲပြီး အိတ်တွင်းသို့ထည့်နေစဉ် ခြံပြင်မှ မြင်းခွာသံကြားပြီး ဝင်းတံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။ ဘမောင်သည် မြင်းဇက်ကို ဝင်ဆွဲမှပင် မြင်းမှာ ရှာနှင့်တော အသွားအပြန်လေးခေါက်လည်းပြေ၊ ပုဆိန်လည်းထိထားသည့်အတိုင်း ရှေ့လက်ခေါက်ကာ မြေပေါ်သို့ အလျားထိုးကြီးကျလေ၏။

ခင်နွယ်နှင့် ဘိုးစလည်းမြင်းပေါ်မှ လျင်မြန်စွာခုန်ချကာ တတုန်တုန်တရီရီနှင့်ဖြစ်နေမှ ကိုရိုးလည်းယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်နှင့်ဆင်းလာ၍ မယားမျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ လက်မောင်းတို့တွင် သွေးတွေမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမူးတွေဘာတွေ ရုတ်တရက်ပြေသွားသလိုနေသွားတော့၏။

ကိုရိုးသည် မယားဖြစ်သူအား အတင်းဝင်စမ်းသပ်ကြည့်ရင်းက

"ဟဲ့ ခင်နွယ် ခင်နွယ်ဘယ်နေရာထိသွားသလဲ ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ" ဟု မေးမှခင်နွယ်လည်း ကိုရိုးကိုဖက်ပြီး ချိုးပွဲချင့်လေ၏။

ဘမောင်၊ စိုးမင်း၊ ခင်သွယ်နှင့်ဘွားညို ကိုတုတ်တို့လည်း သွေးတွေ

သံတွေနှင့် တတုန်တုန်တရီရီပင်ဖြစ်နေပြီ။ မျက်ရည်ဝဲနေသော ဘိုးစတို့အား စိုးရိမ်တကြီး ဝိုင်းပြုံကြည့်နေမှ ခင်နွယ်သည်ငိုရာက ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြပြီး

"ကိုချစ်တော့ သေလား မသေလားမသိဘူး၊ ချောင်းထဲထိုးကျသွားတာပဲ မြင်းနဲ့အတူတူ" ဟုဆိုလေသည်။

ဤတွင်မှ ခင်နွယ်မှာထိခိုက်မိခြင်းမရှိ၊ မြင်းဇက်မှ သွေးတွေနှင့် ပေနေခြင်းသာ ဖြစ်နေသည်ကို သိရသော်လည်း ကိုရိုးလူဖြောင့်စိတ်တိုမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်းဆုံး ခင်နွယ်လည်း အစော်ကားခံရသလို ဖြစ်နေနေသောကြောင့် မယားထိတော့ ဓားကြည့်ကွဟု ဆိုသကဲ့သို့ ဒေါသအလျှံလျှံထွက်နေသည့်အတိုင်း တောကိုချက်ချင်းလိုက်မည်ပြောကာ စိုးမင်းနှင့် ဘမောင်တို့အားခေါ်နေသည်တွင် ဘမောင်တို့မှာလည်း ကိုရိုးနည်းတူ ဒေါသတထောင်းထောင်းထနေသောကြောင့် ချက်ချင်းလိုက်ရန် သဘောတူပြီး ဇောင်းထဲမှ စိုးမင်းမြင်းနှင့် ဘမောင်မြင်းအပြင် ဆယ်အိမ်ခေါင်းထံမှ မြင်းတစ်လက်ပါ ခေတ္တတောင်းပြီး ပြင်ဆင်ထွက်သွားတော့သည်။

ဤတွင်မှ ခင်နွယ်အား ခင်သွယ်တို့က အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်ခဲ့ကာ ခြစ်မိပဲ့မိရာများနှင့် မြင်းအနားမှသွေးများ ရွှံ့များကို ဆေးကြောပြီးပြုစုပေးရလေ၏။

ဘိုးစမှာကား ကြောက်ဒူးတဆတ်ဆတ်နှင့်ဖြစ်သမျှကို မျက်စိထဲမှ ထုတ်မရ၊ ကြားသမျှ တောဟိန်းအောင်ညည်းသံကို နားဝမှ လွှဲမရတိုင်း ရင်တဖိုဖိုနှင့် လုပ်စရာကိုင်စရာရှိသမျှ လုပ်ကိုင်ရင်း မြင်းမှအနာကို ရေနံလောင်းသိပ်ပေးနေရတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

စိုးမင်းနှင့် ဘမောင် ကိုရိုးနောက်လိုက်သွားကြသည်မှာ နေဝင်ချိန်ဖြစ်လေရာ ထွက်သွားစဉ်မှစပြီး ညထမင်းစားကြရင်းကစ၍ အပြန်ကိုသာ နားတစွင့်စွင့်ထောင်နေခဲ့ကြရာက မီးထွန်း(၆)နာရီ (၇)နာရီအထိ ခိုက်လာတော့သည်။ သို့နှင့် ခင်သွယ်သည် ကလေးပုခက်လွဲရင်းက ယပ်လှဲ့တရားစာအုပ်တစ်အုပ်ဆွဲဖတ်၊ ခင်နွယ်က သူ့ဝတ်ရန် ရှုန်အင်္ကျီ တွင်ပန်းထိုး၊ အဘွားညိုကခင်သွယ့်တရားစာနားထောင်ရင်းက ကွမ်း၊ လက်ဖက်နှင့် ဆေးလိပ်မှိန်းနေ၊ ခင်တုတ်ကလေးက အစုတ်အနုတ် ကလေးများရှာကြံချုပ်လုပ်နေကြရင်း အပြင်က မိုးသံနှင့်နာရီတစ်ချက် ချက်ရွှေ့သံကို နားထောင်နေကြသည်။

ဘိုးစမှာကား မြင်းဇောင်းကိစ္စ အစသတ်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်စောင်တစ်ထည်နှင့်ကွေးပြီး ကြောက်နေတုန်းဖြစ်လေရာ အချိန်တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်ပြီး(၈)နာရီခန့်အထိ ကိုရိုးတို့ ပြန်မရောက်သေးသောအခါ ခင်နွယ်တို့မှာ သိသိသာသာ စိုးရိမ်မိကြသောကြောင့် ဖတ်နေသောစာအုပ်၊ ထိုးနေသောဇာပန်းစသည်များကို ဖတ်ချည်နားချည်၊ ထိုးချည်နားချည်လုပ်

နေမှပင် ဝင်းပြင်မှ မိုးသံကြားကဖြတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တံခါးဖွင့်ခိုင်းသံကြားရသောကြောင့် ပထမသော်ပြန်လာပြီဟု ဝမ်းသာမိပြီးမှ ထိုအခိုက် အိမ်ဘက်သို့ ထိုးကြည့်လိုက်သော လက်နှိပ်ဓါတ်မီးရောင်ကို မြင်ရသောကြောင့် စိတ်ပြန်ပျက်မိကြခြင်းကား ကိုရိုးတို့ထံတွင် ဓါတ်မီးမပါသွားခြင်းကို တွေးမိခြင်းဖြင့် ထိုလူများမှာ ကိုရိုးတို့မဟုတ်ဟု သိရခြင်းပေတည်း၊ ထိုစဉ်တွင်အပြင်မှ

"ဟေ့ တံခါးတစ်ယောက် လာဖွင့်စမ်း၊ စိုးမင်းရှိလား"ဟု ခိုင်းသံကြားရမှ ထိုအသံကကြားဖူးသလိုလိုရှိသော ခင်သွယ်သည် အပေါ်ထပ်ရှိ ဘိုးစအား တံခါးဖွင့်ပေးရန် ပြောရလေသည်။

ဘိုးစတံခါးဖွင့်ပေးပြီး အိမ်ဘက်သို့ လူလေးငါးယောက်ဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် မည်သူများနည်းဟု လှမ်းကြည့်နေစဉ် အိမ်ဖိနပ်ချွတ်သို့ရောက်လာကြပြီး ထီးပိတ်သူပိတ်၊ ဝတ်ထားသောမိုးကာကိုချွတ်သူချွတ်လုပ်နေမှ သူကြီးတို့ လူသိုက်မှန်းသိရသောကြောင့် ခင်နွယ်ခင်သွယ်တို့လည်း ဧကန္တအကြောင်းထူးရှိပြီဟု တွေးကာစာအုပ်ကိုင်သူ၊ ပန်းထိုးသူ၊ ဆေးလိပ်သောက်သူတို့လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ထိုင်နေရာက ထိုင်လျက်ပင်ကြည့်နေကြသည်ကို ထိုအထဲတွင် ခင်သွယ်မှာ ဣန္ဒြေရရှင့် စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး သူကြီးအား အသံကိုထိန်းပြီး

"ဩော် ဦးလား မိုးကြီးထဲ ဘာကိစ္စများထူးလို့ပါလိမ့်"ဟု မေးနိုင်သော်လည်း ခင်နွယ်မှာကား ဇာအပ်ကို ငြိမ်အောင် မကိုင်နိုင်၊ လက်တွေဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး နှုတ်ခမ်းများတုန်နေသဖြင့် ခင်သွယ်က ခင်နွယ့်အား တစ်ချက် မျက်စိကပ်ပြီး ကြည့်မိသည်။

သူကြီးနှင့် ကျန်လူလေးယောက်သည် ခေါင်းရင်းဘက်သို့သွားကာ သူတို့ဘာသာဖျာကိုဆွဲထိုင်ပြီး ခင်သွယ်တို့ကို သေသေချာချာအကဲခတ်ရင်း

"ဩော် တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး စိုးမင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါပဲ"ဟု ပြောပြီး သူကြီးကဆက်၍

"ဒီညအိမ်မယ် နေလို့တောင် သူ့ကိုမှာထားသေးတယ်"ဟုဆိုရင်း

"ရှိလား"ဟုမေးသည်။

စိုးမင်းအား သူကြီးက ဒီညအိမ်မယ်နေရမည်ဟု မှာထားသည်လည်း ပြောသည်။ နေ့လယ်တုန်းကလည်း ကိုရိုးကသူနှင့်အတူ ကိုဘမောင်ရောက်တုန်း လယ်ထဲမဆင်းပါနဲ့ဦးဟုမှာသည်။ ဧကန္တစိုးမင်းအတွက် အရေးထူးရှိ၍သာ နေ့ခင်းက သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် တတွတ်တွတ်ဖြစ်နေပြီး ယခုသူကြီးလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ခင်ဗျယ်ရော ခင်သွယ်တို့ပါ တွေးလိုက်မိကြသည့်ထဲတွင် နဂိုက ဂ္ဂန္ဒြေပျက်နေသော ခင်ဗျယ်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှပန်းထိုးခွေအဖြုတ်တွင် လွင့်၍ ချောက်ခနဲ ကျကာ ချည်လုံးကြမ်းပေါ် သို့လိမ့်သွားလေရာ အဘွားညီမှာ ခင်ဗျယ်၏ မူမဟန်ပုံကို စိတ်ထဲမှထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရာက ချောင်းဟန့်လျက် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခပ်တည်တည်ကြည့်မှ ခင်ဗျယ်သည်ပြိုးတိုးပျာတာဖြစ်နေရာက အဘွားညီအား မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်ငြိမ်သွားတော့သည်။

ကျသွားသော ပန်းခွေနှင့် ချည်လုံးတိုကို လှမ်းကောက်ပေးပြီး အဘွားညီက ခင်ဗျယ်အား မကြည့်တော့ဘဲ သူကြီးထံသို့မော့ကာ

"သြော်ဟုတ်လား၊ ခုနကတောင် မင်းတို့ထိုင်နေတဲ့နားထိုင်နေကြသေးတယ်။ နေ့လယ်ကထွက်သွားတဲ့သူ့ သူငယ်ချင်းမြို့က သူငယ်လာခေါ်လို့ရှာသာကလေးဆိုလား ဘယ်လားထလိုက်သွားတယ်၊ မကြာသေးပါဘူး ဘာများအကြောင်းထူးလို့လဲ၊ ခုလာပါလိမ့်မယ်"ဟု ဝင်ပြောမှ သူကြီးသည် မကျေနပ်ပုံဖြင့်

"အကြောင်းထူးတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီညအိမ်မယ်ပဲ နေပါဆိုထားရက်နဲ့ မတွေ့ရတာဘဲ"ဟု ရှေ့ဆက်ပြီးမပြောမီ သူ့နားက လူတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ပြောနေသည်ကို နားထောင်ရာက အဘွားညီတို့ ခင်သွယ်တို့ထံ ပြန်ကြည့်ပြီး

"ဆို နေ့လယ်ညနေ ငါးနာရီလောက်က ထွန်းဝဆီကမြင်းလာယူ

သွားတယ်ဆိုပါလား၊ ခုခင်ဗျားပြောတော့ မကြာသေးဘူးဆို"ဟု မယုံသင်္ကာနှင့် မေးသောကြောင့် အဘွားညိုလည်း အဆင်သင့်ပင်

"ဟုတ်တယ်လေ ဒီမြင်းယူပြီး ဟောဒီက ခင်နွယ်ယောကျ်ားနဲ့ မြို့ကသူငယ်က အရင်သွားနှင့်ပြီး မိုးချုပ်မှလာပြန်ခေါ်တာ" ဟုပြောသည့်တိုင် သူကြီးတို့ လူစုဘက်မှ ကျွက်စီကျွက်စီ လုပ်နေခြင်းဖြင့် မကျေနပ်မှန်း သိရလေသည်။

သူကြီးနှင့်ပါလာသူများမှာ အစိုးရများဟု အိမ်ပေါ်ရောက်ကတည်းက သိပြီးကြသော ခင်သွယ်တို့မှာ သူတို့တစ်တွေ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြသောအခါသာလွန်စိုးရိမ်သွားပြီး ထွက်သွားကြသူတွေအတွက် ပူရသည်ကတစ်ဖက်၊ အပြန်တွင် ကိုးရိုးကားရားတိုးပြီး အဘွားညိုစကားနှင့် မကိုက်ညီ မဆီလျော်အောင်ပြောလိုက်ကြမည်ကို စိုးသည်ကတစ်တန်နှင့် ထိုအခိုက် ကိုရိုးတော့ ပြန်ရောက်နေလျှင်တော့ ဂြိုဟ်ဆိုးရာကျမှာပဲဟု တွေးနေကြ၏။ ထိုအခိုက် သူကြီးက

"ဟောဒီဝန်ထောက်မင်းက အိမ်ထဲရှာကြည့်ချင်တယ်တဲ့"ဟု ပြောသံနှင့်အတူ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးတွေ နင်းပြီး အတွင်းသို့တိုးလာကြသည့် ပုလိပ်ဘက်သားများကို မြင်ရသောကြောင့် အဘွားညိုက

"ရှာပါ ရှာတော်မူကြပါ"ဟုပြောပြီး

"ဟဲ့ ဝစမီးခွက်ထွန်းလိုက် ပြစမ်း" ဟုပင်ပြောသည်။

သူကြီးက "နေပါစေ ဓါတ်မီးတွေပါသားပဲ"ဟုပြောပြီး အိမ်တွင်း အိမ်ပြင်ဝင်ရောက်ရှာဖွေနေကြ၏။

တံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံ၊ ကြမ်းပေါ်တွင် ဖိနပ်များ တဒုံဒုံးဆောင့်နင်းသံ တို့ကိုနားထောင်ရင်း ခင်နွယ်တို့သည် အလုပ်လုပ်မြဲ၊ စာဖတ်မြဲဖတ်နေကြသည်။ တံခါး ဂျိမ်းခနဲပိတ်သံ ကြားတိုင်းကြားတိုင်း ဖိနပ်သံပြင်းပြင်းနင်းတိုင်း ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေကြပေသည်။

သူကြီးနှင့် ပုလိပ်သားသုံးယောက် ဆယ်အိမ်ခေါင်းပါတက်ရှာနေစဉ်

ဝန်ထောက်ဆိုသူ သေနတ်နှင့်လူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခင်သွယ်တို့အနီးသို့ တိုးဆွဲထိုင်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။ အတန်ကြာအကဲခတ်နေရင်းက အခြားသူများမှာ မသိလိုက်ဘာသာနေကြသလောက် သူ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ထောင့်ကပ်ကြည့်နေသော ခင်နွယ်အားလှစ်ခနဲ

"ခုနက အဒေါ်ကြီးပြောတာ အကုန်အမှန်ချည်းပဲလား"ဟု မေးလိုက်သည်တွင် အခြားသူများသည် ခေါင်းထောင်၍ မော့ကြည့်နေစဉ် ခင်နွယ်သည် အာစေးမိနေသကဲ့သို့ တော်တော်နှင့် အသံမထွက်နိုင်သဖြင့် ဝန်ထောက်ဆိုသူက စိတ်အားထက်သန်စွာ ရှေ့သို့ငုံ့ပြီး ခင်နွယ်ကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း

"စိုးမင်း ခုနကမှ အိမ်ကထွက်သွားတာ တကယ်လား"ဟု ထပ်မေးတော့ ခင်နွယ်သည် ထိုသူအား အတန်ကြာ ပြန်ပြူးကြည့်ရာက ခေါင်းညိတ်လေသည်။

အသံမထွက်နိုင်သဖြင့် တံတွေးမျိုမျိုချရာ ဖြူဖွေးသောလည်တိုင်ကလေးမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေရှာသည်။ ဝန်ထောက်ဆိုသူသည် ခင်နွယ်၏ အကဲမရပုံဖြင့် ခင်နွယ်ကိုသာရွှေးပြီး အစ်တော့မည့်အကြံနှင့် ဆက်လက်မေးမည်ပြင်စဉ် အပေါ်ထပ်မှ သူကြီးတို့လူစုဆင်းလာပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်

"မရှိဘူး အနှံ့ရှာတာပဲ၊ မတွေ့ဘူး ဘုရား"ဟုပြောသည့်အတွက်

"နေပစေလေ မရှိမှန်းသိရင်ပြီးရော အခုဘယ်နှနာရီထိုးပလဲ၊ ရှစ်နာရီခွဲ ကောင်းပြီမှတ်ထားလိုက်"ဟု ပြန်ပြောပြီး ခင်နွယ်အား လှည့်မေးမည်ပြင်ပြန်ခိုက် ဝင်းခြံတံခါးသို့ မြင်းခွာသံများဝင်ရောက်လာပြီး တံခါးအဖွင့်ခိုင်းသံကြားရသောကြောင့် ဘိုးစသွားဖွင့်မည်ဟု ဆင်းသည်ကို

"နေပစေ ဟော့တစ်ယောက်သွားဖွင့်စမ်း၊ ဘယ်သူတွေလဲ"ဟုခိုင်းသဖြင့် ပုလိပ်သားတစ်ဦး မိုးရေထဲသို့ပြေးဆင်းသွားလေ၏။

မည်သူများနည်းဟု အစိုးရများက စဉ်းစားနေစဉ် ခင်သွယ်တို့က

လည်း ကိုရိုးတို့ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ခက်ပြီဟုတွေးနေသောကြောင့် အိမ်ထဲတွင်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ခင်သွယ်ပုခက်ကြိုးနှင့် ထုတ်တကျိကျိတိုက်သံကိုသာကြားနေရသော်လည်း အပြင်ခြံထဲသို့ဝင်လာသော လူများထံမှမူ အားရပါးရအသံကွဲကြီးနှင့် ဟစ်အော်ဆိုလိုက်သော သီချင်းသံကို ကြားရသောကြောင့် ဤတွင်ခင်သွယ်တို့ကပါ မည်သူများနည်းဟု ပြန်စဉ်းစားရပြန်တော့၏။

သို့စဉ်းစားရင်း အိမ်ထဲမှလူတွေအိမ်ပြင်ကိုလှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင်

"ထ ထန်းရည် အရက်ကိုခင်တွယ်မိတာကြောင့် မင်းမှာတော့ နှစ်လင်ပေါ်လေသလား အားအား" ဟုအသံသြကြီးနှင့် ဆိုလိုက်သံတစ်ပိုင်းတစ်ပြတ်ကို တဖြည်းဖြည်းကြားရင်း ပုလိပ်သားနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ရိုးတိုးယိုင်တိုင်နှင့် ယိမ်းထိုးပြီး လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့လာကြသည့်အထဲတွင် အလယ်ကလူပိန်ပိန် တစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်ကလူ၀ဝတစ်ယောက်နှင့် တစ်ဖက်က ပုလိပ်သားကဖေးပြီး လာကြသည်ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းကမှ သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့်လူပိန်၏ နားဝတွင်တော့ပြီး အော်လာသည့်လူ၀မှာ အခြားမဟုတ် ဘမောင် ဖြစ်၍ လူပိန်မှာ စိုးမင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ခင်နွယ်နှင့်ခင်သွယ်မှာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပြီး ပင့်သက်ရှူနေကြရ၏။

ကိုရိုးကို အစအနမမြင်ရသေးသောကြောင့် ဘာဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု မသိတတ်သော်လည်း စိုးမင်းမှာ ကိုရိုး၏ မိုးကာကိုဝတ်ပြီး ဘမောင်ကမူ မိုးကာကို တစ်ခြမ်းသာ၀တ်ကာ တစ်ခြမ်းမှာရှဲ့တွေနှင့် တရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး ဆံတောက်မှာလည်း မိုးရေတွေစိုပြီး မျက်နှာပေါ် ကပိုကရိုက္ပ အကျီတွေလည်းစုတ်သည့်နေရာစုတ် ရှဲ့အလိမ်းလိမ်း ဗွက်အထပ်ထပ် နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်နေရာ၌ စိုးမင်းမှာ ခေါင်းကလေး ဘယ်ညာတိမ်းပြီးခါခါနေရင်း ဖေးဖေးမီမီလိုက်လာသော်လည်း ဘမောင်ကမူ ငိုချင်းကိုဆို၍ ညည်း၍

မပြီးသေးဘဲ ဒွိစိတ္တရဲ့ ဂ္ဂလိသရဲ့တ တတည်းတ၊ တသတည်း သနေရင်း အိမ်ပေါ်မှလူတွေကို မမြင်သော မျက်လုံးဖြင့် ဂရုမထားသလိုကြည့်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် စိုးမင်းကို ပုလိပ်နှင့်အတူ သွားတင်ရင်း သူပါချော်လဲနေလေ၏။

သူတို့ဝင်လာစဉ်ကစပြီး ဘမောင်၏ ပါးစပ်မှအရက်နံ့တထောင်းထောင်းထနေသည့်ပြင် လဲရာမှပင် ဘမောင်က မိုးကာအကျီကိုဖယ်ပြီး ခါးကြားထဲမှ လေးထောင့်ပုလင်းတစ်လုံးကိုဆွဲထုတ်ကာ မီးရောင်တွင် ထောင်ကြည့်၏။ ပုလင်းတွင်ခါလီကျ ဘာမှမရှိလေရာ

"ခလပ်မရှိဘူး ဗလာ"ဟု ပုလင်းကို ဝန်ထောက်ဆိုသူအနီးသို့ ပစ်ခွဲလိုက်လေသည်။

ဝန်ထောက်ဆိုသူနှင့် သူကြီးတို့လူစုမှာ ဘမောင်တို့နှစ်ယောက် ဝင်လာစဉ်ကစပြီး အကဲသေသေချာချာခတ်နေလေသည်။ ဘမောင်သည် သူတို့အကဲခတ်နေသည်ကို သိဖို့နေနေသာသာ ရှိမှန်းပင်မသိ၍ လောမသီ ဝေ့ဝဲနှင့် ပျို့ပျို့တက်ရင်းက ခင်သွယ်တို့အနီးသို့တိုးကာ အဘွားညိုအား

"မခင်သွယ် သတ်လဲသေ ထားလဲနေရမှာပဲ ခင်ဗျားယောကျ်ားတော့ ကျုပ်ကြောင့် အလွန်အကျွံဖြစ်နေပြီ သူက(၃)ပုလင်းတော်ပြီ အပြောသား" ဟုသွားပြောသဖြင့် အဘွားညိုက ပုဆစ်တုပ်ထိုင်နေရာက ခါးမတ်မတ်ထားပြီး

"ကျုပ်ခင်သွယ်မဟုတ်ဘူးတော့၊ ဟိုမယ်ခင်သွယ်"ဟု ခင်သွယ်ဘက်လက်ညှိုးထိုးပြမှ ဘမောင်သည် ခင်သွယ်ဘက်ကို သေသေချာချာ မျက်မှေးကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး

"ဩော် ဩော်"

"ဒါပါပဲ ဆူဆူပူပူမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ တစ်ခါတလေ ပျော်တာပါးတာပါ ကျွန်တော်ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်"ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဖင်ထောင်အောင်ဦးချနေရာ အဘွားညို၏ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်နှင့် ဆေးလိပ်သံပန်းကန်

မှာ ဘမောင်လက်စွမ်းဖြင့် ကျွမ်းသန္ဓာလန်အောင်မြောက်သွားပြန်သည်။ ကံအားလျော်စွာ ဆေးလိပ်မီးမှာ ဘမောင်ပေါ်မကျဘဲ ဇိမ်နှင့်ထိုင်ကာ အကဲတွင်တွင်ခတ်နေသော ဝန်ထောက်ဆိုသူပေါ် သို့ကျပြီး ထိုသူကကြောက်အားလန့်အား ခါလိုက်သောအခါ သူကြီးဘက်သို့ ထိုးလွင့်သွားသည်။

မူးနေသော ဘမောင်ကို ဒေါ်နှင့်မောနှင့်ကြည့်ပြီး

"ဒါဘယ်သူလဲ" ဟုခင်နွယ်အားမေးသည်။ ခင်နွယ်က

"ကိုဘမောင်တဲ့ ကျွန်မယောကျ်ားမိတ်ဆွေ"ဟု ဝင်ပြောရသည်။ ဝန်ထောက်ဆိုသူသည် ဘမောင်အား နေရာတွင်ပြန်ထိုင်ရင်းက ပခုံးကိုပုတ်ပြီး

"ခင်ဗျားဘယ်ကလဲ"ဟုမေးသည်။

ဘမောင်သည် ပခုံးပုတ်သည်ကို တော်တော်နှင့်မကြည့်။ သုံးလေးခါပုတ်ပြီးမေးမှ ထိုသူအားမျက်နှာချင်းအပ်ကြည့်ကာ ယခုမှထိုသူမြင်ရသောကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပုံဖြင့်

"ခင်ဗျားကကော ဘယ်ကလဲ"ဟု ပြန်မေးနေသည်။

ဘမောင်ပါးစပ်မှ ထောင်းခနဲထွက်လာသော အရက်နံ့ကို နှာခေါင်းလက်နှင့်ပိတ်ရင်းက

"ဝန်ထောက် သာယာဝတီက"ဟုဆိုသည်။

နှာခေါင်းပိတ်ထားသောကြောင့် ဝင်နှောင့်ဟုကြားရသော ဘမောင်က နားမလည်ပုံဖြင့်

"ဗျာ" ဟုဆိုသည်။

"သာယာဝတီက ဝန်ထောက်လို့ပြောတယ်"

"ဩော် ဝန်ထောက်မင်း ဘာကိစ္စနဲ့လာလဲ မာရဲ့နော်၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဧည့်ခံဖို့မရှိ ဒါကြောင့် အားနာစရာကောင်းနေပြီ" ဟုခါးကြားကို ပြန်စမ်းပြန်သည်။ ပုလင်းပေါက်ခွဲပစ်သည်ကို မေ့နေပုံပေါ် ၏။

ဝန်ထောက်က သူပြောသည်ကို အရေးမစိုက်ပုံနှင့်

"ခင်ဗျား ဘယ်ကလဲ"ဟု မေးပြန်သည်။

"ဗျာ"ဟု ဘမောင်ကဆိုပြန်၏။

"ဘယ်ကလာလည်တာလဲ ဒီမယ်ဇည့်သည်ဆို"

"သြော် ရန်ကုန်ကပါပဲ" ဟုကောင်းကောင်းဖြေသည်။

ဝန်ထောက် ဆိုသူသည် ခေတ္တစဉ်းစားရင်းက

"ရန်ကုန်မယ် ဘာလုပ်လဲ" ဟုမေး၏။

ဤတစ်ချီတွင် ဘမောင်က

"ဘာမှမလုပ်ဘူး" ဟု ချက်ချင်းဖြေသည်။ ဖြေပြီး

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတကယ်မသိဘူးလား၊ ဘမောင်လေ ဦးဘဝေ အေတီအမ်သားလေ"ဟု ပြောသည်။

ဝန်ထောက်သည် ဘမောင်ကိုမသိသောကြောင့်

"မသိဘူး"ဟုပြောသော်လည်း ဘမောင်ဖခင်မှာ သူ့ဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟုကြားဖူးလေသည်။ ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးမှ

"ခင်ဗျား ကိုစိုးနဲ့အတူတူထွက်သွားလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘယ်တုံးကလဲ"

"ညနေက"

ခင်သွယ်တို့မှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဝန်ထောက်ဆိုသူသည် သူကြီးထံတစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ ဘမောင်သည် သူကြီးထံ ထိုသူကြည့် သည်ကို လိုက်ကြည့်၏။

"မြင်းနဲ့လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဆယ်အိမ်ခေါင်း မြင်းသွားငှားတယ်ဆို"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်သွားကြလဲ"

"အလည်အပတ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ကိုလဲ"

"ဒီလိုပေါ့"

"ဘယ်ကို"

"ရွာသာလေးဘက်ပေါ့ဗျာ၊ မေးရန်ကော"

ဝန်ထောက်သည် ပထမ မေးထားသောအိမ်ကထွက်သွားသည့် အချိန်ကိုပြန်ပြီး သေချာအောင်မေးချင်ပြန်သည်။

"နို့စောစောက အဘွားကြီးကတော့ ခုနကတင် စိုးမင်းလိုက်သွားတာဆိုပါလား"ဟုမေးပြီး တခေါခေါမှိန်းနေသော စိုးမင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မေးသည်။

"မှန်တာပေါ့၊ စောစောက ညနေကတစ်ခေါက်၊ ကိုရိုးနဲ့အတူတူ ထွက်သွားပြီး မိုးချုပ်မှ စိုးမင်းကိုလာခေါ်တာ"ဟုပြောသောအခါ ဝန်ထောက် ဆိုသူမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွား၏။

"ခင်ဗျား တကယ်မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတာလား"

"ခင်ဗျားက ကျုပ်မူးပြီးထင်ရာပြောတယ်ထင်လို့လား၊ ကျုပ်ဒါ လောက်မမူးပါဘူး၊ စကားတော့ပြောနိုင်သေးပါတယ်"ဟုပြောသော်လည်း ပြောပြီး ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့် ထသည့်အခါ ဝန်ထောက်ပေါ်လဲကျလေသည်။ ဘမောင်ကိုပြန်တွန်းထိန်းရပြန်သည်။ ဘမောင်သည် မတ်တပ်နှင့် ဖျာလိပ်နတ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ ကိုရိုးအတူတူ စောစောက ထွက်သွားပြီးမှ စိုးမင်းကို တစ်ခေါက်ပြန်ခေါ်တာပေါ့"

"ရက်(စ်)" ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပြော၏။

"ခု ကိုရိုးကော"

"တောတက်သွားပြီး သူ့မယားက အင်မတန်ပွက်တတ်တာ" ဟုပြော၏။

ထိုအခိုက်ဝန်ထောက်က ဘာထင်သည်ဟုမသိသော်လည်း ခင်နွယ်၏စိတ်နှင့် ခင်သွယ်တို့စိတ်ထဲတွင်ကား အတော်ပေါ့သွား၏။ ဘမောင်ပြောပုံဆိုပုံဖြင့် ကိုရိုးဘာမှမဖြစ်သေးဟု စိတ်ချမိတော့သည်။

"ရှာသာကလေး ဘယ်သူ့အိမ်သွားလဲ"

"ဟာ မပြောပါရစေနဲ့"

"ပြောသာပြောပါ၊ ကျုပ်သွားမနှောင့်ယှက်ပါဘူး"

ဝန်ထောက်မှာ စိမ်ရည်ချက်အရက်ထက် အရေးကြီးသောကိစ္စတွင် မဖြစ်စလောက်ကို ဂရုမစိုက်ချင်၊ စိုးမင်းပေါ် မသက်ဘချက်ကိုသာ သိချင်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ထွန်းအေးတို့တဲဗျာ၊ ဒါပဲကျုပ်ပြောတယ်တော့ မပေါက်ကြားစေနဲ့" ဟု ပြောသည်။

ဤတွင် ဝန်ထောက်သည် နေရာမှထကာ သူကြီးနှင့်အတူခေါင်းရင်းက သင်ဖျာပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး တီးတိုးတိုင်ပင်သည်။ ဘမောင်သည် နတ်ကရာက ဝန်ထောက်ထိုင်သွားသော ကုလားထိုင်တွင် ကိုယ်ပစ်လက်ပစ်ဝင်ထိုင်ပြီး တခေါခေါလုပ်နေ၏။

စိုးမင်းတဲတွင် ထိုညကဗိုလ်လုပ္ပွဲလုပ်သော်လည်း စိုးမင်းအားထိုနေရာတွင် မတွေ့၊ လူလေးငါးဆယ်ယောက်ကိုသာ စိုးမင်းတဲက မိခဲ့သည်။ စိုးမင်းတဲတွင် မရှိသောကြောင့် အခြားနေရာသို့ ပြေးပြီးကြံသည်ဟု ထင်ပြီးအိမ်ကိုလာရှာကြခြင်းဖြစ်ရာ အိမ်တွင်စိုးမင်းမှာမရှိဘဲ သူတို့ရှာပြီးမှ ရောက်လာသည်။

သို့သော် ဘမောင်နှင့်စိုးမင်းတို့မှာ ဘမောင်ကိုမမေးရမီကပင် အခြားဘယ်မှမသွား အရက်သောက်ထွက်ခြင်းကို သိသိသာသာ တွေ့နေရသည်။ အရက်မူးနေသော ဘမောင်ထံမှပင် စိုးမင်း ညနေမိုးချုပ်စ ကလေးကျမ္ဘထွက်သွားသည်ဟုကြားရလေရာ အရက်မမူးသောအဘွားညီ၏ စကားကို ခိုင်လုံသည်ဟု ယူဆရတော့သည်။

တစ်ဖန် ဆယ်အိမ်ခေါင်းထံမှ စိုးမင်းမြင်းဌားခြင်းကိုလည်း စဉ်းစားရဦးမည်။

မြင်းဌားခြင်းဖြင့် စိုးမင်းအခြားသို့သွားလိုခြင်း စိုးမင်းမသွားလျှင် စိုးမင်းထံမှ ယူသွားလိုခြင်းကိုအသိပေးခြင်းဖြစ်ရာ အကယ်၍ အကြံမရိုးခဲ့လျှင် ဆယ်အိမ်ခေါင်းထံမှ မြင်းဌားမည်မဟုတ် တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားမည်။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းနှင့် သူကြီးမှာအတူတူလိုဖြစ်နေရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း၏ မြင်းဌားပြီး ထွက်သွားမှန်း သူကြီးမကြားဘဲနေမည်မဟုတ်လေရာ ထိုအခြင်းအရာကလည်း စိုးမင်း၏မသက်ာချက် စိုးမင်းအပေါ် မသက်ာသမျှကို ယုတ္တိဖျက်ရာပေါ့လျော့စေရာ ရောက်နေသည့်အတွက် ဝန်ထောက်သည် စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားကာ ခင်သွယ်တို့အား

"ခင်ဗျာ့ယောက်ျား သိပ်မလည်စေနဲ့ဗျ။ တိုင်းပြည်ငြိမ်သက်လှတာ မဟုတ်သေးဘူး"ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထပြန်သွားကြလေသည်။

သူကြီးတို့လူစုထွက်သွားပြီး ဘိုးစခြီတံခါးပိတ်ပြန်လာ၍ အတော်ကလေးကြာမှ ကုလားထိုင်တွင်မှိန်းပြီး သူကြီးများပြန်မှန်းပင် မသိလိုက်ဟုထင်ရသော ဘမောင်သည် နေရာမှုဗြုံးခနဲထကာ

"မခင်သွယ် လာလာ" ဟုခင်သွယ်အားခေါ်ပြီး စိုးမင်းထံသို့ မိုးတိုးမတ်တပ်ထသွားတော့မှ ခင်နွယ်တို့မှာအံ့အားကြီးသင့်ပြီး ဘမောင်၏ကျောပြားကြီးကိုကြည့်ငေးနေစဉ် ဘမောင်က စိုးမင်းအနီးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း

"နွယ်နွယ် ကိုဘမောင် လက်ဆွဲသေတ္တာထဲက တင်ချာပုလင်းနဲ့ ဂွမ်းယူခဲ့လေ" ဟုပြောသည့်အတွက်ဤအခါကျမှအားလုံးလူးလဲ ထကြလေသည်။ ပထမဘမောင် တကယ်မူးနေသည် ထင်နေသောကြောင့်တွေ့နေကြရာ ဘမောင်မှာ ပကတိမျက်လှည့်ပြသလို ပဋ္ဌလက်ကဲ့သို့ မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ဆေးပုလင်းယူခိုင်းမှ စိုးရိမ်တကြီး စိုးမင်းရှိရာသို့ပြေးခဲ့ကြလေ၏။

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား ပန်းထိုးနေစဉ် ညှပ်နေသော ကတ်

ကြေးအယူခိုင်းပြီး သူကိုယ်တိုင်စိုးမင်း၏ အကျီကိုလက်မောင်းရင်းမှ ရစ်ပြီး ဖြတ်ဆွဲချလိုက်၏။ မဖြတ်မီပင် ရင်ဘတ်ပိတ်ကြယ်သီးတပ်ထားသော မိုးကာအကျီကိုဖွင့်လိုက်ကတည်းက လက်မောင်းတစ်ခုလုံး သွေးတွေ ကွက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ယခုလိုလက်မောင်းစဆွဲခွာသည့်အခါ၌ကား စိုးမင်း၏ လက်ရုံးသားတွင် ဟက်တက်ကြီးလန်နေသော ဒဏ်ရာကြီးကို သွေးရဲသံရဲ အသားနီလန်ကာ တွေ့ရလေရာ ခင်သွယ်သည် လင်ဖြစ်သူ အား အတင်းပြေးဖက်ငိုယိုရင်း

"လုပ်ကြပါဦး ဘာဖြစ်လာတာတုံးလို့"ဟု မေးလျက် ခင်နွယ်မှာ လည်း လည်ပင်းလက်ဝါးဖြင့်ကိုင်ကာ မျက်လုံးပြူးနေတော့မှ ဘမောင် သည် မယ်တုတ်ကလေးအား သူ့သေတ္တာမှ ဆေးပုလင်းနှင့်ဂွမ်းကို ယူခိုင်း ပြီး

"ဓားထိသွားတာ"ဟုခပ်အေးအေးပြော၏။

ကိုစိုး ဓားထိခံရလျှင် ကိုရိုးကော ဘာဖြစ်သနည်း အားလုံးဝိုင်း၍ ထင့်ခနဲနေသွား၏။ ခင်နွယ်က

"ကိုရိုးကောလို့"ဟု ကမန်းကတမ်းမေးသဖြင့် ဘမောင်သည် မျက်နှာပျက်သွား၏။

ခင်နွယ်တို့သည် ဘမောင်ထံမှ စကားကို ငြိမ်ပြီးစောင့်နေကြ၏။ ဘမောင်သည် စောစောက အမူအရာအပြောင်းအလွဲကောင်းပြီး အမှုး သမားယောင်ဆောင်ခဲ့နိုင်သလောက် နှုတ်ခမ်းတဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ပြောမည့်စကား ပါးစပ်ကထုတ်၍ မရပေ။ ခင်နွယ်က ကိုဘမောင်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး

"ကိုရိုးကော"ဟု ငိုသံပါနှင့်ထပ်မေးမှ မျက်နှာလွှဲပြီး

"ဆုံးပြီ" ဟုပြောသည်။

ခင်နွယ်သည် နေရာတွင် တုန့်ခနဲတွေသွား၏။ ကိုဘမောင်အား စူးစိုက်ပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးနေသည်။ အသားများဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွား

သည်။ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား မချိတရိုကြည့်သည်။ ပြီးမှခေါင်းငုံ၍ ထိုအခိုက်တွင် မယ်တုတ်ယူခဲ့သော ဆေးပုလင်းကိုလှမ်းယူကာ စိုးမင်း အနာကို ဆေးထည့်ပေးရင်းက တစ်ခွန်းချင်းနှင့် ကိုရိုးပြန်မလာသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၏။

ကိုရိုးကို အိမ်ကထွက်သွားကတည်းက အရက်အတော်မူးနေလေရာ တောသို့ရောက်သောအခါ မူးမူးရူးရူးနှင့်ပင် သူထင်သောလူတွေကို တဇောက်ကန်းဝင်ခုတ်သည်။ ထိုလူများမှာ ကာယကံရှင်များဟုတ်ပုံမပေါ်သော်လည်း ကိုရိုးအတင်းလိုက်ခုတ်သည်ကိုရှိသမျှ လက်နက်နှင့်ပြန်လည်ခုခံကြ၏။ ဘမောင်တို့မှာ ကိုယ့်လူက ဦးအောင်လုပ်ရာသို့ဝင်ရောက်ကူညီပြီး ရင်ဆိုင်ခုတ်ရကြောင်း၊ အချိန်မှာ တောရောက်သောအခါ နေပင်ဝင်နှင့် နေသောကြောင့် မှောင်စပြုနေလေပြီ။

ကိုရိုးကိုသတိပေးလျက် စိုးမင်းနှင့် ဘမောင်က ကာကွယ်နေလျက်က အမူးလွန်နေသော ကိုရိုးမှာမှောင်မည်းမည်းတွင် မမြင်မကမ်း အရမ်းဝင်ခုတ်နေခဲ့၏။ တတ်နိုင်သမျှကူသော်လည်းမရ၊ နောက်ဆုံးတွင် လူတစ်ယောက်က ပဲခွပ်ဖြင့်ပေါက်ခုတ်လိုက်သဖြင့် ဦးခွံကွဲပြီး လဲကျသွားလေသည်။

ကိုရိုးကျသွားသည်တွင် စိုးမင်းနှင့်ဘမောင်လည်း အားမတန်မာန်လျှော့ကာ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ပြန်ပြေးခဲ့ရကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။ ဘမောင်မှာအသည်းထဲက မချိလှသံနှင့် ဖြစ်လေသည်။

ခင်နွယ်မှာ အားလုံးလိုက်နားထောင်နေရာက တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေတော့သည်။

ရွာသို့နှစ်ယောက်သား ပြန်မရောက်မီ လမ်းကျမှ စိုးမင်းတွင် လက်မောင်းတွင် ဓားတစ်ချက်ထိသွားပြီး ဘမောင်ကမူ ပေါင်တွင် ပုဆိန်ဖျားခတ်ခံရသည့်အပြင် ရင်တွင် အရေလန်ရုံ ဓားရှသွားသည်ကို သိရသည်။

စိုးမင်းမှာ ဒဏ်ရာပြင်းသည့်အတွက် သွေးလွန်ပြီး သတိလစ်တော့ မလိုဖြစ်မှ အသွားတုန်းက ကိုရိုးအကိုင်ခိုင်းထားခဲ့သော အရက်ကို သတိရ

သည်နှင့် တိုက်ထားရသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ပုလိပ်များရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ပုလင်းကျန်ဖြင့် အာဆွတ်ပြီး လူမှန်းမသိ အောင်မူးရခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အဆုံးသတ်တော့သည်။

သို့နှင့် ထိုညဉ့်တွင် ကိုစိုး၏ ဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်ပြုပြင် ဘမောင်၏ အနာအဆာကလေးများကိုလည်း ဆေးသုတ်ရင်း ထိုအကြောင်းအရာကို မည်သို့လူသိပေးရန်တိုင်ပင်ကြ၏။ တိုင်ပင်ရင်းက နောက်ဆုံးတွင် ငွေပေးသွားရင်း ဝိုင်းအလုခံရသည်ဟု ဆိုင်ရာသို့တိုင်ရန်ပင် အားလုံးသဘောတူကြရတော့သည်။

အခန်း(၁၃)

ကမ္ဘာ့ ကမ္ဘဝိဘာဝဥစ္စာဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။

ခင်နွယ်၏ တစ်သက်တွင် အဖြစ်မျိုးစုံသလောက်ရှိပေရာ မိဘဆုံး၊ ပစ္စည်းဆုံးနှင့် ရှိသမျှဆုံးပါးရာမှ ကံကောင်းထောက်မသည်ဟု ဆိုရအောင် လင်ကောင်းတစ်ယောက်ရပြီး တစ်သက်အေးအေးလူလူနေရပြီဟု ထားပါကာမှ ကြံကြံဖန်ဖန်ကြမ္မာဖန်တီး လောကစက်သံသရာယန္တရားကြီးလည် လိုက်သည်တွင် ထိုလင်ပါဆုံးသွားတော့ရာ ခင်နွယ်မှာ ရစရာ မရှိအောင် ပူပင်သောက ရောက်ရတော့၏။

ကိုရိုးအလောင်းနှင့် ကိုချစ်အလောင်းကို ချောင်းရိုးတွင် ရှာကောက်ပြီး သင့်တင့်လျှောက်ပတ်စွာ ဖုတ်ကြည်းသင်ကြိုဟ် ပြုပြီးခဲ့သော်လည်း အမှုမှာကား စစ်ဆဲမေးဆဲဖြစ်တော့သည်။ ထိုအထဲတွင် စိုးမင်းမှာ ရုံးပြင်ကန္ဒားမသွားမလာတတ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လယ်အလုပ်က မျက်နှာလွှဲ၍ မရသည်ကတစ်မျိုးနှင့် ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဘမောင်သာလျှင် အစစလိုက်လံဆောင်ရွက်နေခဲ့ရပြန်သည်။

ကိုရိုးအမှုမှာ ပူစရာမရှိသော်လည်း လူသေလူစားခံရုံဖြစ်သောကြောင့် ခင်နွယ်အတွက် မထူးခြားသည့်အပြင် စရိတ်ကပင်နောက်ကလိုက်ရသေး၏။

ထိုအထဲတွင် ကိုချစ်နှင့် ကိုရိုးနှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာလွှဲသွားကြသော သစ်အလုပ်ကိုလည်း သူစိမ်းတစ်ရံဆံ လက်တွင်အပ်ပြီး လုပ်စေကာ သစ်ပေါ်ပြီးလျှင်ဆက်လက်လုပ်နိုင်မည် မထင်သောကြောင့် မချိတရိနှင့် လက်စသပ်သိမ်းရတော့မည်ဖြစ်ရာ ခင်နွယ်မှာရှိသမျှကလေးနှင့်ထိုင်စားနေ၍ မဖြစ်၊ မိဘရိုက်ရာ စံထိုက်သရွှေစံရအောင် လက်ငုတ်လက်ရင်းကိုတူးဖော်ရန် ဘမောင်နှင့်တိုင်ပင်၊ တာဝန်လုံးလုံး လွှဲထားသောကြောင့်ထိုလယ်မြေကိစ္စအဝဝတွင်လည်း ရေစစ္စတြီအရာရှိ၊ မြေဝန်ထောက်၊ ကြေးတိုင်ဌာနတို့သို့ အမျိုးမျိုး လိုက်လံစုံစမ်း၊ ဂရန်သစ် ဂရန်စား စာချုပ်စာတမ်းပြုလုပ်ပေးနေရလေရာ ဘမောင်မှာ ရန်ကုန်မပြန်တော့ဘဲ ရွာသားကြီးကိုအိမ်၊ သာယာဝတီကို စခန်းထားပြီး ဝါသနာအလျောက် ကူချင်ညီချင်တတ်သည့်အတိုင်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေရတော့၏။

ဝါခေါင်လလယ်လောက်တွင် ထိုအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပြီး လကွယ်ခန့်တွင် သပိတ်ဆွမ်းသွတ်အမျှအတန်းဝေပြီးသော်လည်း ခင်နွယ်မှာ ရှေ့ရေးနောက်ရေး တတွေးတွေးနှင့် တငေးငေးတဝိုင်ဝိုင် ဖြစ်နေသေး၏။

ခင်နွယ်မှာ အသက်စစ်မှုဆယ့်ကိုးနှစ်ဆယ်သာ ရှိသေးရာ ဝတ်ချင်စားချင်ပျော်ချင်မော်ချင်တုန်းပင် မုဆိုးမကလေး လုံးလုံးဖြစ်သွားရသဖြင့် ဘဝတုံးတော့အံ့ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ကိုရိုးကြီးအား ချစ်လွန်း၍မဟုတ်သည်မှ သူနှင့်မညားမီကတည်းက ချစ်၍ညားရခြင်း မဟုတ်သည်နှင့် သိနိုင်ပေ၏။ သို့သော် ကိုရိုးရှိစဉ်က ဝတ်လားစားလား မပူမပင်နေခဲ့ရာက အိပ်မက်လိုဖြစ်ပြီး ရှေ့ရေးတွေ မအေးပုံကိုတွေးမိသောအခါ ကိုရိုးအားမေ့ပျောက်၍မရပေ။

ချစ်တာမှမဟုတ်ဘဲ သူ့အကြောင်းစဉ်းစားနေလို့အပိုပေါ့၊ စိတ်

ထောင်းတော့ကိုယ်ကြေသတဲ့ မိခင်နွယ်ကိုယ်တော့ အကြေမခံနဲ့ ပူစရာ ရှိတော့ ကိုယ်ပဲပူရတာဟု တွေးတွေးပြီး ပူနေ၍အကျိုးမရှိပုံကို စဉ်းစား ရာက ကိုရိုးရှိစဉ်က စိတ်ညစ်လျှင် စိတ်ပျော်ဆေးသောက်ပုံကိုသတိရသော ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ခင်သွယ်နှင့်ဘိုးစ၊မယ်တုတ်တို့ စပါးထည့်ရန် ကျီမံ နေကြစဉ်အတွားညှိနှင့် ခင်သွယ့်ကလေးလည်းခင်သွယ်တို့အလုပ်လုပ်နေ သော ကျီဟောင်းကြီးထဲသွားကစား ထိန်းသိပ်နေစဉ် မိုးကြီးအုံ့ပြီး စွေနေ သဖြင့် မိုးကိုကြည့်ပြီးလွမ်းစပေါ်ကာ လွမ်းမိုးလောင်စလာသဖြင့် ကိုရိုး၏ အိပ်ရာခြေရင်းရှိ ထင်းရူးသေတ္တာ တစ်လုံးကို သွားရောက်ရှိုက်ပြီးဆေးတစ် ပုလင်း ဆွဲချလာလေသည်။

ခင်သွယ်တို့လူစုမှာ ထိုသို့ပင် ခင်နွယ်အား သူ့ဘာသာသူလွမ်းပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်ပါစေဟူသော သဘောနှင့် တစ်ယောက်တည်းထား ထား ပစ်တတ်၏။ အခြားသူများမှာ လွမ်းလျှင် စိတ်ပြေအောင် လူနှင့်ရောနေ တတ်သော်လည်း ခင်နွယ်မှာ စိတ်တစ်မျိုး ဖြစ်သောကြောင့် လင်သေပြီးမှ လည်း တစ်မျိုးအပြောဆိုးနေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ခြင်းဖြစ် ၏။ စိတ်တော့ဖြင့် တယ်မကောင်းကြလှပေ။

သို့အိမ်ပေါ်ထပ် ကိုရိုး၏အခန်းတွင် ခင်နွယ်တစ်ယောက်တည်း ကိုရိုး၏ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို စားပွဲတစ်လုံးတွင်ထောင်၊ ပုလင်းကိုတစ်ဖက်က ထောင်ပြီး မေ့ဆေးသောက်နေစဉ် မိုးရွာထဲတွင် ဘမောင်သာယာဝတီမှ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ခြံဝင်းတံခါးလည်း အဆင်သင့်ပွင့်နေသောကြောင့် မြင်းကို ဝရန်တာ အဝထိဆွဲခဲ့ကာမြင်းပေါ်မှဆင်းပြီးဇက်ကို ဝရန်တာနှင့်ချည်ကာတိတ်ချက် ကောင်းလှသော အိမ်ကြီးပေါ် သို့တက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ထဲတွင် မည်သူမျှမရှိ၊ နောက်ဖေးဘက်မှလည်း အသံမကြား သောကြောင့်မိုးကာကိုချွတ်၊ ဝရန်တာတွင်လွှား၊ ဦးထုပ်ကို တစ်နေရာတွင် ပစ်တင်ကာ အိမ်ဘေးသို့လှမ်းကြည့်သည်။

စပါးကျီဟောင်းနေရာတွင်ကလေးကိုပေါင်ပေါ်တင်သိပ်နေသော အတွားညိ၏ ကိုယ်တစ်ခြမ်းမြင်ရမှ သူတို့တစ်တွေ ကျီထဲမှာရောက်နေကြပြီ။ နံနက်က ကျီမံမယ်ပြောသံကြားတယ်ဟု တွေးပြီး စိုနေသော ပုဆိုးကိုလဲရန် အပေါ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။ ကိုဘမောင် အိမ်တွင်ရောက်နေသဖြင့် မိန်းမတွေမှာ မယ်သွယ်တို့အိပ်ရာရှိသော အောက်ထပ်တွင်အိပ်ကြလေရာ ဘမောင်အတွက် ကိုရိုးအခန်းကို ပေးထား၏။

ကိုရိုးအိပ်ရာနှင့်ယှဉ်ပြီး ဘမောင်အိပ်ရာထားလေရာ ပုဆိုးလဲရန်တက်လာသော ဘမောင်သည် အခန်းထဲမှ အသံကြားသဖြင့် အသာခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားလေ၏။

အခန်းဝသို့ရောက်မှ ဟတတနေသောတံခါးကြားမှ အထဲတွင် လူရိပ်တွေ့ရသောကြောင့် မည်သူများနည်းဟု အသာချောင်းကြည့်၏။

လားလား ခင်နွယ်မျာ လက်တစ်ဖက်က ကိုရိုးကြီး၏ဓာတ်ပုံကိုင်၊ ဓာတ်ပုံကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းခါလိုက်၊ ပုလင်းမော့လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်နှင့်လုပ်နေသည်ကိုမြင်ရလေရာ ပထမခစ်ခနဲရယ်မိခြင်းပြီးမှခင်နွယ်မေ့ဆေးဖော်ပုံကို သနားမိရာက ခေတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားနေလေသည်။

အကြံတစ်ခုကို နက်ခဲစွာစဉ်းစားပြီးမှ အပြင်မှတံခါးကို အသံမြည်အောင် ပထမ ဘောင်နှင့်တွန်းရိုက်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ခင်နွယ်သည်မူးရာက တံခါးဖွင့်သံကြားသောအခါ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားသလိုဖြစ်ပြီး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ဘမောင်သည်အခန်းဝမှပြုံးပြုံးကြီးရပ်နေသည်။

ခင်နွယ်သည် စားပွဲပေါ်သို့ဓာတ်ပုံကိုမှောက်လျက်ပြန်ချ၍ ပုလင်းကို ကိုရိုးမွှေရာအောက် အဖုံးပိတ်သွားထားပြီး ခါးကြားထဲမှ ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ပါးစပ်နှင့်တေ့မော့လေသည်။ ပုလင်းကလေးဖွင့်လိုက်သော အခါ ရေမွှေးနံ့တွေ ကြိုင်သင်းသွား၏။

ခင်နွယ်သည် သူ့ပါးစပ်ကအနံ့ကို အုပ်မိအောင် ရေမွှေးဆွတ်ခြင်း

ဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိသည်။ ဘမောင်က ခင်နွယ့်နောက်ရပ်၍ လာနေသည်။ ရေမွှေးကို ပလုတ်ကျင်းပြီး ထွိထွမ်နှင့် ထွေးထုတ်ပြီးဒမှ ကျွန်ဇွေ့ရရနှင့် ဘမောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ သေသေချာချာကြည့်၍

"ညော် ကိုဘ ဘ မောင်" ဟုပြောသည်။

စားပွဲကိုလက်ဖြင့်ထိန်းပြီး ရိုးတိုးယိုင်တိုင်ရပ်နေသည်။

ဘမောင်က မရိပ်မိဟန်ဖြင့်

"ဘာလာရှာတာလဲ နွယ်နွယ်" ဟုပြောသည်။

ခင်နွယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားပြီးမှ

"ညော် ကိုရိုးစိတ်ပုတီးမျှားရှိသလားလို့" ဟု ပြောမိပြောရာပြော၏။ ဘမောင်က ရယ်ချင်သွားသော်လည်း

"တွေ့ပလား" ဟုမေးပြီး ပြန်မပြောသေးမီ

"ရှိရင်တော့ ခေါင်းအုံးအောက်မယ်ရှိမှာပဲ မှန်း" ဟု အခန်းထဲသို့ ဝင်၊ ကိုရိုးမွှေရာကိုလှန်မည်ပြင်မှ ခင်နွယ်က စားပွဲမှပြေး၍ မွှေ့ရာမလှန်ဖြစ်အောင်တားရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်တွင် ကိုယ်မဟန်နိုင်ဘဲ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးကြီးလဲလာသည့်အတွက် ဘမောင်ဆီးပွေ့ထားမှ

"တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ"ဟုဆိုသည်။ ဘမောင်ပွေ့ထားသည်ကို မရုန်းနိုင်။ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အားပွေ့လျက်နှင့် သူ့ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ရ၏။

"စိတ်ညစ်လို့ ဘုရားကု ကုမလို့ထင်ပါရဲ့"

ခင်နွယ်ကခေါင်းညိတ်၏။ မျက်လုံးကိုဖွင့်မရတော့ပြီ။ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား ထနိုင်မည်ထင်သောကြောင့် လက်နည်းနည်း ဖွကြည့်သည်။ ခင်နွယ်သည် ဘမောင်ဒူးမှလျှောပြီးကျတော့မလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် လည်ပင်းကို လှမ်းဖက်ထားသည်။

"ကိုရိုးကို သတိရတုန်းလား"

ခေါင်းညိတ်၏။

"သနားပါတယ်"

ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်၏ကိုယ်နွေးကလေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားရင်းက မျက်လုံးကလေးမှိတ်နေသည်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ၏။ အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီး

"ကိုရိုးကို ခုထက်ထိ ချစ်တုန်းလား ချစ်မှပေါ့လေ၊ လင်ကိုး"

ခင်နွယ်က ခေါင်းမညိတ်၊ လည်ပင်းထဲမှ အေ့ဟုပ္ပို့တက်လာရာ အရက်နံ့နှင့်ရေမွှေးရောပြီး တစ်မျိုးစီထွက်လာသောကြောင့် ဘမောင်ကပြန်ကြည့်နေပြန်၏။

"နို့ဘယ်သူ့ကိုချစ်လဲ"

ခင်နွယ်မျက်လုံးဖွင့်ရန်ကြိုးစား၏။ မဖွင့်နိုင်။ ဘမောင်သည် ပြောမည့်စကားကို မပြောသေးဘဲ ချိန်ဆနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မပြောဘဲ မနေနိုင်သောကြောင့်

"ကိုဘမောင်ကို မချစ်ဘူးလား" ဟုမေးသည်။ ခင်နွယ်ကပြန်မပြောပြန် နားဝသို့ကပ်ပြီးမေးပြန်သည်။ ခင်နွယ်သည် လည်ပင်းကိုသာဖက်နေသောကြောင့် လက်အံသေမလို ဖြစ်သွားသော ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား ခုတင်ပေါ်သို့ ပွေ့သိပ်ကာ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေပြန်သည်။

"ကိုဘမောင်တော့ နွယ်နွယ့်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ" ဟုပြောသည်။

ထိုအခိုက် ခင်နွယ်သည် ပျို့ပျို့လာရာက အန်တော့မလိုဖြစ်နေသဖြင့်ဘမောင်သည် ခြေရင်းရှိ ထွေးအင်ကိုယူပြီးခင်နွယ်အား ထူပေးရပြန်သည်။ ခင်နွယ်သည် အရက်တွေကို ပါးစပ်ထဲကရော နှာခေါင်းထဲကပါ အန်ချလေသည်။ နားဝမှလေတွေလည်းထွက်နေ၏။ အစာမရှိသောကြောင့် အရည်နှင့်လေသာအန်ပြီး ခင်နွယ်မှာအနည်းငယ်နေသာထိုင်သာဖြစ်သွားသောကြောင့် ဘမောင်ကခင်နွယ်အားနေရာတွင် ပြန်ပွေ့သိပ်ရင်းပြောပြန်၏။ ဤအကြိမ်တွင် ဘမောင်အား ခင်နွယ်က မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အတန်ကြာကြည့်၏။

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်ထံမှ အမေးကိုဖြေနိုးနိုးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရင်းက မျက်နှာကလေးကိုတစိမ့်စိမ့်ကြည့်နေပြီး မဖြေဘဲနေသည်တွင် နေရာမှထကာ တံခါးကိုအသာပြန်စေ့လိုက်လေတော့သတည်း။

အတန်ကြာမှ အောက်ကလူသံတွေကြားပြီး အပေါ်တက်လာသောခြေသံကြားမှ အခန်းပြင်သို့လူးလဲထကာ ပုဆိုးလဲပြီး အစိုကိုအပြင်တန်းတစ်တန်းတွင် လှန်းနေခိုက် ဘိုးစတက်လာသောကြောင့်

"ဟေ့ ဘိုးစ မြင်းသွင်းလိုက်စမ်းကွာ၊ မိုးကလည်းကောင်းကောင်းနိုင်လွန်းတယ်" ဟုပြောသည်ကို ဘိုးစလည်း အခန်းတံခါးကို ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး

"ကိုဘမောင် ခုမှရောက်လား" ဟုမေးသဖြင့်

"အေး" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဘိုးစဆင်းသွားမှ နောက်ကဆင်းလိုက်ခဲ့ပြီး

"အိမ်သားတွေ ဘယ်သွားကုန်လဲ" ဟုမေးရင်း

"ငါရောက်တုန်းက အိမ်ထဲဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ခင်နွယ်တစ်ယောက်ကော ဘယ်ချောင်သွားကုပ်နေလဲ" ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် မေးဆင်းလာရာတွင် ဘမောင်မေးသည်ကို အဘွားညိုကကြားသောကြောင့်

"အေး ရှင်နွယ်တစ်ယောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေပါတယ်။ ဘယ်မှားသွားနေပါလိမ့်" ဟု ဆီးပြောရင်း ခင်သွယ်အားမေးရာ ခင်သွယ်ကလည်း

"မသိဘူး၊ ကျွန်မတို့နဲ့မလိုက်လာဘူး" ဟု ဆိုသဖြင့် အဘွားကြီးကိုယ်တိုင် ဟိုရှာ ဒီရှာ ရှာနေသည်။ မတွေ့ဘဲနေတော့မှ ဘမောင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေရာမှ ခပ်အေးအေးပင်

"အပေါ်မယ်များရှိမလား ကျွန်တော်လုံချည်သွား၍ လှန်းတော့ မမြင်မိဘူး၊ ရှာချင်သွားရှာလေ" ဟု ပြောသည်ကို မယ်တုတ်က ကြားဖြတ်ပြီး၊

"အကိုဘမောင်အိပ်တဲ့အခန်းများကော ခါတိုင်းတော့ဒီထဲဝင်ဝင်ပြီး အကို ကိုဘမောင် မရှိတုန်း သူ့လင်ဓာတ်ပုံ သွားသွားကြည့်ကြည့်နေတတ်တာပဲ"ဟုပြောတော့သည်တွင် အဘွားညီလည်း အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေသည်။ အတန်ကြာလျှင်ပြန်ဆင်းလာပြီး

"အေး ရှိတယ်တော့ ရှိတယ်။ ပိုးလိုးပက်လက်လန်လို့ အိပ်နေလိုက်တာ လွမ်းလွန်းလို့ထင်ပါရဲ့" ဟုပြောပြီး

"ဘာများအကြောင်းထူးလို့လဲ သွားနှိုးရမလား" ဟုမေးသဖြင့် ဘမောင်မှာ ဝမ်းတွင်းကစိတ်ကူးဖြင့် ကျေနပ်သွားသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ပင်

"နေပါစေ နေပါစေ နိုးတော့မှ အေးအေးလူလူပြောတော့မယ် အိပ်ပါစေ" ဟုပြောလိုက်တော့သည်။

ထိုနေ့အတော်နေစောင်းပြီးမှ ခင်နွယ် အမူးပြေသည်။ အမူးပြေပြီး မှေးခဲ့ ပျော်သွားရာမှ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်၍ အခန်းတွင်းကိုလှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ ဦးဆုံးတွေ့မိခြင်းကား အိပ်ရာမှနိုးသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိခြင်းဖြစ်၏။

ခင်နွယ်သည် အနံ့အပြားလိုက်လံကြည့်ရှုရင်းက စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံ တစ်ချပ်မှောက်လျက် ရေမွှေးပုလင်းကလေးတစ်လုံးဖိတ်နေ၍ ရေမွှေးနံ့လိုလို ဘာလိုလို ရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုရိုးမွှေ့ရာ ခုံးခွထနေသည်ကိုလည်းကောင်းမြင်မိ၏။ ထိုအခါကျမှ ခေါင်းထဲကတစ်ချက် မီးစနှင့် ထိုးသလိုနာသွားပြီး အော်ဂလီဆန်သွားသည်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားတော့၏။

ထိုစဉ်းစားချက်မှာ သူကိုရိုးအခန်းသို့လာပုံ၊ ကိုရိုးဓာတ်ပုံကို နံရံမှ ဖြုတ်ပြီး ကိုရိုးထင်းရူးသေတ္တာထဲမှမွှေ့နှောက်ပြီး ပုလင်းတစ်လုံးဖွင့်ပုံ၊ စားပွဲပေါ်တွင် ပုလင်းထောင် ကုလားထိုင်တွင် အခန်းဝကျောပေး၍ အပြင်ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်ပြီး စဉ်းစားခဲ့ပုံတို့ကို တွေးမိသည်။ ထိုအခါ မိုးကြီး

မှောင်နေသည်။ မှောင်သည်မှာမည်းနေသည်။ လင်းနေသည်ကိုတစ်ကွက်မျှ မတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြန်သတိရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုမိုးလည်းလင်းနေသည်။ သေသေချာချာ လင်းချင်းနေ၍ ၄ာက်များပင် အိပ်တန်းမှ ကျွတ်စီကျွတ်စီထနေကြသည်။ ပြီး သူယခု အိပ်ရာကနိုးသည့်အိပ်ရာမှာ သူ့အိပ်ရာမဟုတ်၊ ကိုဘမောင် အိပ်ရာပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

ကိုဘမောင်အိပ်ရာတွင် သူဘယ်တုံးက တက်အိပ်နေသနည်း။ အခန်းထဲသို့ဝင်စဉ်က နေ့လယ်တစ်ချက်တီးပြီးပြီ။ ဟုတ်ပါတယ် ပုလင်းဘူးဆို့ဖွင့်သော ဝက်အူကိုယူပြီးတက်ခဲ့တုန်း နာရီတစ်ချက်တီးသံ ကြားရပါသည်။ အဲဒီတုန်းက ခင်သွယ်တို့စပါးကျီမံနေကြသည်။ယခုမိုးလင်းကာစဖြစ်နေသည်။

ခင်နွယ်သည် အိပ်ရာကထပြီး မျက်လုံးကို အကျီလက်မောင်းစဖြင့်ပွတ် သေသေချာချာကြည့်သည်။ ဟုတ်တယ် မိုးလင်းနေပြီ။ ဘယ်နှယ့်လဲ နောက်တော့ဖြင့် နေပြန်ဆုတ်မှမဟုတ်။ ဧကန္တ ဒီအခန်းထဲမယ်တစ်နေ့ခင်းလုံးနဲ့ တစ်ညလုံးအိပ်နေခဲ့သည်။

မနေ့က နံနက်စောစော ကိုဘမောင် သာယာဝတီထွက်သွားပြီး နေ့ခင်းကျပြန်ရောက်မည်ပြောသည်။ ပြန်ရောက်ပြီလားဟု စဉ်းစားရင်း အခန်းထဲသို့ကြည့်ရာ စားပွဲပေါ်တွင် ကိုဘမောင်၏မှတ်စုစာအုပ်၊ ဖောင်တိန်နှင့် လက်ကိုင်ပဝါဖြူတစ်ထည်ကို မြင်ရသည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာ ဘမောင်အမြဲဆောင်သော ပစ္စည်းများဖြစ်သောကြောင့် ထိုပစ္စည်းများကို မြင်ရလျှင် ဘမောင်သာယာဝတီက ပြန်ရောက်ခဲ့ရုံတွင်မက ဒီအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီ။ သို့မဟုတ် သူ့ပစ္စည်းကို လူကိုယ်တိုင်မထားဘဲ အခြားတစ်ယောက်ယောက် ဘိုးစတော့ ခိုင်းမှာမဟုတ်၊ မယ်တုတ်ကို အထားခိုင်း၍သာ ဒီစားပွဲပေါ်ရောက်နေပြီဟု တွေးရင်းက မျက်လုံးထဲတွင်တစ်စုံတစ်ရာကို ဝိုးတိုးဝါးတားမြင်ရ၏။ ထိုမြင်ရသမျှကား

ဘမောင်၏မျက်နှာပြဲကြီးနှင့် သွားဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးများ၊ ဆံထောက်ဆံပင်စကြီးများ၊ ကပိုကရိုကျနေသော နဖူးပြင်မည်းမည်းကြီးများ ဖြစ်လေရာ ရင်ထဲဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး တစ်ဖန် နားထဲတွင် ကိုဘမောင်တော့ နွယ်နွယ်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ ဆိုလား ဘာဆိုလား ပြောပါတယ်ဟုတွေးပြီး ကြားမိသည်တွင် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထသွားကာ နေရာမှ လူးလဲထလေသည်။ ထပြီးထဘီကိုသေသေသပ်သပ်ပြင်ဝတ်၊ အင်္ကျီကိုတွန့်နေရာကဆွဲချ ဆံပင်ကိုပြင်ထုံးပြီး တွေနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်ပြီး မျက်နှာထားတစ်မျိုးဖြင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

လှေကားမှဖြည်းညင်းစွာဆင်းခဲ့လေသည်။

တစ်အိမ်လုံး မနိုးကြသေးပေ။ တခေါခေါနှင့်အိပ်နေကြ၍ လှေကားတိုင်းကို ကိုင်ပြီး ခင်နွယ်သည် စဉ်းစားပြီးဆင်းလာသည်။ သို့စဉ်းစားလာရာက လှေကားအိမ်နှင့်ကပ်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် အိပ်နေသော ဘမောင်အားမြင်သောအခါ တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ပြီး လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်းဆင်းရင်း သာ၍နက်နဲစွာ မျက်မှောင်ကုပ်စဉ်းစားလေ၏။

လှေကားဆုံးသောအခါ ဘမောင်အားမကြည့်ဘဲ နောက်ဖေးထွက်သောတံခါးကို အသာဟပြီးထွက်ခဲ့၏။ မီးဖိုတွင် အဘွားညိုဆွမ်းချက်ရင်းဆေးတစ်လိပ်နှင့်ကြူနေသည်။ အဘွားညိုသူ့ကို မမြင်မိ။

ခင်နွယ်သည်အိမ်ဘေး မျက်နှာသစ်အိုးမှ မှူတ်ဖြင့် ရေခပ်ရင်းစဉ်းစားပြီး ပလုတ်ကျင်း၏။ ရေမွှေးနံ့နှင့်အရက်နံ့ သူတစ်ပြန်ငါတစ်ပြန်ထွက်ပေါက်လုနေကြ၏။

ခင်နွယ်သည် အတန်ကြာ မျက်နှာကို ဖြည်းဖြည်းသစ်ပြီး မှူတ်ကို အိုးထဲသို့ဒေါသနှင့်လွှတ်ချကာ အဝင်ခဲ့မှာ အဘွားညိုသည် "ဂွမ်"ဟုမှူတ်လွတ်ကျသံဖြင့် မော့အကြည့်တွင် ခင်နွယ်မြင်သည်။ မြင်မှ မျက်နှာကရေကို လက်ညှိုးနှင့် သပ်ဝင်လာသော ခင်နွယ်အား ပခုံးပေါ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လှမ်းပေးရင်း

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

"ရှင်နွယ် တို့မှားလင်တစ်ခါခါလွမ်းမိရင် တစ်နေ့နဲ့တစ်ညတော့" ဟု ဆိုသောကြောင့် ခင်နွယ်မှာရှက်သွားပြီး မျက်နှာကိုခြောက်အောင် သုတ်ရာက အဘွားညီပြောစကားကို မဖမ်းမိဟန်ဖြင့်

"ဘာပြုလို့လဲ" ဟုမေးသည်။

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ညည်းလင်လွမ်းတာက အရေးမကြီးဘူး၊ မောင်ဘမောင်မယ် တစ်ညလုံး ခနော်နီခနော်နဲ့အိပ်နေရတာပေါ့။ ညည်းကသူ့အိပ်ရာပေါ် တက်အိပ်နေတာကိုး။ သူသာယာဝတီကရောက်ရောက်ခြင်း မေးလို့ တက်ကြည့်တော့ သူ့ခုတင်ပေါ် ညည်းပိုးလိုးပက်လက်လန်လို့တော်ရဲ့" ဟုပြောပြီး ဆွမ်းအိုးလှည့်မွှေကာ ထမင်းလုံးစမ်းနေမှ ခင်နွယ်မှာ ရင်ထဲက ဒိတ်ခနဲအနေချောင်မိ၏။

အဘွားညီပြောပုံဆိုလျှင် ဘမောင် သူ့အခန်းထဲရောက်ကတည်းက မဝင်သေးပုံပေါ်နေသောကြောင့် သူထင်သည်မှာ ဟုတ်မှုဟုတ်မည်ဟုတွေးမိသည်။ သို့နှင့် အဘွားညီလက်မှ ဆေးလိပ်တောင်းသောက်ရင်း

"ဩော် ဟုတ်လား"

"သိပေါင်တော်။ ကျုပ်လည်း မိုးတစိမ့်စိမ့်နဲ့ ပျင်းပျင်းရှိလို့လှဲလိုက်လာမိတာပဲ။ ဒီလိုဆို သူ့အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ အောက်ထပ်မှာပဲ အိပ်ရာလေးဘာလေး ခင်းပေးရောပေါ့ နို့မဟုတ်လဲ ကျုပ်ကိုလာနှိုးရောပေါ့"ဟု အပြစ်တင်ပြန်သဖြင့်

"နေပါစေဆိုပြီး စာတစ်အုပ်ထိုင်ဖတ်နေတာပဲအေ။ အိပ်ချင်ရင် ဟောဒီမယ်အိပ်လို့ ခေါင်းရင်းဖျာနဲ့ခေါင်းအုံးပေးထားသားပဲ။ စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားထင်ပါရဲ့" ဟု ဆိုသဖြင့် ခင်နွယ်သည် ဆေးလိပ်ပြန်ပေးပြီး ဆာဆာရှိသောကြောင့် ထမင်းကြမ်းနှင့် အဘွားညီညှစ်ထားသောနွားနို့ကို ခေါက်သောက် နေလိုက်တော့သည်။

သူ့စိတ်ထင်တော့ မှားသင့်သလောက်မှားနေပြီး ကိုဘမောင် အခန်းထဲမရောက်သေးဟုတွေး၏။ လက်ကိုင်ပဝါ၊ စာအုပ်နှင့်သူ့ဖောင်တိန်စားပွဲ

ပေါ်ရောက်နေသည်ကို စုံစမ်းလျှင် သိရမည်။ သို့သော် စုံစမ်းစရာလည်း လိုမည်မထင်သဖြင့် ခပ်အေးအေးပင်ထားလိုက်လေ၏။

ခင်နွယ်သည် ခပ်အေးအေးလူလူပင် နေထိုင်ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အားသာပြီး ခါတိုင်းထက် ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုလေ၏။ ခါတိုင်းခင်နွယ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့မည် ကြိုမည်ထင်သောအခါ အနေအထိုင်ကိုသတိထားပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့၏။

ယခုအခါမှာမူ ခင်နွယ်အား အရင်းအချာကဲ့သို့ သဘောထားသည့်ပုံဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးလုပ်ရုံမျှမက ခင်နွယ်အား နွယ်နွယ် နွယ်နွယ် နှင့် ယုယုယယ သာ၍လုပ်သည်။ ခင်သွယ်တို့ကိုလည်း အရင်ကထက် တစ်စတစ်စ ရဲရဲတင်းတင်း အကျွမ်းတဝင်လုပ်ကာ ခင်သွယ့်ကလေးကို ရွှာထဲခေါ်ကာ မိုးဝေးသော ညနေများတို့တွင် ခင်မင်စပြုသော အသိအိမ်များ တဲများသို့ သွားရောက်လည်ပတ် ထိန်းပေးတတ်သည်။

ခင်သွယ်တို့လည်း ဘမောင်ကို မောင်တစ်ယောက် ကောက်ရသလို ခင်မင်ရင်းစွဲဖြင့် သာ၍ အရောတဝင် ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြသည်။ ဘမောင် ပြောင်းလဲပုံမှာ ထူးခြားချက်မရှိ၊ မသိမသာဖြစ်သောကြောင့် မည်သူမျှ မရိပ်မိကြပေ။

ခင်နွယ်ပင်မရိပ်မိ။ အလိုအလျောက် ဘမောင်နှင့် ကျွမ်းကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လာ၏။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံလို အသိမိတ်ဆွေလို မဟုတ်တော့ဘဲ ဘမောင်နှင့်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုပြီး တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝါသနာအလျောက် မာမာဆတ်ဆတ်နှင့်ကောက်လိုကကောက်နေလေ၏။

တစ်ခုတည်း ထူးခြားခြင်းကား ဘမောင်သည် ခင်နွယ်နှင့် ဘယ်လိုပင် နှစ်ယောက်တည်းကြုံကြုံယခင်နှစ်ခါ သုံးခါတုန်းကကဲ့သို့ သရဲမရဲ ဧီးသလို မလုပ်တော့ ဣန္ဒြေအလွန်ရနေလေရာ ခင်နွယ်သည် ဘမောင်အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ရဲရဲတင်းတင်းနေထိုင်ခဲ့၏။ သာယာဝတီသို့သွားသည့် ကိစ္စတွင်ပင် တတ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းလိုလိုပြန်လာပြီး ပြန်လာတိုင်းလိုလို

လည်းခင်သွယ်ဖို့ နွယ်နွယ်ဖို့ နှင့်ခင်သွယ့်သမီးဖို့ဆို ကာလက်ဆောင်အဖြစ် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်ကလေးများကို ဝယ်ဝယ်လာတတ်၏။

ပထမသော် အားနာ၍ အားနာကြောင်းပြောပြီး ငြင်းသော်လည်း သွားတိုင်းအပြန်တွင် တစ်ခုခုပါလာတတ်သည့်အခါ ထုံးစံလိုဖြစ်နေသောကြောင့် ဘမောင်အပြန် ဘာများအဆန်းပါမလဲဟုပင် တွေးပြီး ခင်နွယ်မှာ မျှော်နေတတ်၏။

သို့နှင့် ရက်ကိုလစားပြီး အချိန်တွေတွားပြီးလာခဲ့ရာ တော်သလင်းမှသီတင်းဝါလပင်ကျွတ်ကာ တန်ဆောင်မုန်းသို့ပင် ဆန်းလက်စပြုလာတော့ရာက တစ်နေ့တွင် ခင်နွယ်သည်တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးပြီးလက်ချောင်းကလေးတွေချိုး၍ ပါးစပ်က တိုးတိုး တိုးတိုး ရေတွက်နေရာက မျက်လုံးမျက်ဆန်တွေပြူးပြီး ခင်သွယ်ထံသို့ အူယားဖားယား ထပြေးလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၄)

ခင်သွယ်သည် သူ့သမီးကိုရေချိုးပေးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းပေးရာက ခင်နွယ်လာပြီး ပြောသောအကြောင်းကိုကြားရသောအခါ မျက်လုံးမျက်ဆန်ရောပြူးသွားလေသည်။ ခင်နွယ်ပြောသောစကားဆုံးတော့မှ

"ညည်းဟာ သေသေချာချာတွက်ချက်များ ကြည့်ပါဦး ကိုရိုးဆုံးတာ ဘယ်လပါလိမ့်" ဟုပြောသဖြင့် ခင်နွယ်က အသံတိမ်တိမ်နှင့်

"ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် (၂)ရက်နေ့က မဟုတ်လား" ဟုပြောသည်။ ခင်သွယ်သည် ခင်နွယ်အား တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကျုံးပြီး သေသေချာချာ ကြည့်ကာ

"ညည်းပြောပုံဖြင့် ခက်တော့တာပေါ့" ဟု ညည်းရာက ခင်နွယ်သည် ခင်သွယ်အား မော့်မကြည့်ဘဲ မျက်ရည်တောက်ခနဲ ကျလာသည့်အတွက်

"အဲဒါ ခုဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ သူ့ကိုပြောလိုက်ရင်မကောင်းဘူးလား" ဟုမေးဇာ။

ခင်နွယ်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ

"ပြောဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့တော့ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘယ့်နှယ်သွားပြောမလဲ"ဟုမပြောရဲကြောင်းသိရသဖြင့် အစ်မလုပ်သူမှာ ခင်နွယ်နှင့်ရောပြီး စိတ်လေးလှုပ်နှင့်

"ကိုစိုးအပြောခိုင်းရမှာလည်း ယောက်ျားချင်းဖြစ်ပါ့မလား၊ အဘွားညိုကိုတိုင်ပင်ကြည့်ရင်ကော"ဟုမေးသည်။ ခင်နွယ်က ခေါင်းတွင်တွင်ခါရင်း

"အဘွားညိုတို့ သွားအသိမပေးနဲ့ဦးတော့"ဟုပြောပြန်မှ ခင်သွယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ကလေးငယ်မှာ နားမလည်သောကြောင့် ခင်နွယ်မျက်ရည်ကျနေသည်ကို မျက်နှာငယ်နှင့်ကြည့်ပြီး သူပါရောမဲ့နေတော့သည်။ သက်ပြင်းချရာက ခင်သွယ်မှာ နောက်ဆုံးအကြိုတစ်ခုရသည့်အတိုင်း

"အေးအေး ကျုပ်ပဲပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။ ညည်းတို့ဟာက ညည်းအပြောဆိုရင် သူလွန်ချည်းပဲကျနေပေါ့။ ဒီလိုတော့ ဒင်းပက်ပက်စက်စက်ကြီမယ်မထင်ပါဘူး။ ညည်းအကြောင်းလည်း သူမသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ" ဟု ဆိုပြန်သည်။ ခင်နွယ်စကားကို ယခုတိုင် မတင်မကျဖြစ်နေသေး၏။

"ညည်းထင်နေသေးရင် ဟိုနေ့က ညည်းတွေ့တယ်ဆိုတဲ့စာအုပ်နဲ့ပဝါဖြူကို မယ်တုတ်အထားခိုင်းလား မေးကြည့်ချင်သေးတယ်" ဟု မယ်တုတ်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထမင်းအိုးဆေးနေသော မယ်တုတ်သည် နေရာက ထလာခဲ့သည်။ လက်ရေစိုတွင် ဆန်စေ့များ ကပ်ပါလာ၏။

"ဘာတုံး မမသွယ်"

"ဟဲ့မယ်တုတ် နင်အမှတ်အသားကောင်းလား မဆိုနိုင်ဘူး မေးတာပြောနိုင်ပါ့မလား"

အရင်းမရှိ အဖျားမရှိသကဲ့သို့ ဘာမှမသိသော မယ်တုတ်ကလက်စိုကို ဖြန့်ရာက

"ဘာတုံးတော် မသွယ်ရဲ့" ဟုမေး၏။

"ကိုဘမောင် သာယာဝတီကပြန်လာတုန်းက နင့်ကို ကိုရိုးအခန်းထဲစာအုပ်အထားခိုင်းဖူးလား"

မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် ဘာမျှမသိသော မယ်တုတ်က

"ဘယ်တုံးကလဲ သာယာဝတီက ပြန်တာတော့ခဏခဏပဲ"

"ဟိုဝါခေါင်လပြည့်ကျော်ကဟယ်"

"ဘယ်ဝါခေါင်လပြည့်ကျော်လဲတော့"

"တို့ကျိမ်တဲ့နေ့ ခင်နွယ်တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး သူ့အခန်းထဲသွားအိပ်တဲ့နေ့ကဟယ် သုံးလထဲကြာသေး ဒါမေ့ပလား"

"သြော် သြော် ဟိုနေ့ကလား၊ မိုးတွေသိပ်သည်းပြီး ရေတွင်းလျှံတဲ့နေ့ကလား၊ ဟင့်အင်း မထားခိုင်းပါလားတော့"

"ဘာမှ မထားခိုင်းဘူး"

"ထားခိုင်းဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ နင့်ထားခိုင်းရင် အမှတ်ရမလားလို့အေ သွားဆန်တွေကြေကုန်ဦးမယ်" ဟု ပြန်လွှတ်မှ မယ်တုတ်သည် နေရာမှ နားမရှင်း ပါးမရှင်း ထွက်သွားသည်။

မယ်တုတ်ထွက်သွားသလို ခင်သွယ်နောက်ဆုံး စဉ်းစားစရာဟုသဘောထားသော ထင်ချက်လည်း အဆုံးသို့ရောက်သွားသောကြောင့် ပင့်သက်ချပြီး

"အေး ကျုပ်ပြောကြည့်ပါမယ်။ စိတ်ကောင်းတော့ရှိတာပဲ၊ နင့် ဘာသာနင် ဣန္ဒြေမပျက်နေ" ဟု ခင်နွယ်အား သနားကြင်နာလှပုံဖြင့် နှစ်သိမ့်စေပြီး

"ဒီလိုပဲဟေ့ ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ အမျိုးအမျိုးတွေ့ကြကြုံကြရတာပဲ"ဟု ဆိုရှာသည်။ ခင်သွယ်ထံမှကြားရသော ပုထုဇဉ်ဆိုတဲ့စကားလုံး ကိုကား ခင်နွယ်မှာ မခံခြင်းနိုင်တော့ပေ။

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

သူ့ကိုမွေးတုန်း မီးလောင်ခံရသောကြောင့် သူ့ကိုမီးမွှေးဟုမှည့်ကြ ရာက မိမွှေးဟုပြောင်းပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် မွှေးမွှေး မွှေးမွှေးဟုအခေါ်ခံ ရသော ခင်သွယ်သမီးထံမှဘမောင်သည် ထိုနေ့ညနေအိမ်လည်လာရင်း မပီကလာ ပီကလာနှင့်

"ဦးဦး တော်တော် နိုတယ်ဦးရဲ့ တော်တော်လေနိုတယ် ဟီး ဟီး ဟီး နိုတယ်" ဟုကြားရသဖြင့် ခင်နွယ်ငိုကြောင်းသိရသဖြင့်

"ဘာဖြစ်လို့လဲမွှေး၊ ဘယ်သူရိုက်လို့လဲ" ဟု မေးသည်ကို ကလေး ကိုလူကြီးများက သူပုန်ထပုံ၊ ဓားပြတိုက်ပုံ တွေပြောပြထားသဖြင့် ခင်နွယ် အားငိုအောင်နှိပ်စက်သူများမှာ ဓားပြဟု အယူရှိနေသောကြောင့် မွှေးမွှေး လေးက

"အညကျိုးဒို့ကြီးနဲ့ရိုက်လို့" ဟုပြော၏။

ဘမောင်မှာ ခင်နွယ်ငိုကြောင်းကြားရသည်တွင် စိတ်မကောင်းဖြစ် မိပြီး ဘာအကြောင်းနှင့်များငိုသလဲဟုစဉ်းစား၏။ ခင်နွယ်၏ငွေရေးကြေး ရေးကိုအားလုံးခြုံပြီးသိနေရသူဖြစ်သောကြောင့် ထို့ကြောင့်များလားဟုစဉ်း စားသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း မဖြစ်နိုင်သေး၊

ထိုအကြောင်းကြောင့် ငိုရလျှင် ခုခါမှငိုမည်မဟုတ် စောစီးက တည်းက ငိုမှာ၊ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟုသာတွေးမရသောအခါကျမှဟယ် သူတို့အကြောင်းတစ်ခုခု အရင်းခံရှိလို့နဲ့တူပါတယ်အားကိုးရှာပြီးငယ်နေ ပြန်ပြီထင်တယ်ဟု ထင်နေသည်။

သို့နှင့်ထိုအကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နှင့် အိမ်လည်က ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့တွင်မည်သူမျှမရှိ၊ အတွားညိုလည်း ထမင်းကို မယ်တုတ်နှင့်အတူ ခူးနေသည့်အတွက် ဘမောင်သည် ကလေးချိုရင်း အိမ်ဘေးက လျှောက်လာရာ ထင်းစင်အနီးစဉ်နီတုံးကြီးတစ်တုံးတွင်ထိုင်၍ နေသော ခင်သွယ်နှင့်တွေ့လေသည်။

ခင်သွယ်သည် ရေမိုးချိုးပြီး အိမ်ပြင်တွင်အေးအေးလူလူ ထွက်ထိုင်

နေပုံပေါ် ၏။ သမီးက မေမေ မေမေနှင့် ဘမောင်ပေါ် ကလျှောဆင်းသည်။ ဘမောင်သည် ခင်သွယ့်အနီး ကလေးကိုထိုင်ချပေးပြီး ထမည်ပြင်သည်တွင် ခင်သွယ်က

"ဘယ်လဲ ကိုဘမောင် အိမ်ထဲကလျှောင်နေတာပဲ ထိုင်ပါဦးလား" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထင်းစထဆွဲထိုင်ပြီး စဉ့်နီတုံးကို ဖယ်ပေးမည်ပြင်သောကြောင့် လေးလေးလံလံနှင့် နေရာရွှေ့နေသော ခင်သွယ်အား

"နေပါစေ နေပါစေ ထိုင်ပါ" ဟု ပြောရင်း ထင်းတစ်စဆွဲခု ခပ်ကြုံ့ကြုံ့ထိုင်ရသည်။

ဘမောင်အားမေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း ဘယ်လိုစပြီး မေးရပါမလဲ ဟုတ်ရင်တော်ပါရဲ့ ဟိုဟာမက သူ့ဟာသူ လတွေကျော်နေတာဆိုရင် စကားအဖတ်တင်နေမယ်ဟုပင် မတင်မကျပြန်ဖြစ်နေသောကြောင့်

"ဘယ်ရောက်ခဲ့ကြသလဲ၊ တူဝရီးနှစ်ယောက် ဘယ်သူ့အိမ်က ဘာစားခဲ့ကြလဲ" ဟု ခါတိုင်းလို မေးမေးမြန်းမြန်း လုပ်နေရသည်။

ဘမောင်လည်း ခင်သွယ်မေးသမျှပြောရင်း ခင်နွယ်ငိုသည်ကို ဘာကြောင့်ငိုသလဲ ငါဆောင်ရွက်ပေးနေရက်နဲ့ သူတို့မယ် ငါမသိတဲ့ ကုန်စရာ ကျစရာတွေများ ကျန်နေသေးလို့ ပူပင်နေကြတာလား" ဟုတွေးပြီး မေးလို့ကောင်းပါ့မလား ခင်နွယ်ကိုပဲ တိုက်ရိုက်မေးရမလား ခင်သွယ်ကိုပဲ မေးစမ်းကြည့်ရမလားဟု စဉ်းစားရင်း မမေးနိုင်၊ မေးချင်လျက် မမေးသေးဘဲ နေစဉ်တွင် မွှေးမွှေးက ထင်းစနှင့်ကစားရာသူ့မိခင်ထံ လှည့်ကြည့်ရင်း

"မေမေ တော်တော် နိုတယ်နော်" ဟုဆိုလေ၏။

ဤတွင် ခင်သွယ်ထက် ဘမောင်မှာ နေရာကျသွားသောကြောင့် ခင်သွယ်မပြောမီ ဘမောင်ကဦးအောင်

"ဟုတ်လား ခုနက ကိုဘမောင်ကိုတောင် ပြောသေးတယ်။ ဘာဖြစ်

ကြလို့လဲ တအံ့ခွေးခွေးတော့ မလုပ်ကြနဲ့ဗျာ။ တိုင်ပင်စရာရှိ တိုင်ပင်ပါ ပူစရာရှိ ခွဲခွဲခြမ်းခြမ်းပေါ့" ဟုပြောသည့်အခါကျမှ ခင်သွယ်သည် စကားစရသည့်အလျောက်

"ပူစရာရှိတာတော့မပြောနဲ့ ကိုဘမောင်ပဲကြည့်ပူရမှာပဲ" ဟု စကားစသည်ကို ဘမောင်က အားတက်သရော

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း စောစောစီးစီးပူရအောင်လားဗျာ" ဟု မေးသည့်အတွက် ဤတွင် ခင်သွယ်လည်း ဘမောင်အားခင်နွယ်ငိုရပုံကိုတော်သလို ဇာတ်စုံခင်းပြရလေသတည်း။

ဘမောင်မှာ ခင်သွယ်ပြောဆို မေးမြန်းသမျှကို ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းမဖော်ဘဲ ငုံ့နားထောင်ဖြေကြားရာက သက်ပြင်းတချချလုပ်ပြီးနေလေ၏။ ခင်သွယ်လည်း ဤတွင် ဘမောင်ကို တစ်ဖက်လှည့်သနားသွားသောကြောင့် မည်သို့မည်ပုံ ရှေ့အတွက် စီမံလုပ်ကိုင်ရန်ကို တိုင်ပင်ရာက

"သိပါတယ် ကျုပ်သိပါတယ်။ ဟိုမယ် တောပြန်တုန်းကတည်းက ကိုဘမောင် တစောင်းစည်းတန်းထဲ ချော်လဲကတည်းကရိပ်မိပါတယ်။ အကြောင်းကံမဆုံစည်းချင်သေးလို့ကိုး" ဟု ဆိုသည့်အတွက် ဘမောင်လည်းခင်နွယ့်အပေါ်တွင် မည်မျှစွဲလမ်းခဲ့ပုံကိုပြောပြရင်းက အသံနာနာကြီးနှင့်

"ချစ်လွန်း သနားလွန်းလို့ ကြံမိတာပဲ မခင်သွယ်ရေ၊ ကျွန်တော် စိတ်အမျှားကြီး မကောင်းပါဘူးဗျာ။ အဲဒါကြည့်နားချထားနှင့်ပါ၊ ကျွန်တော် တာဝန်ရှိသလောက် တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်ရပါစေမယ်။ ကိုစိုးမင်းလည်း ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်။ ဒီကလဲ ကြည့်ပြောထားနှင့်ပေါ့ဟုတ်လား" ဟု ခင်သွယ့်အား ပြောပြထားလိုက်ရသည်။

နတ်တော်လအထိစောင့်၍ မဖြစ်တော့သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ တန်ဆောင်မုန်းလ၌လည်း ရက်ကောင်းရက်သာတွေ့သည့်တစ်ချက်ကြောင့် ဘမောင်သည် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဖုတ်ပူမီးတိုက်စီမံရတော့သည်။

ခနထွန်းသောခေတ်ဖြစ်သောကြောင့်ခင်နွယ်တို့ရွာသားကြီးလို ခရီးထောက်လှသော တောထဲတွင်ပင် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ခမ်းခမ်းနားနား လှလှကြီးဖြစ်သွားလေသည်။

ဘမောင်ဘက်မှ ရန်ကုန်နေဆွေမျိုးတစ်စုနှင့် ခင်နွယ့်ဘက်မှ စိုးမင်းတို့လင်မယားဦးတည်ပြီး ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများကြွရောက်၍ မြို့ရောတောပါ ပရိသတ်စုံစုံလင်လင်ချီးမြှင့်ကြလေသည်။

အရေးတော်ပြီးကတည်းက ထိုကွင်းတစ်ဝိုက်တွင် အစည်ကားဆုံး အထည်ဝါဆုံး အကျွေးအမွေး အခမ်းအနားဆုံး မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုဟု အသိအမှတ်ပင်ပြုရပေသည်။

ဘမောင်မှာကြိ၏။ ကြိရသည်မှာ တပင်တပန်းနှစ်ရှည်လများ မလျှော့တန်းဇွဲဖြင့်သာဖြစ်တော့ရာ ယခုလိုကုသိုလ်ကံထောက်မ၍ခင်နွယ်နှင့်နှစ်ကိုယ်တူရွှေလည်တွဲ၍ ပျော်ပွဲဆင်ရသောအခါ ဆွေမျိုးမေ့အောင် ကျေနပ်နေတော့သည်။

ခင်နွယ်ခမျာမှာလည်း အချော့ကောင်းအမြှူကောင်း လက်ရဲဇက်ရဲ လင်တော်မောင် ဘမောင်၏လက်တွင် သဘောကောင်းချင်တိုင်း ကောင်းရင်းဖြင့် တစ်နေ့တခြား ရွှင်လန်းနှစ်သိမ့် ပီတိတွေ တစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာရတော့၏။

ဘမောင်မှာ ရှုရသူ တောကြည်ရွှင်တို့ ဟောဒီခင်လေး ရောဟနီ သွင်မဝေးပြီဟု အေးတဲ့မျက်နှာ သွေမရှ၊ဇွေကွန့်ကမ္ဘလာ ဂဟေကွန့်ရရင်ဖြင့် သေဝံ့ပါရဲ့ ဆယ်ခါဆယ်ခါ ဆိုသည့်အလိုက်နှင့်ညီအောင် ခင်နွယ်တည်းဟူသော မေအသားညွှန့် အသဝါကတိုးလေးကို တိုးကြံလျက်ပါ ဟူသောဘောလယ်အသွားနှင့်ကိုက်အောင်ကြိစည်လာရသည့်အလျောက် သွေကွန့်ကမ္ဘလာ၌ သွေမရှ၊ရဘဲ ဂဟေကွန့်ရသောအခါဆယ်ကမ္ဘာမခွဲဘဲ မြဲ၍သာနေချင်ရင်းဖြင့် နေ့ရက်တွေကုန်လွန်လာခဲ့ပြန်တော့သည်။

ခင်နွယ်တို့လင်မယားမှာ ရွာသားကြီးအိမ်ကိုထပ်မံပြင်ဆင်ပြီး နေကြ

သည့်အခါ စိုးမင်းတို့မှာ ကိုရိုးရှိစဉ်အခါကကဲ့သို့ဆက်လက်နေရန်အားနာ လာသဖြင့် ခင်သွယ်မှာလည်းနေ့ရက်နီးကပ်လာသည့်အလျောက် ဘမောင် တို့လင်မယားက အတန်တန်အမျိုးမျိုးတားလျက်နှင့်ပင် စပါးသိမ်းပြီးသော အခါ ရွာသာကလေးတွင် အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပြီး တပို့တွဲလဆန်းတွင် ပြောင်းရွှေ့ကြလေ၏။

ခင်နွယ်မှာကြာလျှင်မေ့သည်ဆိုသည့်အတိုင်း ရှေးကအဖြစ်အပျက် များကို တစ်စစမေ့ပျောက်စပြုရင်းဖြင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာလေသည်။ ဘမောင်မှာလည်း ချစ်ရင်းကမယားကလေးအား တဖွေးဖွေးမှုတ်နေလေရာ ခင်နွယ်မှာအရွယ်ကောင်းတွင် အနေကောင်းနှင့်လင်ကောင်းရရာ၌ ဘမောင်မှာလည်းမယားချောအား ကိုယ်တိုင်ပြုစုဆင်မြန်းပေးတတ်လေရာ နဂိုချော ခင်နွယ်မှာ ဘမောင်လက်ရာဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေတော့သည်။

သို့လှရင်းဝရင်း ခင်နွယ်တစ်နေ့တခြား လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ် လာခိုက် ဘမောင်မှာလည်း ဝါသနာဖြစ်သော အလည်အပတ်များလျှော့ ကာ အနေအထိုင်ပြောင်းရင်းဖြင့် မြို့က အခြေစိုက်အနေစိုက်ကိုတော်သင့် သော စိတ်ချယုံကြည်ရသူတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာလွှဲထားကာ ခင်နွယ်၏ လယ်ယာချောင်းမြောင်းတို့ကိုသာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင် ရင်း သာယာဝတီနှင့်ရွာသာကြီးက ဘယ်မှမသွားဘဲနေ နေတော့သတည်း။

ရွာသာကလေးသို့ပြောင်းသည့် တပို့တွဲလတွင်ပင် ကိုစိုးမောင်တို့တွင် သားရတနာကလေးတစ်ဦးရရှိခဲ့ပြီး ကဆုန်လဆန်း၌ ခင်နွယ်တို့ လင်မ ယားတွင် သမီးဦးကလေးကိုမျက်နှာမြင်ကြရသည်။ ဘမောင်မှာ ခင်နွယ် မီးတွင်းမှ မမာမချာဖြစ်သံကို အပြင်ကနားထောင်ရင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ခဲ့၏။

မြို့မှ အထူးပင့်ဆောင်လာရသော ဆရာဝန်နှင့်မှုဖြစ်ပါ့မလား။ သူ့မယားကလေး ကလိမ့်မလဲဖြစ်ရင်တော့ ဆရာကို အသတ်ပဲဟုပင် တွေးနေရာက ဆရာဝန်အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပြီး သမီးလေးဟုပြောလျှင်ပင်

မီးနေခန်းသို့ ပြေးဝင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် အဘွားညီကဝင်ပြီး ကလေးကိုထုတ်ပြခဲ့ရသည်။

သမီးကလေးမှာ မျက်လုံးမျက်ခုံး မအေနှင့်တူ၍ ကြီးပုံ၊ မားပုံ ထွားကျိုင်းပုံမှာ ဘမောင်နှင့်တူလေရာ ဘမောင်အသံတုန်တုန်နှင့်ကျေနပ်ဝမ်းသာနေတော့၏။ ဘမောင် ကျေနပ်သလောက် ခင်နွယ်မှာ မျက်နှာမကြည်မလင်ဖြစ်နေသည်။ ခင်နွယ်မှာ နဂိုလှသူဟု သူ့ကိုသူသိ၏။ လှရာတွင် ချောအောင်လုပ်လျှင် ချောကြောင်းကိုလည်းသိရလေရာ ယခုအခါတွင် အချောအလှမွမ်းမံနေရသည့်အထဲတွင် မျက်နှာမြင် မီးနေခန်းအောင်းနေရသည်ကို မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ဘမောင်က သူ့သမီးကိုချစ်သလောက် အဘယ်ကြောင့်မသိ ခင်နွယ်က စိမ်းတိမ်းတိမ်းဖြစ်နေသည်။ ကလေးကို နို့ဘူးဖြင့် တိုက်မွေးမည်ပင် ပြောသည်ကို ခင်သွယ်တို့ အဘွားညီတို့သားအမိက ရှေးထုံး ရှေးနည်းအစွဲအမြဲကြီးသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် သဘောမတူကြသည်ကို ဇွတ်အတင်းနို့မတိုက်ဘဲ ပေပြီးကပ်သပ်ခံနေသဖြင့် ဘမောင်မှာ ညကြီးမင်းကြီးမြင်းနှင့် သာယာဝတီသို့ ပြေးပြီးနို့မှုန့်ဘူးနှင့် လိုသောကိရိယာကို ဝယ်ယူရသည်။

သူကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကိုးလလွယ် ဆယ်လမွေးရတဲ့ သမီးပဲ။ ဒါလောက်ရက်စက်ပါ့မလားဟုဆိုကြပေမည်။ ခင်နွယ်မှာရက်စက်ခြင်းမဟုတ်၊ တမင်ဇွဲပြခြင်းဖြစ်သည်ကို သတိထားစရာရှိပေ၏။ သူဇွတ်ပေလျှင် ကိုဘမောင်ကြီး မြင်းနှင့်ပြေးရမည်ဟု မသိဘဲမနေ၊ သို၍သာပေခြင်းဖြစ်ပေ၏။ အလကားမဲ့တော့ ရက်စက်မည်မထင်ပေ။

ဘမောင်မှာ သမီးချစ်အား သူကိုယ်တိုင်နေ့မအား ညဉ့်မအိပ်နို့ဘူးတစ်လုံးနှင့် ပေပေရေရေ ဇွဲနွဲတာတာကျွေးမွေးနေသည်တွင် ခင်နွယ်မှာကား မီးထွက်ချိန်ကစပြီး အလှရော့သလားဟု မှုန်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေတော့၏။ တုတ်တုတ်တစ်တစ်၊ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ကလေး အသားစစ်ပြီး

တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှလာသည်ကို ကျေနပ်သလို ဘမောင်မှာလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကကြည့်ကာ သဘောကျကာ ခင်နွယ်က

"ကိုဘမောင် ကိုဘမောင် နွယ်နွယ်ကလေးမွေးရလို့ပိန်သွားတယ် ထင်တယ်။ ဒီတစ်ယောက်ပဲ တော်ပြီ။ နောက်မလိုချင်တော့ဘူးနော် ဒါပဲ" ဟုမျက်နှာတည်တည်နှင့် လက်ညှိုးတဝေါက်ဝေါက်ပြောသည်ကို အလိုလိုက်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သဘောတူရပြန်တော့သည်။

သို့ သူသဘောတူထားရုံလောမသိ။ ခင်သွယ်တို့တွင် အချိန်တန်သောအခါ အရွယ်ရှိခိုက် သမီးရတနာတစ်ပါးထွန်းကားလာချိန်၌ ခင်နွယ်မှာ အပျိုလုပ်ကောင်းတုန်းဖြစ်၍ တစ်ဖန် ခင်သွယ်တွင် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ရတနာပင်ပေါက်ခါနီးအထိ ခင်နွယ်မှာရွာသာကြီး ရွာသာကလေး ကူးလူးသွားလာ လည်ပတ်၍ကောင်းတုန်း ဖြစ်နေသောကြောင့် အတွားညိုကပင်

"အေး ညည်းတို့မယ် တစ်နေ့တခြား ဥစ္စာရတနာ ထွန်းကားနေသလောက် ဒီက ကျေပ်သမီးရှင်သွယ်မတော့ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းမို့ ထင်ပါရဲ့အချိန်ကိုမှန်နေတာပဲ၊ ညည်းကုသိုလ်ကောင်းတယ် သားသမီးဝေးတော့ သက်သာတာပေါ့" ဟုပင် တစ်ခါကပြောဖူးသည်။ ညည်းဖူးသည်။

ထိုအခါတွင် ဘမောင်မှာ သုံးခါလည်ကျော်ကျော် သမီးချစ်စုကလေးနှင့်သာ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်းရင်း တစ်မိုးကုန်တစ်ဆောင်းကူးနွေဦးပေါက်မှ မိုးလသို့ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ ခင်နွယ်အလည်အပတ်သွားသောအခါ နေပူတယ်၊ မိုးရွာတယ်၊ နှင်းစိုမယ်ဟုထားခဲ့သော သမီးကလေးဖြင့်သာ အိမ်တွင်နေခဲ့နေခဲ့ရင်း နွေလဆောင်းလများတွင် ယောဂ္ဂမကြီး၏အုတ်ဂူဘေးတွင် ပေါက်နေသောမန်ကျည်းပင်မှ အောက်ကိုင်းတစ်ကိုင်းဖြင့်ဆင်ထားသော ဒန်းပုခက်တစ်လုံးနှင့် သမီးကလေးအားချော့မော့နေတတ်သည်။ မချစ်စုကလေးမှာလည်း အလိုလိုက်လက်သာသော ဖအေကိုသာ တဖေဖေတရင်း မိခင်နှင့်နေသည်မရှိခဲ့။ ဘမောင်နှင့်သာ အိပ်အတူ၊

စားအတူ နေထိုင်ခင်တွယ် တန့်ခွန့် တဆိုးဆိုးဖြစ်နေတော့သည်သုံးခါလည်ခန့်ရှိလာသောအခါ စကားတီတီတာတာ အတော်ပြောတတ်လာပြီး ပူပူဆာဆာဖြစ်လာ၏။ တစ်နေ့တခြားလည်း ဘမောင်နှင့် နေရသော်လည်း ပြောပုံဆိုပုံမှာ သူ့မိခင်ဗီဇအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း တူတူလာပြီး ဇွတ်ဆိုဇွတ်ခွဲ့ဆိုးကလေး ဆိုးတတ်လာလေသည်။ ဘမောင်မှာ သို့ဇွတ်ဆိုးသည့်အခါ စကားမာမာပင်မသုံးရက်ဘဲ

"စုစု မင်းဟာလေ မင်းအမေနဲ့ တထေရာတည်းပဲ ဇွတ်ဇွဲပဲ" ဟုသာ ညည်းညူနေရလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသို့ဆံတောက်ကြီး တဖွားဖွားနှင့်သမီးအား ညည်းညည်းညူညူ အလိုလိုက်နေရင်းပြောသော ဘမောင်ကို ခင်နွယ်မှာ နောက်ကွယ်မမြင်ရာမှကြည့်ပြီး ကျေနပ်တော့သည်။

ဤအတိုင်းနေထိုင်လာကြရင်းဖြင့် တစ်နေ့တွင် ဘမောင်မှာခင်နွယ်ယာမြေများဂရန်သစ်ကူးနေသည့် ကြေးတိုင်ရုံးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ချစ်စုကလေးနှင့်အတူ သာယာဝတီသို့သွားရလေသည်။ မချစ်စုကလေးမှာ သွားတတ်လာတတ်ချိန်ကစပြီး သာယာဝတီရောက်တိုင်းပါလေရာ ယခုတစ်ခေါက်လည်း ခင်နွယ်တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင်ထားခဲ့ကာ သားအဖနှစ်ယောက်သား သာယာဝတီသို့လှည်းဖြင့် တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရုံးတွင်ကိစ္စမှာထင်သလို ချောချောမောမော ဖြစ်သင့်သလောက်မဖြစ်ဘဲ ပြန်ခဲ့ရသော်လည်း ခင်နွယ် ကြိုက်တတ်သောအရာကလေးများနှင့် သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ ဧည့်သည်စောင်သည်များလာလျှင် ပြုစုရန် ပစ္စည်းပစ္စယကလေးများကို ဝယ်ခြမ်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်ခဲ့ရာ ညနေစောင်းလောက်တွင် ရွာတွင်းသို့နွားများမှာ မောမောပန်းပန်းနှင့် တအိအိဝင်ပြီး အိမ်သို့ရောက်လေ၏။ ဘမောင်သည် ချစ်စုနှင့်ဘိုးစအား လှည်းဖြုတ်ဝယ်ခြမ်းလာသော ပစ္စည်းများချခိုင်းရင်း ခင်နွယ်အတွက် မန္တလေး ကျစ်ပိုးထဘီအုပ်ထုပ်ကိုကိုင်ကာ မယားအား အမောဖြေသဘောနှင့် တိတ်

တဆိတ် ကျီစယ်ရန် ခင်နွယ်ရှိတတ်သော သူ့အခန်းသို့ခြေဖျားထောက်ပြီး ဝင်သွားလေသည်။

အခန်း၀သို့ရောက်သောအခါ ချထားသောကြာချည်နောက်မှ ခင်နွယ်၏ကျောလုံးလုံး တစ်တစ်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ကိုင်ပြီး နောက်မှမိုးကာ ကျောကိုဝင်ပုတ်မည်ဟု ခင်နွယ်ထံသို့တိုးသွားလေ၏။ တိုးသွားပြီး ပိုးထုပ်နှင့်ရိုက်မည်ဟု လက်မြှောက်ပြီးမှ မိုးထားသောလက်မှာ အောက်သို့မကျနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ အထုပ်ကလေးသည် ခင်နွယ်ဘေးသို့ ဖုတ်ခနဲလွတ်ကျသွားလေသည်။

ခင်နွယ်သည် အထုပ်ကျသံကြားမှ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ကိုင်၍ ဇိမ်နှင့်ငေးကြည့်နေသော စိုးမင်း၏ရောင်တစောင်းနှင့်ဓာတ်ပုံကိုကြမ်းပေါ်သို့လွှတ်ချပြီး နောက်သို့မရဲတရဲနှင့်တဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်လေ၏။

ဓာတ်ပုံသည် ပိုးထုပ်အနီးတွင်ကြမ်းပေါ်၌ဂွမ်းခနဲရိုက်ကာ မှန်မှာ အစိတ်စိတ်အမှာမှာကွဲသွားလေ၏။

ခင်နွယ်သည် ဘမောင်အား မျက်လုံးကြီးအကြောင်သားနှင့် လက်ကြီးမြှောက်လျက်ငေးလျက်တွေ့ရလေရာ သူလုပ်မိသောအမှုဖြင့် ဒူးတဆတ်ဆတ်ခါကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့သည်။

ဘမောင်၏မျက်လုံးတို့မှာမီးတောက်၍ သွားတော့သည်။ ခင်နွယ်အား တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ကာ အစိတ်စိတ်အမှာမှာဖြစ်အောင် ဖျစ်ညှစ်ပစ်ချင်သော်လည်း မလုပ်ရက်နိုင်တိုင်း ခေါင်းငုံ့၍နေသော ခင်နွယ်ကိုသာစူးစိုက်ကြည့်ကာ လက်ကိုပြန်မချသေးဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ နဖူးမှချွေးသီးကြီးများသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးလိမ့်လိမ့်ဆင်းကာ ပါးမှကပ်၊ မေးစေ့စွန်းမှ၀တ်ထားသော အပေါ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်သို့တတောက်တောက်ကျနေလေသည်။ အတန်ကြာ ဤသို့နေပြီးမှနေရာမှချာခနဲလှည့်ကာထွက်ခွဲပြီး သူ့အခန်းသို့သွားလေသည်။

ဘမောင်သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ အပြင်သို့ငေးပြီးကြည့်နေစဉ်

နောက်မှ ခင်နွယ်လိုက်လာသံကိုကြားသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ အပြင်နေရောင်တွင် မြင်ရသော လယ်ကွင်းလယ်ကွက်များကိုသာ ငေးမျှော်၍ကြည့်နေလေသည်။ ကောင်းကင်ယံတွင် မိုးသားတိမ်လိပ်မရှိဘဲ ပြာနှမ်းစိမ်းလဲ့နေသော်လည်း အနောက်စွယ်မှနေရောင်ကား တရွှေ့ရွှေ့နှင့်ကွယ်ပျောက်စပြုနေလေပြီ။ ခင်နွယ်သည် ဘမောင်နောက်မှညှိုးငယ်စွာလိုက်လာသော်လည်း ဘမောင်အား မည်ကဲ့သို့ခွင့်လွှတ်ရန်တောင်းပန်ရမည်ကို မသိသောကြောင့် မည်သို့မျှမပြောဘဲ ကြည့်၍သာနေသည်။ ဘမောင်သည် အတန်ကြာ အပြင်သို့ငေးနေပြီးမှ ခင်နွယ်အား လှည့်ကြည့်ကာ

"ခင်နွယ်" ဟုခေါ်၏။ ခေါ်သောအသံတွင် ဒေါသသံမပါသဖြင့် ခင်နွယ်မှာ အံ့အားသင့်သွား၏။ တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု ဘမောင်အား သေသေချာချာကြည့်နေစဉ် ဘမောင်သည်

"ခင်နွယ် ဓာတ်ပုံကိုသွားသိမ်းထားလိုက်၊ မှန်သစ်လဲပြီး ပြန်ချိတ်ထားရမယ်" ဟုသာပြောပြီး ခင်နွယ့်အနီးမှ ဖြတ်ကာ အပြင်ထွက်အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေသည်။

သို့ဆင်းသွားသော ဘမောင်သည် ထမင်းစားလည်းမပြန်၊ မိုးချုပ်လည်း မရောက်သောကြောင့် ခင်နွယ်တွင် စိတ်ပူမိကာ ဘိုးစတို့အား

"ဘယ်သွားတာမြင်လဲ ဘယ်သွားမယ်ပြောသွားလဲ" ဟုမေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ မသိရကြောင်း၊ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်းသာ ပြန်ပြောလေရာ ခင်နွယ်မှာဇောင်းထဲမှ မြင်းကိုစစ်ကြည့်၏။ မြင်းနှစ်ကောင် နှစ်ကောင်ပင်ရှိသောကြောင့် ခရီးဝေးတော့မသွား။ ရွာထဲများထွက်သွားလားဟု သွားတတ်သော အိမ်များသို့ အရှာခိုင်းသော်လည်း မလာဘူး၊ မရောက်ဘူး၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မတွေ့ပါလားဟုသာ ပြောလွှတ်ကြသည်တွင် ခင်နွယ်မှာသိသိသာသာပင် ပူပင်မိတော့၏။ သို့နှင့်ည(၈)နာရီခွဲအထိစောင့်ပြီး မလာတော့သည့်အခါ ရွာသာကလေးဘက်များ ထွက်သွားလားဟု ဘိုးစအားမြင်းနှင့် အလိုက်ခိုင်း ရပြန်သည်။ ကလေးမှာ

ဖအေပျောက်ပြီး တင့်ငှတရီရီဖြစ်နေသည်ကို ပထမ ချော့၊ နောက်ချောက်ပြီးနောက်ဆုံးတွင် ရိုက်ပြီးခင်နွယ်သည် အတင်းသိပ်ထားလျက် နားတစွင့်စွင့်နှင့် စောင့်နေခိုက် (၁၀)နာရီထိုးခန့်တွင် သီချင်း တကျော်ကျော်နှင့် ဘမောင်ယိမ်းကပြီး ရွာရိုးလျှောက် အော်လာသံကို ကြားရလေ၏။

တောရွာဝလေ့အတိုင်း နေဝင်မိုးငြိမ်းတိတ်ဆိတ်နေတော့သည့်အထဲတွင် သံကုန်ထုတ်ပြီး အော်ဟစ်လာသော ဘမောင်၏သီချင်းသံမှာ တစ်ရွာလုံး ပဲ့တင်ရိုက်နေလေရာ ခင်နွယ်မှာ လင့်အပေါ်တွင်သူ့အရှက် ကိုယ့်အရှက်မဲ့၊ ဒီအရွယ်ကြီးနှင့် ရွာရိုးလျှောက် သီချင်းဟစ်နေရန်ကောဟု စောင့်လက်စနှင့် ဒေါတထထ ဖြစ်နေရာက အိမ်ရှေ့တွင်စောင့်နေခိုက် ဘမောင်သည် ဟိုယိမ်းသည်ယိုင်နှင့် သီချင်းသံမတိတ်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ထိုးဝင်ကာ ဝရန်တာတွင်ရပ်နေသော ခင်နွယ်အားတိုက်ကာ နှစ်ယောက်သား ထပ်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျကြလေ၏။

ခင်နွယ်သည် အရက်နံ့တထောင်းထောင်းနှင့် ဝူးဝါးဝူးဝါးဖြစ်နေသော ဘမောင်အား ဒေါသဇောနှင့်အတင်းဆွဲသွင်းပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်စေကာ တံခါးကို သွားပိတ်လေသည်။ တံခါးပိတ်ရာကပြန်လာမှ သွားကြားထဲကထွက်လာသောအသံဖြင့်

"တော် ဘာတွေလုပ်တာလဲဟင် တော့်ကိုယ်တော် ဟုတ်လှပြီပေါ့လေ သူငယ်နှပ်စားကျနေတာပဲ ရှက်ရမှန်းမသိ ကြောက်ရမှန်းမသိ အချိန်မတော် အချိန်တော်ရွာရိုးလျှောက် သီချင်းတကျော်ကျော်အော်နေတာ" ဟုလက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်မေးသည်။

ဘမောင်သည် မူးသံနှင့် အားရပါးရရယ်ကာ

"ဟေ့ မိခင်နွယ် မင်းကမျှား ငါ့ကို ဆုံးမရသေးတယ်" ဟု ဆိုသောကြောင့် ခင်နွယ်ကခါးထောက်ရာက

"တော်မရှက်ပေမယ့် ကျုပ်ရှက်တယ် တော့၊ တော့်လိုတစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့နေတာ"

"အေးအေး မင်းကဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ကို ထောက်ပြီးအရှက်အကြောက်အတော်ထိန်းတာကိုး၊ ပြောမှာပေါ့ ပြောမှာပေါ့" ဟုဆိုပြီး "ဟာဟ ဟာဟ" အသံကိုညှစ်ထုတ်၍ရယ်သည်တွင်

"ကျုပ်မထိန်းလို့ ဘာတစ်ခုလုပ်လို့လဲ" ဟုမေးမှ

"ဟေ မင်းဘာလုပ်မှန်းမသိဘူး"

"ပြောစမ်းပါ၊ ဘာလုပ်လဲ"

"လင်ငယ်ဓာတ်ပုံနဲ့လင်ကြီးမရှိတုန်းမွေ့မွေ့နေတာလေ"

"တော် ဒီလိုမစွပ်စွဲနဲ့နော်"

"နို့မဟုတ်ဘူးလား"

"တော် စကားပြောတာကြည့်ပြောနော်၊ ဟောဒီလိုလုပ်မိလိမ့်မယ်" ဟုဘမောင်အားဖျတ်ခနဲနေအောင် ပါးကိုရိုက်လိုက်ရာ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား လှစ်ခနဲလှမ်းဆွဲကာ အတင်းပေါင်ပေါ် ဆွဲတင်လေ၏။

ခင်နွယ်က "လွှတ်နော် လွှတ်"ဟု ရုန်းသော်လည်းမရ။ နှစ်ယောက်သား ကုလားထိုင်ပေါ်မှကြမ်းပေါ်သို့ကျပြီး ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ ခင်နွယ်မှာ ဘမောင်၏ရင်ခွင်သို့ ရောက်သွားတော့လေ၏။

"ပြော ငါနဲ့ စိုးမင်းဘယ်သူ့ချစ်သလဲ"

ခင်နွယ်က မည်သို့မျှမပြော နှုတ်ခမ်းကြီးစူထား၏။

"ပြော" ဟုဆိုကာ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား ထပ်ညှစ်၏။ ခင်နွယ်သည် "အစ်အစ်"နှင့်လွှတ်ခနဲညည်းမိ၏။ မပြောသေး

"ပြော မပြောဘူးလား၊ ဘယ်သူ့ချစ်လဲ" ဟုဆိုကာ ထပ်ညှစ်ပြန်သည်။ အသက်ရှူကျပ်ကျပ်လာသော ခင်နွယ်သည် အတင်းရုန်းရန်ကြိုးစား

"ညှစ် သေအောင်ညှစ် အသေခံမယ်၊ သေရင်ကောင်းတာပဲ" ဟုဆိုသောကြောင့်ဘမောင်သည် ခင်နွယ်၏ ပါးကို ပါးစပ်ဖြင့် စစ်ခနဲနေအောင်ကိုက်ပြီး

"ဟင် ဘာအသေခံမလဲ ကျုပ်လက်ထဲကကျုပ်မယားရယ် လေးနှစ်လုံးလုံးကလေးမမွေးချင်ဘူးဆိုလို့ အလှကြည့်မွေးထားရတာ ပြော ငါ့ကို မချစ်ဘူးလား"

ခင်နွယ်သည်ပေတေခံနေရာက မပြောသေးပေ။ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်နေ၏။ ဘမောင်သည် ပါးကိုထပ်ပြီး နာနာကိုက်လည်းကိုက် ရင်ဘတ်ကိုဖိထားသော လက်မောင်းနှင့်လည်း တိုး၍ညှပ်ပြီး

"မပြောဘူးလား ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလား"

"မချစ်ဘူး"ဟုခင်နွယ်ကပြောသည်။

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်စကားကြောင့်ကျားနာကြီးလို

"ဟားဟား" ဟုရယ်၏။

"တကယ်လား"

"တကယ်မကဘူး၊ အကယ်တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ တစ်သောင်း၊ တစ်သိန်း အိုဆယ်ကုဋေ"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ယူသေးသလဲ"

"အို ဘာလို့ ယူမှန်း ပြောနေရမှာလား၊ လွတ်လွတ် ကျုပ်တော့ကို မချစ်နိုင်ဘူး၊ ချစ်လည်း မချစ်ခဲ့ဘူး၊ ချစ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး၊ လွတ်" ဟု လွတ်အောင်ရုန်းနေခိုက် ဘမောင်သည် အံချက်တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကိုမှိတ်ထား၏။ ခင်နွယ်က မမြင်ရုန်း၏။ ရုန်း၍ ဘမောင်ကထပ်ညှစ်၏။ ညှစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် နေရာမှလူးလဲထကာ ခင်နွယ်အား ပွေ့၏။

"အေးမချစ်ရင် ချစ်အောင်လုပ်ရသေးတာပေါ့။ သိကြရောပေါ့" ဟု ပြောကာ လှေကားမှ ယိမ်းထိုးယိမ်းယိုင်နှင့် အပေါ်ထပ် မှောင်ထဲသို့ ခင်နွယ်အား မလွတ်ဘဲ အတင်းခေါ်ကာ တက်သွားလေသည်။

❖❖❖

အစန်း (၁၅)

နောက်နေ့နံနက်စောစော အရုဏ်တက်တွင် ဘမောင်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကာ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး ချစ်စုကလေး၏ အဝတ်အစားများကို သားရေသေတ္တာတစ်လုံးတွင်ထည့် ချစ်စုကလေးအား တိုးတိုးနှိုး အဝတ်အစားလဲပေးကာ စာရွက်တစ်ရွက်တွင်

နွယ်နွယ် ရန်ကုန်ကို ချစ်ချစ်နဲ့ အလည်သွားဦးမယ်။ ကြာရင်လည်း ကြာမယ်။ မောင် ဟုရေးလေသည်။ ထိုစာရွက်ကိုခေါက်ပြီး အိပ်မှန်စုံမွှားနှင့် ကလေးကို ပခုံးပေါ် တင်ချီ သေတ္တာကိုတစ်ဖက်နှင့်ဆွဲကာ ဘိုးစအိပ် နေရာသို့သွားနှိုးသည်။ ဘိုးစအားလှည်းပြင်ခိုင်းလျက် သာယာဝတီသို့အပို့ခိုင်းလေရာ ဘိုးစလည်း

"ဟင် ကိုဘမောင် ဘယ်တုံးကရောက်လဲ။ ကျွန်တော်ရွာသာကလေး သွားရှာသေးတယ်။ မလာဘူးဆိုလို့ပြန်လာတော့ အိမ်တံခါးပိတ်ထားလို့ မခင်နွယ်တစ်ယောက်တည်းမို့ကြောက်ပြီး ပိတ်အိပ်တယ်ထင်နေတယ်။ ခုဘယ်သွားမလို့လဲ" ဟုမေးသည်ကို

"စကားများစမ်းနဲ့ကွာ ပို့မှာပို့စမ်း" ဟု သာခိုင်းသောကြောင့် လှည်းပြင်ပြီး သာယာဝတီသို့ လိုက်ပို့ရလေ၏။ ဘူတာသို့ရောက်မှ ယခင်ရေးထားသော စာရွက်ကိုပေးပြီး ရွာသို့ပြန်လွှတ်သဖြင့် ဘိုးစလည်း ဘုမသိဘမသိ စိတ်မကောင်း၊ လက်မကောင်း နှင့် ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ရန်ကုန်တွင် ချစ်စုအားလက်ဆွဲကာ ဆွေများမျိုးများအိမ်တွင်

"ဒါကျွန်တော့သမီးပဲဗျ။ မချောဘူးလား မလှဘူးလား၊ သူ့အမေလည်း သူ့ထက်တောင်လှသေးတယ်ဗျ" ဟု တပြုပြုနှင့်နေရင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်၊ ငါးထပ်ကြီး၊ ကန်တော်ကြီး၊ တိရစ္ဆာန်ရုံစသည်တို့သို့ လိုက်လံပြသ ရုပ်ရှင်၊ ဇာတ်ပွဲ၊ ပန်းခြံ၊ အငြိမ့်များသို့ခေါ်ဆောင်သည့်အခါ ခေါ်ဆောင်သွားရင်း သမီးကလေးအား မပျော်,ပျော်အောင်ထားလေသည်။

အဝတ်မျိုးစုံ အစားမျိုးစုံနှင့် ကစားစရာမျိုးစုံအောင် ဝယ်ခြမ်းပေးထားရင်း ပြုသူ၊ စုသူ၊ ယုယသူတွေနှင့် နေခဲ့လေသည်။

သို့သော် နှစ်လ သုံးလခန့်သာလျှင် စုစုသည် ရွာကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေရာက နောက်အဖို့တွင်ကား ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း

"မေမေရော မေမေရော မေမေ့ခေါ်ပေး" ဟု မိခင်ကို တတပြီး ငိုစပြုတော့၏။

"အေး မေမေ့ခေါ်ပေးမယ် အိပ်အိပ် စားစား" စသည်ဖြင့် နေအောင် ချော့မော့သော်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ကလေးသည် မိခင်ကို သာ တမေးတည်းမေး၊ တငိုတည်းငိုနေတော့ရာက

"မေမေ့ဆီသွားမယ်၊ မေမေ့ဆီပို့ ဒီမုန့်မစားဘူး၊ ဒီအရုပ်မလိုချင်ဘူး" စသည်ဖြင့် အစားအသောက် ကစားစရာ အသစ်အဆန်းကိုပင် လက်မခံဘဲ တစ်နေ့တခြား အငိုသည်းသည်းလာတော့သည်တွင်ကား ဘမောင်မှာ ဒီထက်ပို၍ မချော့နိုင် မမော့နိုင်တော့သည့်အတွက် ဆွေတွေမျိုးတွေကလည်း သူတို့လင်မယားအကြောင်းကို မရိပ်မိဘဲ မနေနိုင်အောင်ဖြစ်သော်ကြောင့် တော်ရုံအပြစ်ဖြင့်သာ ဘမောင်မှာ

သူ့မယား တောသူကလေးကို ပစ်ခဲ့သည်။ ယခုနေ ဟိုက လွမ်းလှမယ်။ ဘမောင်မှာ မအေရော သမီးပါ တမင်လွမ်းပြီး သေအောင်သတ်နေသည်နှင့် တူသည်ဟု စဉ်းစားပြီး

"ဟဲ့ကောင် သူ့သမီး သူ့မအေဆီပြန်ပို့ပြီးမှ နင်လာချင်လာလည် တာပေါ့ သူ့မအေ သူအောက်မေ့နေတာ ပြန်မပို့လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မင်းဝင့်လိုက်နေမယ်နော်" ဟု ဝိုင်းဝန်းပြောဆို အပြစ်တင်ကြသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဘမောင်သည် တစ်နေ့၌ ချစ်စုအား ပြန်၍ ရွာသာကြီး သို့ခေါ်ခဲ့ရပြန်တော့သည်။

ဘမောင်ပေးခဲ့သောစာကို ဖတ်ရစဉ်ကစပြီး ခင်နွယ်သည် သူကြင်မှကိုယ်ကြင် ဂျင်းစိမ်းနှင့်မိသားလင်ဟု သဘောထားကာ တစ်ယောက်တည်း ခပ်အေးအေးပင်နေခဲ့ရာက တစ်လကိုးသီတင်းခန့် ရှိသောအခါ ခါတိုင်းနှင့်မတူ အိပ်ရာထတွင် မူးချင်သလိုလို နေ့လယ်ခင်းတွင် အန်ချင်သလိုလိုပျို့ချင်သလိုလို ဖြစ်နေရင်းက သို့ဖြစ်ရပြန်သည်ကို တွေးတွေးပြီး ဘမောင်အား ဆွေးရမည့်အစား၊ အမုန်းကြီး မုန်းနေရင်းက သမီးကလေးကိုလည်း မျက်စိတွင် မြင်ယောင်မြင်ယောင်နေလေ၏။ ဘမောင် ထံလိုက်ပြီး သမီးကိုတောင်းရမှာကလည်း ရန်ကုန်ဆိုတာကို နှံ့နှံ့စပ်စပ်မရောက်ဖူး၊ ရောက်ဖူးသူကလည်း မရှိသလောက်ရှားနေသောကြောင့် မလွတ်နိုင်သဖြင့် ပူပူပင်ပင်နေခဲ့ရာက တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှေ့သို့ လှည်းဆိုက်သံနှင့်

"မေမေရေ မေမေရေ" ဟူသော အူယားဖားယားအော်ပြီး ခေါ်တက်လာသော သမီး၏အသံကိုကြားရသောကြောင့် အိပ်ရာတွင် နေ၍မကောင်းသောကြောင့် မှိန်းနေရာမှ လူးလဲထကာ လှေကားမှဆင်းခဲ့လေသည်။

ဘမောင်သည် လှည်းပေါ်မှပစ္စည်းကို သာယာဝတီမှ ငှားလာသော လှည်းသမားကိုပင် အသယ်ခိုင်းပြီး ဘိုးစကို အသိမ်းခိုင်းကာ ချစ်စုနောက်မှဝင်လိုက်လာလေ၏။ ချစ်စုကလေးသည် လှေကားမှအပြေးတက်ပြီး ဆင်းလာသောမိခင်နှင့်တွေ့သောအခါ အားရပါးရ လက်ခြေတို့ကိုလှမ်းဆွဲ

ပြီး လက်ထဲမှဝက်ဝံရုပ်ကလေးကိုပြနေလေ၏။ ခင်နွယ်လည်း မျက်ရည်တွေဝိုင်းကာ သမီးကလေးအား ယုယစွာနမ်းရှုပ်နေလေသည်။ သမီးကလေးက တီတာတာနှင့်

"မေမေ ချုချု ရန်ဒုန်မယ်လေနိုတယ် မေမေရဲ့ ရန်ဒုန်က အကောင်းဘူး" ဟုပြောသည်ကို ခင်နွယ်က ဆို့တက်သောအသံနှင့် စကားပြန်မပြောနိုင်။

ဘမောင်သည် သားအမိနှစ်ယောက် ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် မျက်ရည်တဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်ကို တံခါးဝမှရပ်ကြည့်နေရာက စိတ်ထဲတွင် ဆို့တက်သွားကာ ငါမှားတယ် ကလေးကို သူ့အမေနဲ့သက်သက်ခွဲရာကျနေပြီဟု ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ရှေ့သို့တဖြည်းဖြည်းတိုးကာ လှေကားမှတက်လာခဲ့သည်။

ခင်နွယ်မှာအပေါ်မှဆင်းလာပြီး လှေကားကွေ့တွင် သမီးနှင့်ယုယုယယလုပ်နေရာက အောက်ဘက်ပိုင်းမှ တက်လာသော ဘမောင်မျက်နှာကိုမြင်ရသောအခါ သမီးကိုလက်ထဲမှလွှတ်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာမတ်ရပ်ထလေ၏။ ထိုစဉ်တွင် ဘမောင်သည် ခင်နွယ်၏စားတော့ဝါးတော့မလောက်ဖြစ်နေသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခင်နွယ်မျက်နှာမှ မျက်စိမလွှဲဘဲ သမီးကလေးအား

"သမီးစုစု အပေါ်ထပ်မယ် မင့်အရုပ်ကလေးသွားထား" ဟုခိုင်းလိုက်လေ၏။

အတန်ကြာ ခင်နွယ်သည် စကားမပြောဘဲ ဘမောင်အားစေ့စေ့ကြီးကြည့်နေသဖြင့် လွန်မိသလိုဖြစ်နေသောဘမောင်က ခင်နွယ်နှင့်ပြိုင်ပြီးမကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ခင်နွယ့်တစ်ကိုယ်လုံးကိုကြည့်လေ၏။

သို့ကြည့်ရာတွင် ခင်နွယ်မှာထူးခြားနေသော အချက်တစ်ချက်ကိုသွားတွေ့မိသောကြောင့် အံ့အားသင့်ကြီးသင့်သွားရာက

"ဟင်" ဟု လွှတ်ခနဲဆိုမိသည်။

ဘမောင်မှာ ထိုအခါက ခင်နွယ်ရပ်နေသော လှေကားကွေ့ထက် အောက်တစ်ထစ်ကျသော လှေကားထစ်တွင်ရပ်နေလေရာ ဘမောင်က "ဟင်" ဟုပြောပြီးကြည့်နေပုံဖြင့် ခင်နွယ်မှာ ဘာကိုမြင်၍ လွှတ်ခနဲ ယောင်ယမ်းသည်ကို သိရလေသည်။ ခင်နွယ်မှာဘမောင် ဤသို့ ယောင်လိုက်သောအခါ နဂိုက ချုပ်တည်းနေရသော ဒေါသသည် ထောင်းခနဲ ပြန်ထလာလေ၏။ သို့ထလာရာ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား မော့ကြည့်ကာ

"နွယ်နွယ် ဘယ့်နှယ်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ" ဟုမေးသည်။

သို့အမေးခံရသောအခါ ခင်နွယ်မှာထပ်၍ အောင့်အည်းခြင်းငှာ မစွမ်းတော့သဖြင့် ဒေါသဖြိုင်းဖြိုင်းထွက်ပြီး

"တော်မသိဘူးလား ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တော်က ခုမှ ဘာစစ်လားဆေးလား လာလုပ်တာလဲ" ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်သီးနှစ်ဖက်ပြူးပြီးခေါင်းပေါ်မှလက်မြှောက်ကာ ကိုဘမောင်အား ဒေါနှင့်မာန်နှင့် အံကြိတ်၍ထုလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်သောကြောင့် ဘမောင်သည် ဘေးသို့အနည်းငယ် ရှောင်ပေးလိုက်ရာ ခင်နွယ်သည် ဘမောင်ကိုမထုမိဘဲ ရှေ့သို့ထိုးကျ၍ လှေကားရိုင်နှင့်မေးနှင့်ရိုက်ပြီးလှေကားထစ်များမှ တစ်ထစ်ချင်းလိမ့်လျက် အောက်ခြေကြမ်းပေါ်အထိ ကျသွားလေသည်။

ဘမောင်သည် ရုတ်တရက် ခင်နွယ်ထိုးလဲသွားသည်ကို ဆီး၍ ယောင်ယမ်းပွေ့သော်လည်း မမိလိုက်ဘဲ တလိမ့်လိမ့်ကျသွားသော ခင်နွယ်ကိုသာ ပြေးဆင်းပြီးကောက်ယူ ထူမရလေသည်။

ခင်နွယ် ဘမောင်လက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မျက်လုံးကလေးတွေမှိတ်ပြီး မေးစေ့နှင့် ပါးစပ်၊ နှာခေါင်းတို့မှ သွေးတွေ အလိမ့်လိမ့်ယိုစီးကျလာလျက် လက်ခြေတွေ အေးစက်ကြီး မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဘိုးစအား အတင်းနင်းကန်အော်ခေါ်ရလေ၏။

ဘိုးစအလျင်အမြန်ရောက်လာမှ အပေါ်သို့ ပွေ့ချီသွားကာ တတ်

သမ္ဗမ္ဘတ်သမ္ဗ ရေများ၊ သွေးဆေးများ၊ ရေမွေးများ၊ ကြံ့သွေးများဖြင့် သတိရအောင် ပြုလုပ်ပေးရင်း ပေါက်ရာပြဲရာများကိုလည်း စုံစမ်းကြည့်ရှု တင်ချာဆေးများထည့်သိပ် ခြေဆုံးခေါင်းဖျား စမ်းသပ်ကြည့်ရှုနေရစဉ် ခင်နွယ်မှာ တညည်းညည်း တညူညူ ဖြစ်လာမှ ဘမောင်တွင် အသက်ရှူမှန်မိပြီး

"သာယာဝတီကလှည်းသမားရှိသေးလား ရှိရင် သူ့ခေါ်ပြီးမြင်းနဲ့ သွား သာယာဝတီမယ်ရှိတဲ့ ဆရာဝန်ကို မင့်မြင်းနဲ့တင်ပင့်ခဲ့ပါစေ၊ ဆရာဝန် ပို့ပြီး သူပြန်လာမှ မင်းပြန်ခဲ့" ဟုမှာလိုက်ပြီး ဆရာဝန်အလာကို စောင့်ဆိုင်း နေရလေ၏။ နှစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ရောက်မဆိုက်ပင် လူနာအား စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာက မျက်စိမျက်နှာမသာမယာနှင့် ထွက်ခဲ့ကာ အခန်းဝသို့ ဘမောင်အားခေါ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုမေး၏။

ဘမောင်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး

"သုံးလကျော်ကျော်ရှိပြီ" ဟုပြော၏။ ဤတွင် ဆရာဝန်က

"ဒါဖြင့် တော်သေး၊ ကျုပ်က လေးငါးလများရောက်နေပလားလို့ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်ရတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ" ဟုဆိုကာ ခင်နွယ်ထံသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့သည်။ ညနေစောင်းတွင် ဘိုးစပြန်လာသောအခါ

"ကလေးတစ်ဖက် လူနာတစ်ဖက်ဖြစ်နေမယ်။ ရွာသာလေးက လူတွေဆီ ဒီလိုက ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ အကြောင်းသွားကြား မခင်နွယ် လှေကားပေါ်က ချော်လဲလို့လို့ပြော" ဟုခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

ဘိုးစသည် လှည်းပြင်ပြီးထွက်သွားရာက (၇)နာရီခွဲ (၈)နာရီ လောက်တွင် စိုးမင်းတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ပါလာကြလေသည်။ ဤတွင် ခင်သွယ်တို့ မိန်းမတစ်စုနှင့် ကလေးတွေ အပေါ်တက်သွားခိုက် ဘမောင် သည် စိုးမင်းအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရင်းက

"ကျုပ်လည်း ယောင်ပြီးရှောင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်ဘယ့်နှယ် သိမလဲ" ဟု ပြောရာက ဆက်လက်၍

"အိုသူဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျုပ်အပြစ် ဘယ်သူ့အပြစ်မှမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အပြစ် ကျုပ်လွန်တာ သေရင်တော့ ကျုပ် ဖြေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး" ဟု ညည်းနေသောကြောင့် စိုးမင်းက

"ဟာဗျာ ကိုဘမောင် နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒါလောက်နဲ့ မသေနိုင်ပါဘူး။ တချို့မိန်းမများ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတာဖြင့် ခုနစ်လ ရှစ်လတောင် ဘာမှမထိခိုက်ဘူး။ ခုသူ့ဟာက နေ့နေ့လေးရှိသေးတာပဲ" ဟု မပြောချင်ပြောချင်နှင့် နားဝင်အောင်ပြောမှ ဘမောင်လည်း

"အေး သူပြောတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပဲ သူ့မယ်က ကလေး သုံးလေးယောက်တောင် ရဖူးနေပြီဟာ" ဟု စဉ်းစားမိမှ စိတ်အေးရကာ ဘမောင်မှာ နေရတော့၏။

ကံအားလျှော်စွာ စိုးမင်းပြောသည့်အတိုင်းပင် ခင်နွယ်မှာ လှုပ်လှုပ်လှဲလှဲမဖြစ် ဆယ့်နှစ်ရက်နှင့် သက်သာလာပြီး ဆယ့်ငါးရက်လောက်တွင် ဆရာဝန်လည်း စိတ်ချရပါပြီဟုပြောကာ ပြန်သွားသောကြောင့် စိုးမင်းတို့ မိသားစုလည်း မယ်တုတ်ကလေးကို တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းရန်ဟု ထားခဲ့၍ ရွာသာကလေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

အရက်နှစ်ဆယ်ခန့်တွင်ခင်နွယ်မှာ အိမ်ပြင်သို့ပင် ထွက်ထိုင်နေရာက တစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့်ပင် ဘမောင်တို့သားအဖ ဒန်းလွှဲရာသို့ သွားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ပန်းထိုးချည်ထိုး ထိုင်နိုင်လာတော့သည်။

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်ချိုးချိုးကျဖြစ်သွားရာက တဖြည်းဖြည်း အသားအရေပြည့်ဖြိုးကျန်းမာလာသည်ကို မျက်ရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ယုယုယယ ပြုစုလေ၏။ ဘမောင်၏အပြုအစုကိုခံရင်း ခင်နွယ်လည်း ရန်ငြိုးရန်စွယ်မပွားဘဲ အလိုက်သင့်နေခဲ့လေရာ ဘမောင်မှာ ပြိုးပြိုးရွှင်ရွှင်ဖြစ်စပြုလာတော့သည်။

တစ်ညနေတွင် ခင်နွယ်အတွက် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးချ

ပေးပြီး ခင်နွယ်အား ဖေးဖေးထူထူတွဲယူကာ ထိုင်စေ၍ ရှောစောင်ကလေး တစ်ထည်ပခုံးပေါ်လွှားပေးရင်း ဇာအပ်နှင့် ချည်လုံးကိုယူပေးလျက် အနီးတွင် ယှဉ်၍ထိုင်ရာက ဒန်းစီးနေသော ခပ်လှမ်းလှမ်းက ချစ်စုအား အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်နေကြ၏။

ချစ်စုကလေးသည် ဒန်းကိုအားနဲ့ ယူယူလွှဲလွှဲနေရင်း

"မေမေ မေမေကြည့်ကြည့် ဖေဖေ ဖေဖေ ကြည့်ချေချေတအားလွှဲပြမယ်" ဟုအော်၍ အော်၍ စီးစီးပြနေသည်။

"ဟဲ့ သမီး သိပ်မလွှဲနဲ့" ဟုပြော၏။ စုစုသည် ပြောမှပင် ထပ်လွှဲသဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ကြည့်နေရင်းက အနီးတွင် ပြိုးပြီးကြည့်နေသော လင်အား

"တော့သမီး ကြည့်ပြောဦးတော့ မတော်တဆ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်သွားမယ်" ခိုင်းသဖြင့် ဘမောင်က

"သမီး စုစု တအား တအားမလွှဲနဲ့ကွယ်၊ သမီးလွင့်ကျသွားမယ်" ဟုဆိုသည်ကို စုစုက

"မကျပါဘူး ဖေဖေရဲ့ ချေချချီးတတ်ပါတယ်"

"ဟော ဘုန်းဂျီးတောင်မြင်ရတယ် ဟောလော" ဟု အပေါ်ရောက်သည်ထက်ရောက်အောင် လွှဲလေရာ ဘမောင်က ခင်နွယ်အား

"ကြည့် ခင်ဗျားသမီး ခင်ဗျားလိုပဲ ပြောလေ ကဲလေ၊ မန်းလေပြဲလေ၊ ဇွတ်ချည့်ပဲ" ဟု လှည့်ပြောစဉ် ကလေးထံမှ ငယ်သံပါနှင့် အော်သံကြားရ သောကြောင့်

"အလို ဘုရားရေ" ဟုနေရာမှ လူးလဲထကြလေ၏။

ဘမောင်သည် သမီးကလေးအား မန်ကျည်းကိုင်းပေါ်မှ အရှိန်နှင့် လွင့်ကာ တအားကျလာသည်ကိုမြင်ရသောကြောင့် အတင်းတအားပြေးလိုက်သော်လည်း မမီလိုက်ဘဲ စုစုကလေးမှာ လေထဲမှ ဇောက်ထိုးမျှော်ကျရာက သူ့အဘိုးအုတ်ဂူပေါ်သို့ တန်းတန်းကြီးကျသွားလေသည်။

ခင်နွယ်မှာ မျက်လုံးထဲတွင် စုစုဝတ်ထားသော သင်တိုင်းအဖြူ ကလေးလွင့်တက်သွားပြီး လေထဲတွင်ချာချာလည်နေသည်ကို မြင်ရပြီး ကုလားထိုင်မှ မျက်နှာကိုလက်နှင့်အုပ်ထားလိုက်လေ၏။

ဘမောင်သည် သမီးကလေး၏ အလောင်းကလေးကို ပြေးပွေ့ကာ ကြောက်ရွံ့လိုက်လဲစွာစုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်ရင်း မျက်ရည်တွေတွေကျဆင်းလာ ရာက သွေးအရဲရဲ သံအရဲရဲနှင့်တစ်လှမ်းချင်း ခင်နွယ်ထံ သမီး၏မျက်နှာ ကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်။ ခင်နွယ်အနီးရောက်သလောက် ရှိမှ

"နွယ်နွယ် စုစုရယ်" ဟု အစ်ဆို့ဆို့ အသံကြီးဖြင့် ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ မြေပေါ်တွင် ပုံလျက်သား ခွေကျနေသော မယားကိုမြင်ရသောအခါ စိုးရိမ်တကြီးနှင့်

"ဘိုးစရေ မယ်တုတ်ရဲ့" ဟု လှမ်းအော်ရင်း သမီးအလောင်းမချရက် မယားကိုလည်း လှမ်းပွေ့ထူနေသည့်အတွက် ဘိုးစနှင့် မယ်တုတ်တို့ သူတို့ထံရောက်လာကြသောအခါ ကလေးအလောင်းတစ်ဖက် မယားအား တစ်ဖက်ပွေ့ပြီး မျက်ရည်တသွင်သွင်ကျနေသော ဘမောင်အား တွေ့ရ လေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ခင်နွယ်မှာ လူနာလုံးလုံးပြန်ဖြစ်ကာ အိပ်ရာတွင် ဘုန်းဘုန်းလဲပြန်တော့၏။ ခင်နွယ်မှာ သမီးမချိမဆန့်ဖြစ်သည်ကို မြင်သွား ရာက သတိလစ်သွားပြီး ကယောင်ကတမ်းပြောကာ အပြင်းဖျားနေသော ကြောင့် ဘမောင်လည်း သမီးကလေးအား ထုံးစံရှိသလောက် ကိစ္စကို ပြီးစီးအောင်ပြုလုပ်ပြီး မယားအား သမားကောင်းဆရာကောင်းတစ်ဦး နှင့် ပင့်ခေါ်ကြပ်မတ်ကုသရပြန်တော့ရင်း အပူသည်ကြီးလုံးလုံးဖြစ်နေ တော့သည်။

သို့နှင့် ခင်သွယ်တို့အိမ်သားများမှာ ဤတစ်ခါတွင် တစ်ကြိမ်လာ ကြရပြန်သည့် အထဲတွင် ခင်သွယ်မှာ မပါနိုင်တော့ပေ။ ခင်နွယ့်သမီးဆုံး

သည့်နေ့တွင်ပင် ကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာမြင်နေလေရာ မီးတွင်းထဲ ဖြစ်သောကြောင့် စိုးမင်းသာ လာနိုင်တော့၏။ စိုးမင်းမှာ မယားအား အကျိုးအကြောင်း မပြောပြသေးဘဲ သူကိုယ်တိုင်သာ လူနာအကဲ လာလာ မေးရင်း ပြန်ပြန်သွားရလေ၏။ ခင်သွယ် မီးထွက်သည်အထိ ခင်နွယ်မှာ မသက်သာသေးဘဲ ရှိရာက တစ်ညတွင် ဘိုးစမြင်းနှင့် ပေါက်လာပြီး စိုးရိမ်ရသည်ဟုပြောသဖြင့် ဤတွင်ခင်သွယ်အားခေါ်ကာ အဘွားဝိုလျှင် ရွာထဲမှ သားသည်မိခင်ထံတွင်ပင် တိုက်ထားရန်ပြောပြီး ခင်သွယ်နှင့် စိုးမင်းနှစ်ယောက်ထဲ ရွာသာကြီးသို့လိုက်ခဲ့ကြရလေ၏။ ရောက်လျှင်စိုးမင်း အား ဘမောင်ကဆီး၍

"ရောဂါတော့ ကျသွားပါပြီ ကျုပ်ကိုသာ နင်းကန် ဆူပွက်နေတယ်။ ဆူနေပွက်နေရာက တက်သွားတာပါပဲ၊ သူ့သမီးကို ကျုပ်သတ်တယ်ပြော တုန်းပဲ" ဟုညှိုးငယ်စွာ ဆီးပြောသဖြင့် စိုးမင်းက

"ဟာ ကံအကြောင်းတရားအတိုင်းဖြစ်ရတာ ဘယ်သူ့ပယောဂ ဘယ်ဝါ့ ပယောဂဆိုလို့ မဟုတ်နိုင်တာ ခင်ဗျားသာ စိတ်ကောင်းကောင်း ထား ဒင်းဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အရူးထတတ်တာ" ဟုနှစ်သိမ့်စေရ၏။

ခင်သွယ်သည် စိုးရိမ်တကြီးနှင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ရာ လှေကား ဦးတွင် မယ်တုတ်နှင့်ဆုံကြသောကြောင့်

"ဟဲ့ မယ်တုတ် ဘယ့်နှယ် နေသေးသလဲ" ဟုမေးရသည်။

မယ်တုတ်သည် ခင်သွယ်လက်ကို လှမ်းဆွဲရာက

"ကျသွားပါပြီ မမသွယ်ရယ် ခုနကဖြင့် ကျုပ် သူတော့သေပြီ လို့ထားတာ" ဟုဆိုသည့်အတွက်

"ဘယ်လိုဖြစ်ကြလို့လဲအေ့"

"ဖြစ်ကြတာတော့ မပြေပါနဲ့တော့ ကိုဘမောင် အခန်းထဲ ဝင် မလာခင်က အကောင်း သူ့ဟာသူမောပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ကိုဘမောင် လည်းဝင်လာလို့ ဘယ်နှယ့်လဲနေကောင်းရဲ့လား နွယ်လို့မေးရောတော့

သူလည်း ဒေါသကြီးပြီး သွားသွား ဘီလူးကြီး သဘက်ကြီး ပြိတ္တာကြီး တော် ကျုပ်သမီးကိုသတ်တာ၊ ကျုပ်မကျေဘူး ဘယ်တော့မှမကျေဘူးတဲ့ ဒီတော့ ကိုဘမောင်က နွယ်နွယ်တဲ့ နင်အရမ်းစွတ်မပြောနဲ့နင်နဲ့ငါ အတူတူ ထိုင်နေတုန်း သူ့ဘာသာ အရှိန်လွန်ကျတာ မဟုတ်လားတဲ့။ ဒီလိုပြောတော့ မမနွယ်က ခေါင်းခါပြီး မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ရှင်ဟာ ဂြိုလ်ကောင်ကြီးတဲ့ ရှင်ရောက်ကတည်းက သူ့မယ် မိဘလည်းဆုံး၊ ပစ္စည်းလည်းဆုံး၊ သူချစ်တဲ့ လူလည်း လူများလက်ထဲပါပြီးဆုံးရတယ်တဲ့ မမသွယ်ရေ ဒီလိုပြောပြီး ပါးစပ်က အမြှေပ်တစီစီနဲ့ တက်သွားတာပဲတော့" ဟုဆိုသည်။

ခင်သွယ်သည် မယ်တုတ်ပြောသော စကားကို နားထောင်လာသော်လည်း နောက်ဆုံးပြောသော အပိုဒ်ကို နားမရှင်းပေ။ သို့သော် ခင်နွယ် အခြေအနေကိုသိချင်သောကြောင့် မယ်တုတ်နှင့်အတူ လူနာထံသို့ ဝင်ခဲ့ကြရလေ၏။

ခင်နွယ်မှာ သတိပြန်လည်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မယ်သွယ်တို့အသံကြားသောအခါ မျက်လုံးတစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်ရုံ ကြည့်ပြီးမှိန်းနေသည်။ ခင်သွယ်သည် ခင်နွယ်အား ယုယုယယ စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း

"မိခင်နွယ်" ဟုခေါ်ကာ

"ဘယ်နှယ့်နေသေးလဲ နေလို့ကောင်းလား" ဟုမေးသည်။

ခင်နွယ်သည် မည်သို့မျှမပြောဘဲ သက်ပြင်းချကာ မျက်နှာတစ်ဖက်သို့ စောင်းချလိုက်သောကြောင့် ဆရာဝန်ထံသွားပြီး အခြေအနေကိုမေးရလေသည်။ ဆရာဝန်က

"အသက်ကိုတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ သို့သော် နာလန်ထူရာတွင် ကြာမြင့်မည်" ဟုပြောမှ ခင်နွယ်အား ဝဝလင်လင် ကြည့်ပြီး ကလေးငယ်အတွက် ကြာရှည်မနေနိုင်သောကြောင့် ပြန်ခဲ့ကြရလေ၏။ လမ်းတစ်လမ်းလုံး လင်မယားနှစ်ယောက် ခင်နွယ်တို့ ရာဟုကွင်း မလွတ်ပုံကိုပြောဆိုရင်းဖြင့် ညဉ့်(၁၀)နာရီ သန်းခေါင်ခန့်ကျမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြလေ၏။

ခင်နွယ်သည် ရောဂါတရွေ့ရွေ့ကျသွားပြီး ပြန်လည်ထူထူထောင်ထောင်ရှိလာသည်အထိ ဘမောင်အား ခပ်စိမ်းစိမ်းနေထိုင်ပြောဆိုနေတော့သည်။

ခင်နွယ်စွပ်စွဲသည့်အတိုင်း ခင်နွယ်တို့အပေါ်တွင် သူမှာ ဂြိုလ်ကောင်သက်သက်နှင့် တူနေသည်ဟု စဉ်းစားကာ ခင်နွယ်မည်သို့ဆူဆူဆောင့်ဆောင့် သည်းညည်းအမျိုးမျိုးခံကာ ချော့မော့နေထိုင်လာရာက ခင်နွယ်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျန်းကျန်းမာမာ သွားသွားလာလာဖြစ်လာတော့သည်။

ခင်နွယ် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိအောင် ရွာသာကလေးတို့၊ သာယာဝတီတို့သို့ လိုက်လံလည်ပတ်ရာက ရန်ကုန်သို့ခေါ်သော်လည်း

"ရှင်တို့မြို့ ကျုပ်မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ကျုပ်ချက်မြှုပ်ပဲ ကျုပ် ပျော်တယ်" ဟု ပြောတတ်သောကြောင့် အလိုက်သင့်ပြောဆိုနေထိုင် လာခဲ့တော့သည်။

သို့နှင့် တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်နေ့ကုန်ကာ တစ်မိုးရောက်ပြန်လျက် မိုးနောက်မှ ဆောင်းပေါက်လာတော့သည်တွင် ခင်နွယ်မှာလည်း တစ်စစနှင့် ပြန်လည်လန်းဆန်း ကြည်လင်လာတော့သည်။

ယခုအခါ၌ ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား စိတ်မချမ်းသာစရာဆို၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှမပြော၊ စိတ်မကြည်လင်စရာဆို၍ နှမ်းစေ့ခြမ်းမျှ မလုပ်အလိုက်သင့်နေထိုင်ရင်း ခင်နွယ်စိတ်ကောင်းသည် ထက်ကောင်းအောင် နေထိုင်ရင်း သမီးကလေးရှိစဉ်က သမီးကလေးနှင့် စိတ်ဖြေရကြသော်လည်း ယခုတွင်မူ အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်နှင့်သာ အဖော်ညှိပြီး အချိန်ကုန်စေနေရတော့သည်။

ခင်နွယ်မှာကား တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဆိုသလို ထင်ရာလုပ် ထင်ရာစား ထင်ရာသွားကာ ကိုယ်ကိုမွမ်းမံချယ်လှယ်၍ ရွာသာကြီးနှင့်ရွာသာကလေးသို့ အခေါက်ခေါက်ခါခါ ကူးလူးသွားလာ လည်ပတ်ရင်းဖြင့် ကျေနပ်

နေတော့ရာက တစ်နှစ်ကုန်၍ တစ်နှစ်ဆန်းမည့် တန်ခူး၊ ကဆုန်တို့သို့ ရောက်လာတော့သည်။

ခင်နွယ်မှာ လူအားမို့ လည်အားရှိသလောက် စိုးမင်းတို့အိမ်သားတို့မှာ လုပ်စားကိုင်စားများဖြစ်သည့်အတွက် အလုပ်အကိုင်အတွက် စိုင်းပြင်း၍နေကြရလေ၏။

စိုးမင်းမှာ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနှင့် တစ်နေ့တခြား ထူးခြားသည်မရှိ ထမင်းနပ်မှန်၊ ဟင်းနပ်မှန် စားသွားရရုံဖြစ်နေလေရာက တစ်နေ့သော် ခင်သွယ်မှာ ကွင်းထဲသို့ စိုးမင်းတဲထိုးနေရာသို့ ထမင်းပို့လာရင်း နှီးသက်သည့်ဓားမကို ခလုတ်တိုက်မိကာ ခြေမကွဲသွားသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဆေးထည့်ပေးရလေ၏။ ဆေးမှာ အခြားမဟုတ် စားနေသောထုံးပင်ဖြစ်တော့ရာ ကိုစိုးမင်းမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြစ်လှသော မယားနှင့်ဖြစ်ရပုံကို ကြည့်ပြီး ငိုအားထက်ရယ်အားပင် သန်နေကြရလေ၏။ နောက်နေ့တွင် ခင်သွယ်အား

"ခင်သွယ်ရေ ခြေနာရင်လည်း ထမင်းလာမပို့နဲ့ ကိုစိုးပြန်စားမယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ဘိုးခင်တို့ဆီက ဝေစားမျှစား တစ်နပ်တလေစားလိုက်မယ်ကွဲ့" ဟုပြောပြီး အိမ်မှ ဆင်းရဲတွင်းနက်ပုံ အထပ်ထပ်ကို မပြတ်တွေးရင်း ကွင်းသို့ဆင်းခဲ့ရတော့သည်။

အစန်း (၁၆)

ခင်နွယ်သည် ပွဲထိုင်ပွဲကြည့်သွားသကဲ့သို့ အဝတ်ကောင်းအစား ကောင်းဝတ်စားပြီး ရွာသာကလေးသို့ ခါတိုင်းလိုပင် ဘိုးစအား လှည်းနှင့် လိုက်အပို့ခိုင်းသောကြောင့် ဆွမ်းခံချိန်တွင် ဘိုးစသည် ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် လိုက်ပို့ရသည်။

နေမှာထွက်စဉ်ကစပြီး ပူပြင်းပြီးနေလေရာထိုအချိန်၌ပင်လျှင် တာလမ်းမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြစ်နေလေသည်။ မိုးတွင်းဆိုလျှင် နံ့အတိ၊ နွေအခါကျတော့နံ့ဘဝမှ ဖုန်ဘဝသို့ စုတေစိတ်ကျနေသော တာလမ်းတွင် လှည်းချင်းဆိုင်လျှင် ဖုန်တွေထပြီး လေရူးတွေဝှေ့လိုက်ပြီး လျှင် လှည်းတွင်းသို့ကွေ့၍ ဝင်လာတတ်ပြီး လှည်းချင်းရှေ့နှင့်နောက်ဆို လျှင် ရှေ့ကသွားသော လှည်းနောက်မှ ဖုန်လှိုင်း ဖုန်မိုးကြီးတသည်းသည်း ရွာရင်းနှင့်တထောင်းထောင်းထရစ်တတ်လေရာ လှည်းတစ်စီးနှင့်တစ်စီး ကို မမြင်ရမဲ့ပေနှင့် နွားချောက်သံ၊ တံပြာနှက်သံ၊ လှည်းဘီးကျွံသံ၊ လှည်းအိမ်ကြီးများ တကျွိကျွိကြွသံကိုသာ ကြားရလေ၏။

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ခင်နွယ့်လှည်းမှာ လှည်းယာဉ်မော့လေးဖြစ်ပြီး ခြံပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်မှာလည်း အကျည်ညီ ဦးမော့မော့နှင့် ဘိုးစဟဲ့သံကြားလျှင် အမြီးတန်းပြီး ဒုန်းပြေးတတ်လေရာ မကြာမီ ရှေ့မှလှည်းများကို မီရင်းတအိအိရုန်းနေသော ထိုလှည်းများထံမှ ဖုန်များ သူ့လှည်းပေါ်သို့ ပက်ဝင်လာသောကြောင့် ထိုလှည်းများကိုကျော်အောင် တာစောင်းသို့မောင်းချပြီး ကျော်တက်ခဲ့မှ ရှေ့ကရောက်သွားလေသည်။ နောက်ကလှည်းများမှာ ခင်နွယ့်လှည်းက ဖုန်တွေထဲတွင် တဖျစ်ဖျစ်တတောက်တောက်နှင့် ကျန်ရစ်တော့မှ ခင်နွယ်လည်းလှည်းကို အရှိန်သတ်စေတော့သည်။

သို့နှင့်လာခဲ့ရာ ရွာမဝင်မီ ယခင်ရွာသာကလေးမီးလောင်ခံရစဉ်ကပြေးရာတွင် ခေတ္တဆင်းပုန်းဖူးသော ကုန်းတံတားပေါ်သို့ရောက်သော အခါ ခင်နွယ်သည် ကွင်းဘက်သို့မျှော်ကြည့်လေသည်။

မျှော်ကြည့်သောအခါ တစ်ဖက်တွင် ရွာကြီးကို ညို့ညို့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် တစ်ဖက်တွင် အနောက်ဘက်သို့ တရွှေ့ရွှေ့လိမ့်လိမ့်ဝေးသွားသော ကွင်းကြီးများနှင့် တရေးရေးမြင်ရသော ရထားလမ်းကိုမြင်ရလျက် တစ်ဖက်တွင်ကား နေရောင်တွင်တလက်လက်နှင့် တောက်ကာစီးဆင်းနေသော သဲချောင်းကြီးကိုတွေ့ပြီး အရှေ့ဘက်ဆီတွင်ကား ညို့မှိုင်းရီဝေ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ရိုးမကြီးကို မြင့်မားစွာမြင်ရလေသည်။

ခင်နွယ်တွင် သို့ကြည့်ရင်းက စိတ်တွင်တစ်မျိုးတစ်ဖုံထူးခြားသွားပြီး ကွင်းဘက်မှသိမ်း၍ကြည့်ရင်း မျက်နှာညှိုးငယ်နေရာက ခပ်လှမ်းလှမ်းကွင်းထဲတွင် တဲထိုးနေသောလူတစ်စုကိုမြင်လေ၏။ ထိုလူစုမှာ တဲတိုင်များထူနေ၍ အချို့တိုင်များတွင် သက်ငယ်တန်းများပစ်ကူးနေလေရာ နေပူကျဲကျဲတွင် မပင်မပန်းနိုင် အရိပ်အာဝါသမရှိဘဲ လုပ်နေကြရလေသည်။

ခင်နွယ်သည် ထိုလူစုကိုကြည့်ရာက ဝါးတိုင်တစ်တိုင်ပေါ်မှ ထုတ်တန်းတစ်တန်းခိုပြီး လျှောဆင်းလိုက်သော ခါးတောင်းကျိုက်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရသောအခါ ဘိုးစအား

"ဟဲ့ ၀ေ ကွင်းထဲချမောင်းပြီး တဲထိုးနေတဲ့ဆီ ပို့စမ်း" ဟုခိုင်းလေသည်။ ဤတွင် တအိအိလိုက်လာသော ဘိုးစသည် နဖားကြိုးကိုဆွဲပြီး ကုန်းတံတားအလွန် တာဘေးသို့ချ၍ ကွင်းထဲသို့ ဆင်းသော လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လှည်းကိုမောင်းခဲ့လေသည်။

ကန်သင်းများ ခုတ်ထွင်လျက် စပါးတိုက်ရန်ဖေါက်ထားသော လှည်းလမ်းမှာ ခလုတ်ခလုနှင့် ဖုန်တထောင်းထောင်းဖြစ်နေလေရာ ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် တဂျန်းဂျန်းမောင်းလာသောလှည်းကို အလုပ်လုပ်နေကြသူများက အံ့သြစွာလှည့်ကြည့်နေကြ၏။

တစ်နေရာတွင် လှည်းထိုးရပ်ပြီး ဖုန်တွေဝိုင်း၍ဆိုင်းနေစဉ် တဲထိုးသူများသည် မည်သူမည်ဝါတို့များနည်းဟု မသိတတ်ကြသေးသဖြင့် လုပ်လက်စကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်းကြည့်နေကြခိုက် ခင်နွယ်သည် လှည်းမရပ်မီ ကတည်းက ခြေထောက်တွင်လှည်းရိုင်မှာစွပ်ချိတ်လာသောပုံတော်ကတ္တီပါဖိနပ်စွပ်၍ အောက်သို့ခုန်ချကာ ဖုန်ထဲမှဖြစ်၍ ယခင်မြင်မိသော လူထံသို့သာ အလျားထိုးကြီး ပြေးလေသည်။

ထီးတစ်လက်နှင့် ပခုံးတွင်တင်ဆောင်ပြီး ခင်နွယ်သည် လက်မောင်းကိုဝင်ဆွဲကာ တစ်နေရာတွင် တဲတိုင်ကိုမှေး၍ ပုံထားသော သက်ငယ်၊ ဓနိ၊ ကျူဖျာများ ဘေးနေရိပ်ကျရာသို့ ခေါ်သွားလေရာ စိုးမင်းမှာ ခါးပိုက်ချိတ်မှ နီးစည်းကို မချွတ်နိုင်ဘဲ ခင်နွယ်မှန်း သိသောအခါ အံ့အားကြီးသင့်သင့်ဖြင့် တရွတ်,ရွတ်နှင့်ပါသွားလေ၏။

အခြား လူသုံးလေးယောက်မှာ ခင်နွယ်မှန်းသိကြသောအခါ ခင်နွယ်စိုးမင်းအား ဓနိပုံရိပ်သို့ခေါ်ရာသို့ ခေတ္တကြည့်နေပြီး ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့အရေးတကြီးတိုင်ပင်ချင်သဖြင့် သူ့ခဲအိုနှင့်သူ့ခယ်မခေါ်နေသည် ဟုပင်တွေးကာ ဤတွင်မှ ကိုယ်လုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်လုပ်နေကြပြီး လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဘိုးစနှင့် ဘာသာဘာ၀နှုတ်ဆက် စကားစမြည်ပြောနေကြ၏။ ခင်နွယ်သည် ချွေးတွေသံတွေနှင့် အဆီ၀င်းနေသော

စိုးမင်း၏ လက်မောင်းကို တင်းကျပ်စွာဖြူဖွေးသော လက်ကလေးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် ဆွဲလာရာက ဓနိပုံရိပ်ကျသည့်တိုင် မလွတ်သေးဘဲ

"ကိုစိုးရယ် ထမင်းတစ်လုပ်အတွက်နဲ့ ပင်ပန်းလိုက်ရတာတော်" ဟုပြောလေသည်။

စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်အူယားဖားယား အတင်းဆွဲခေါ်ခဲ့သဖြင့် ဘာအကြောင်းများထူးလို့လဲဟု မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်လိုက်ခဲ့ရာက ခင်နွယ်ပြောသံကြားရတာ အံ့အားသင့်သွားကာ သက်ပြင်းချလျက်

"အမယ်လေးဟဲ့ မိခင်နွယ် ငါကဘာများဖြစ်လာပြန်ပလဲလို့" ဟုပြောပြီး

"အေးပင်ပန်းတာပေါ့ ဆင်းရဲသား လယ်သူလယ်သား လယ်သမားဘဝ ဒီလိုပဲဟာ နင်မသိတာလိုက်လို့"

"သိလို့ခက်တာပေါ့ စိုးရယ် ရှင် ပင်ပန်းတဲ့လူက ပင်ပန်းနိုင်ပေတဲ့၊ ကျုပ်တို့ကြည့်ရတဲ့လူက မမြင်ရက်ဘူး ခုကြည့်စမ်းနေပူကြီးကျဲကျဲမယ် ချွေးတွေသံတွေနဲ့ လုပ်လိုက် ကိုင်လိုက်ရတာ ဆားကိုပေါက်နေတာပဲ" ဟု စိုးမင်း၏ ရင်ဘတ်မှ ချွေးထွက်ပြီး ချေးနှင့်ခဲ့နေသော ချွေးပွင့်ကြီးများကို နုနယ်သော လက်ဝါးကလေးဖြင့် ပြောသပ်ပြီးလေရာ စိုးမင်းမှာ ထိုနံနက်ကပင် ကိုယ့်အဖြစ်သနစ်ကိုယ် စဉ်းစားလာရသည့်အတွက် ဝမ်းထဲမှ ဖိုသွားသောကြောင့်

"ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ ဒီလိုမလုပ်ရင် မစားရဘဲနေမှာပေါ့ဟဲ့" ဟု အသံတုန်တုန်ပြော၏။

"ဒါတော့ ဒါပေါ့တော့ နို့ပေမယ့် ဒီလောက်ပင်ပန်းခံလို့ဖြစ်ပါ့မလား"

"မခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ နင်သိတဲ့အတိုင်း စားအိုးဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ပြီးကြွေးမြီကလည်း ဆပ်လို့မကုန်သေးဘူးဆိုတာ"

"သိပါတယ်တော်၊ သိလို့မချိတာပေါ့တော့ နို့နေပူလာရင်လည်း နားဦးမှပေါ့ ကိုစိုးရဲ့"

"မပူလှသေးပါဘူး ဒီနှစ်မိုးနှောင်းလို့ ခါတိုင်းလိုဆို ရွာတောင်ရွာနေပြီ၊ ခုတောင်ကြည့်ပါလား ဟိုအနောက်ပြင်မယ် မိုးသား တဆိုင်းဆိုင်းနဲ့" ဟု ကိုစိုးသည် စိတ်ဖြေသည့်အနေနှင့်ပြလေရာ ခင်နွယ်သည် စိုးမင်းပြရာသို့ ကြည့်နေ၏။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် တလိမ့်လိမ့်တက်နေသော မိုးတိမ်တစ်တိုက်ကို မြင်ရလေရာ ခင်နွယ်မှာ အတန်ကြာကြာကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေရာက မျက်လုံးတွင်မျက်ရည်ဝိုင်းလာကာ ကိုစိုးမင်းထံသို့ ပြန်လှည့်၍ ခေါင်းကို ရင်ခွင်သို့သွင်းလျက်

"အို ဘာပဲပြောပြော တော်ပင်ပန်းတာ ကျုပ်မမြင်ရက်ဘူး။ တော်ကျုပ်ကို ယူရင် ဒါလောက်မပင်ပန်းဘူး အစက ဒါကြောင့်ယူပါ ယူပါ တစာစာ ပြောတာတော့ သိရဲ့လား" ဟု ဆိုကာ အစ်ခနဲ အစ်ခနဲ ရှိုက်လေရာ စိုးမင်းမှာ အံ့အားသင့် ကြီးသင့်ပြီး ခင်နွယ်အား ရင်ခွင်မှခွာလေ၏။

ခင်နွယ်သည် စိုးမင်း၏ ချွေးတွေသံတွေနှင့်ကိုယ်တွင်းသို့ သေးကွေးသော သူ့ကိုယ်ကလေးကို အတင်းသွင်းကာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုလေ၏။ ခင်နွယ်မှာ ဆံပင်နောက်တွဲရှန်အကျီကော်တင်နှင့်ဘော်လီဆန်းတွင် ခါးဝတ်ထားပြီး ဖဲထဘီအဝါနုကလေးကို စည်းထားလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အမွှေးနံ့သာတွေ တကြိုင်ကြိုင်တသင်းသင်းနှင့်ဖြစ်နေရာ စိုးမင်းမှာတရှုံ့ရှုံ့ကုန်း၍သာငိုနေသောခင်နွယ်၏ လည်ပင်းလေးနှင့် ရှန်အကျီမှဖေါက်ထွင်း၍ မြင်ရသော ပခုံးသားဖြူဖြူဖွေးဖွေးကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အတန်ကြာတွေးနေရာက ခင်သွယ်အား မျက်စိတွင်မြင်မိလေ၏။

ခင်နွယ်မှာ တစ်နေ့တခြား လှပြီးရင်းလှ၍ နေ့စဉ်တွင် ခင်သွယ်မှာ သားငယ် သမီးငယ်များနှင့် ကသီလင်တ ပိုသီဖတ်သီ မဖြိုးနိုင် မလိမ်းနိုင် နဂိုအလှကို မပြုပြင်နိုင်ရှာဘဲ တစ်နေ့တခြား အလှဆုတ်နေသည်ကို စဉ်းစားမိလေရာ စိုးမင်းမှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မချိဘဲ ခင်သွယ်အား သနားနေမိတော့၏။

ခင်နွယ်မှာ ဝတ်ရေးစားရေးကိုသာ ပူပင်နေရခိုက်တွင် ခင်သွယ်မှာ ကား လင်ရေးသားရေးနှင့် မအားလပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေရာ သူတို့ ညီအစ်ဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်မှာ တစ်နေ့တခြား ကွာခြားချင်တိုင်းကွာခြား နေလေသည်။

ခင်နွယ်၏ အိဖတ်စိုပြည် ထုံနံ့သာတွေဝေနေသော ကိုယ်လုံးကလေး ကို ရင်ခွင်တွင် အတိုးခံနေရာက စိုးမင်းမှာ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက် ဆင်းရဲ တွင်းနက်နေသည့် ရုပ်ပုံကို ခင်နွယ်၏ပြည့်ဝကြည်လင်သော အခြေအနေ မှန်ကြေးမုံတွင် ထူထူထောင်ထောင် အကွင်းလိုက်အကွက်လိုက် မြင်ထင် နေမိရာက ခင်နွယ်၏ စွဲမြဲသော အချစ်စိတ်နှင့် မလျှော့သော ဇွဲကိုပါ တစ်ဆက်တည်း တွေးမိလေ၏။ ခင်နွယ် သူ့အပေါ်တွင်မည်မျှအစွဲအခဲ့ပုံကို သတိရလေ၏။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲခဲ့သော အဖြစ်အပျက် တွေမှာ မျိုးစုံအောင်ဆန်း၍ ခင်နွယ်မှာလည်း တစ်နှစ်နှင့်တစ်နှစ် အဖြစ် ဆန်း အပျက်ဆန်းနှင့် ထူးခြားပြောင်းလဲခဲ့ပုံကိုတွေးလေသည်။ ထိုသို့ ခင်နွယ်တို့စိုးမင်းတို့ပါ အတွေ့အကြုံမျိုးစုံဖြင့် ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း စိုးမင်းအပေါ်တွင်စွဲမြဲခဲ့သော ခင်နွယ်၏ အချစ်စိတ်ကလေးမှာကား ထူး ခြား ပြုပြင်ခြင်းမရှိ။ တစ်သမတ်တည်း တည်မြဲလျက် လိုက်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ရသော စိုးမင်းမှာ ခင်နွယ်အား သနားမိသလိုလို ဖြစ်လာရင်း ခင်နွယ် ၏ပဲ့ကလေးကို ဖုန်မှုန့်အထပ်ထပ်ပေကပ်နေသော လက်ကြီးဖြင့် အသာ အယာပုတ်ကာ ကြေကွဲသော အသံကြီးဖြင့်

"မင်ုပါနဲ့ မိခင်နွယ်ရယ် နင်ဟိုတုန်းကလို ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ လင်တွေသားတွေတောင်ရပြီးဟာ ဟိုတုန်းကလို အရူးထ, ထမနေစမ်းပါနဲ့ ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ သူကမ္ဘာဝစရန်နဲ့ လူအကျိုးဖေရာခံကြရတာ သူ့ဆင်းရဲလို့ ငါချမ်းသာ၊ ငါချမ်းသာတုန်း သူ့ဆင်းရဲတယ်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ အပိုပဲ ဖြစ်ရာဘဝမယ် ပျော်ရတာပဲတိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ မင်ုပါနဲ့အရူးမရဲ့ ကိုစိုး စိတ်မကောင်းဘူး" ဟု ချော့ပြီး ခင်နွယ်အား ရင်ခွင်မှ မသိမသာ

ထုတ်လေရာ ခင်နွယ်သည် ဤတွင်စိုးမင်းအား မျက်ရည်ဆက်လက်ဖြင့် မော့၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး

"တော်က ယောကျ်ားပဲဆိုပြီး စိတ်တင်းလို့ရပေမယ့် ကျုပ်က မိန်းမတော့ ကျုပ်မချိဘူး ကျုပ် တော့ကိုကြည့်ပြီး ဒီလိုမနေနိုင်ဘူးတော့" ဟု ဆိုကာ ချိုးပွဲချင့်သဖြင့် ခင်နွယ်ငိုသံကို အခြားအလုပ်လုပ်နေသူများ ကြားသွားမည်စိုးပြီး စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်အားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကလေးကိုပိတ်ပြီး ခင်နွယ့်ထီးကိုင်ထားသော လက်သီးဆုတ်မှ ပဝါဖြူပန်းထိုးကလေးကိုယူကာ မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်းက

"တိတ်ပါ မိခင်နွယ်ရယ် မငိုပါနဲ့ ဟိုကောင်တွေကြားသွားပါမယ်၊ တိတ်တိတ်" ဟုထပ်ချော့ရပြန်သည်။

စိုးမင်းမှာ ရင်ခွင်သို့ တတိုးတည်းတိုးပြီး တငိုတည်းငိုနေသော ခင်နွယ်နှင့်အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ထမင်းအိုးကိုရွက်ပြီး လက်ထဲမှ ပန်းကန်ကို ပိတ်ထုပ်နှင့် ထုပ်ပြီးကိုင်ထားသော သမီးအကြီးကလေးကို လက်ဆွဲ၍ ခနိုပုံဘေးသို့ ကွေ့ဝင်လာသော ခင်သွယ်အား မမြင်နိုင်သော်လည်း ခင်နွယ်မှာမူ စိုးမင်းရင်ခွင်မှခေါင်းခွေ့ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေရာက မျက်ရည်တွေဝိုင်း၍ ဆိုင်းနေသော မျက်လုံးဖြင့် မိမိအား စူးစူးစိုက်စိုက် တအံ့တသြ ကြည့်နေသော ခင်သွယ်အစ်မဖြစ်သူအား မြင်လေသည်။

ခင်သွယ်မှာ ခင်နွယ်အား ချော့မော့နေသော လင်နှင့်တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော ခင်နွယ်တို့အားမြင်ရလျှင် မြင်ရခြင်း နေသုံးစင်းပြိုင်ထွန်းပြီး လင်းသွားသကဲ့သို့ ခေါင်းထဲတွင်အုံကာ မျက်လုံးမှ မီးတောက်၍ပြာသွားလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရှိန်းခနဲပူတက်လာကာ ဖိန်းခနဲပြန်အေးသွားပြီး နေရာတွင် မှင်တက်မိနေသကဲ့သို့ ခေတ္တမျှတွေကြည့်နေရာကခေါင်းပေါ်မှ ထမင်းအိုးကို ခနိုပုံပေါ်သို့ ခြေဖျားထောက် လှမ်းတင်ပြီး သမီးကလေးအား ဆွဲထားသော လက်ကိုလွှတ်ကာ နောက်သို့ချာခနဲလှည့်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

သမီးကလေးသည် ဖခင်နှင့် အဒေါ်တို့အား ပြုံးကြောင်ကြောင် ကြည့်ကာ ခေတ္တမျှကြည့်နေပြီး ပန်းကန်ထုပ်ကိုချခဲ့၍ မိခင်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့မှ ခေါင်းထောင်၍ကြည့်သော ခင်နွယ်သည် မျက်လုံးတွင်ရစ်ဆိုင်းနေသော မျက်ရည်ကို လက်မောင်းနှင့်သုတ်လျက် စိုးမင်း၏ ရင်ခွင်မှ ရုတ်တရက်ထွက်ကာ ခြေထောနင်းထောနင်းနှင့် ရွာဘက်သို့ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချပြန်သွားသော အစ်မနှင့် တူမအားကြည့်နေသည်။

ဤတွင် ခင်နွယ်သည် ရုတ်တရက် ရင်ခွင်မှရုန်းထွက်ကာ သူ့ကို ကျောပေးရပ်၍ ရွာဘက်သို့ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်သည်တွင် ကန်သင်းတွေအတိုင်း မလျှောက်ဘဲ လယ်ကွက်များမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ထောနင်းထောနင်းနှင့် သွားနေကြသော မယားနှင့်သမီးတို့အားမြင်ရလေသည်။

ခင်နွယ်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ စိုးမင်းထံမှပြေးကာ ဘိုးစအားခေါ်၍ လှည်းပေါ်သို့ အလျင်တက်ပြီး မောင်းခိုင်းသည်တွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော လုပ်သားများလည်း ခင်နွယ်သုတ်သီးသုတ်ပြာပြန်ပုံနှင့် ခင်သွယ်တို့သားအမိ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချပြန်သွားကြပုံကို နားမလည်နိုင်တိုင်း စိုးမင်းရှိရာသို့ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြရာ စိုးမင်းသည် ထမင်းအိုးနှင့် ပန်းကန်ထုပ်ကိုငေး၍ ကြည့်ရပ်နေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

ခင်သွယ်သည် ကွင်းတစ်လျှောက်လုံး နေပူကျဲကျဲတွင် ခြေနာဖြင့် ထောနင်း ထောနင်း လျှောက်ခဲ့ရာက အသည်းတွင်ကျွဲဝင်ခတ်သလို ဖြစ်နေသော မချိစိတ်မှာ တဖြည်းဖြည်းအေးသွားပြီး ဆွေးစိတ်ကလေးသာလျှင် ဝင်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ဤတွင်မြင်ခဲ့ရသော လင်နှင့်ညီမတို့နှစ်ဦးကို မျက်စိမှာဖျောက်ဖျက်၍ မရအောင် ဖြစ်နေရင်းဖြင့် သက်မတပင့်ပင့် သက်ပြင်းတချချနှင့် ရွာတွင်းသို့ဝင်ခဲ့တော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ ပြန်ကာ အိမ်သို့ ဣန္ဒြေမပျက်ပြန်ခဲ့လေ၏။ သက်ပြင်းချလိုက်တော့သည့်အခါ မျက်လုံးတွင်မျက်ရစ်ဝိုင်းလျက်နေသော မျက်ရည်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်းခန်းခြောက်၍ သွားတော့သည်။ ခင်သွယ်မှာ ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်သွား

သော်လည်း ငိုရ်မရ ရယ်ချင်သလိုလိုဖြစ်သွားသော်လည်း ရယ်၍မရနိုင်ဘဲ အသက်ရှူသာမှားမှားသွားပြီး မောဟိုက်ကာနေလေ၏။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်၍ မိခင်နှင့် အစ်မတို့ ပြန်လာသည်ကို တလှုပ်လှုပ်တရွရွထွက်၍ ဆီးကြိုခေါ်ယူကြသော သားငယ် သမီးငယ် ကလေးတွေကို မြင်ရမှ စိတ်ထဲမှအလုံးမှာ အနည်းငယ်ကျသွားသလိုရှိပြီး အထွေးဆုံးကလေးငယ်အား ကောက်ယူနမ်းရှုပ်ပြီး အိမ်တွင်းသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ နောက်ဖေးတွင် အဘွားညို ထမင်းခူးပြီး မယ်တုတ်ကလေး အဝတ်လျှော်နေသည်ကို မြင်ရမှ အဘွားညိုတတုန်တုန်တရီရီနှင့် ထမင်းခူးနေသည်ကို ခေတ္တဝင်ကူပြီး မယ်တုတ်အား ကလေးတွေ အထိန်းခိုင်းကာ မယ်တုတ်လျှော်နေသော အဝတ်ကို သွားဖွပ်နေလေသည်။ တစိမ့်စိမ့် တွေးရင်းက အဝတ်ဆောင့်သံနှင့်အတူခင်သွယ်၏ အသည်းနှလုံးတို့လည်း စိတ်ထဲမှ ပေါ်လာ၊ မြင်လာ၊ ထင်လာချက်များနှင့် လိုက်၍လိုက်၍ ခုန်နေလေ၏။

ခင်နွယ်၏မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ခင်နွယ်ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ ပြောသံ ဆိုသံ မှန်သရွေ့ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြန်တွေးလေ၏။ သို့တွေးရင်းက ခင်နွယ်နောက်ဆုံးမမာစဉ်က ညကြီးမင်းကြီး သူသွားအမေး ခင်တုတ်ကလေးလှေကားဦးတွင် ပြောသောစကားများမှာ နားတွင်းသို့ တိုးဝင်လာကြလေရာ ခင်သွယ်သည် ရေမှုတ်ကိုကိုင်ပြီး ထိုစဉ်က နားမလည်မိသော ထိုစကားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပြန်၍တွေးတော စိတ်တွင်ထင်မြင်မိတော့ရာ ရေမှုတ်မှာ အိုးထဲသို့ လွတ်ကျသွားလေ၏။

သို့နှင့် အပြီးလျှော်ကာ ရေညှစ်ပြီးနေပူရာသို့သွားလှန်းရင်း တစိမ့်စိမ့်တွေးနေခိုက် နေရောင်ကို တိမ်ရောင်ကွယ်သလို ယခင့်ယခင်က ကြည်လင်နေခဲ့သော ခင်သွယ်၏ စိတ်ကလေးမှာလည်း အဆွေးမှိုင်း အဆွေးမှုန်တွေဖြင့် ရစ်သိုင်းကာ ခြိုလွှမ်း၍သွားတော့၏။ ထိုအခိုက် အနောက်ပြင်မှ လှိမ့်ဆင်းတက်လာသော မိုးသားတိမ်လိပ်တို့မှာ အရှေ့ပိုင်းက အုံ့မှိုင်းရီဝေသော တောင်ရိုင်းနှင့်တိုးမိကြရာက မအုံ့မမည်းဘဲနှင့် တမည်းမည်း

တသည်းသည်းရွာသွန်းချလိုက်လေသည်တွင် ခင်သွယ်လည်း လှန်းလက်စ အဝတ်များကို ကပျာကသီရုတ်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ထိုအခါကျမှ ပြေးဝင်ခဲ့ရလေ၏။

သို့သော် နေစောင်း၍ စိုးမင်းသည် ကွင်းမှတက်လာသောအခါ အိမ်တွင်လူဝင်လူထွက်များနေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် အူယားဖားယားနှင့်နှီးထုပ်နှင့်ဓားကို တံစက်မြိတ်တွင်ချကာ အိမ်ပေါ် သို့စိုးရိမ်တကြီး ပြေးတက်ရလေ၏။

ဤအခါကျမှ ခင်သွယ်မှာ အိပ်ရာထဲတွင်လဲကာ လူမှန်းမသိအောင် အပြင်းဖျားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ခင်သွယ်မှာ ခြေမကွဲစဉ်က သင့်တော်သော ဆေးကို မထည့်မသိပ်ရသောကြောင့် အနာရင်းနေစဉ် နေပူကျဲကျဲမှမောမောတီးတီးပြန်လာပြီး ချက်ချင်း ခြေအေးလက်အေးခံ၊ မိုးအမိခံရသောကြောင့် အနာဝင်ပြီး ကောက်ရသလိုဖျားသွားခြင်းဖြစ်လေရာ မချိသောစိတ်၊ မမှိတ်သောမျက်လုံးဖြင့် ဝမ်းတွင်းဆွေးဆွေးကာ ဝမ်းတွင်းမှ အလုံးကိုဖွင့်ထုတ်၍ ခွဲဝေပြရမှာလည်း မပြောရက်၊ မျှသိပ်ထားရာ၌လည်း အသည်းကျွမ်းဖြင့် စိုးမင်းနှင့်ကလေးတွေ့မျက်နှာကိုသာ တကြည့်ကြည့်ဖြင့် နေ့ချင်းညချင်း သည်းလာတော့သည်။

လူနာ၏ ရောဂါကို ဂယနဏမသိမရိပ်မိကြသောကြောင့် အနာမသိဘဲ ဆေးကုလေရာ ကုရာတခြား ဖြစ်ရာတစ်မျိုးနှင့် ခုတ်ရာတခြား ရှရာတစ်မျိုးဖြစ်ရင်း တစ်နေ့တခြားအခြေအနေမှာ ဆိုးဆိုး၍လာတော့လေရာ စိုးမင်းမှာ ချစ်ဇနီးအား အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်ကာ ယုယုယယပြုစု ကုသနေလျက်နှင့် စိုးမင်း၏ ယုယသံ၊ ပြုစုပုံကိုခံရသော ခင်သွယ်မှာ စိုးမင်း၏ အသံကိုကြားတိုင်း အပြုအစုကိုခံရတိုင်း မချိဘဲဖြစ်ဖြစ်နေလေရာက ငါးရက်ခြောက်ရက်နှင့်ပင် လူမှန်းသူမှန်း လုံးလုံးမသိအောင် ဖြစ်သွားတော့၏။

တော်ဝင်မြို့မ စာအုပ်တိုက်

ဘမောင်နှင့်ခင်ဆွယ်တို့လည်း လာခေါ်လျှင်ခေါ်ခြင်း ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ကြသော်လည်း ခင်သွယ်မှာ တစ်နေ့တခြား အစာမဝင်ဆေးမမျိုမျက်နှာကိုမော့၍ အပေါ်ကိုသာငေး၍ မိန်းမောနေသည်ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြလေ၏။ ဘမောင်ကိုယ်တိုင် ယုယုယယနှင့် စိုးမင်းအနီး ခင်သွယ့်ခေါင်းရင်းက ထိုင်ကာထိုင်ကာ

"မခင်သွယ် ဘယ့်နှယ်နေလဲ ဘာစားချင်သလဲပြောဗျာ ငါ့မရှိပါလားလို့ အားနာပြီး ကိုယ့်အာသီသဆန္ဒကို မပြောဘဲမနေနဲ့ ဘာစားချင်တဲ့ အာသီသလေးရှိလဲပြော ကျုပ်ရှာပေးမယ် အစာမဝင်ရင် အားလျော့တယ်၊ အားလျော့ရင် ဘယ်ဆေးမှ မစွမ်းနိုင်ဘူးဗျ ဘာစားမလဲ" ဟုမေးသည့်အခါ မေးသည်ကို ခင်သွယ်သည် နှစ်ယောက်သား ယှဉ်ထိုင်ကာ မိမိအား စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ကြည့်နေသော စိုးမင်းနှင့်ဘမောင်တို့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်၍သာနေကာ မည်သို့မျှမပြောဘဲ သက်ပြင်းသာချနေသဖြင့် ဘမောင်မှာ ခင်သွယ်အားနာလို့ပဲဟု စိတ်မကောင်းသာ၍ ဖြစ်မိတော့၏။ ခင်ဆွယ်မှာကား ဘာမှမလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်၊ မမေးတတ်သောကြောင့် တူကလေးတွေ တူမကလေးနှင့် ခင်သွယ့်ခြေရင်းက ဝိုင်း၍ မျက်လုံးကြီးပြူး၍သာ ကြည့်နေတတ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေရကား လူနာမှာတစ်နေ့တခြား ရောဂါတိုးရာကနောက်ဆုံးတွင် စကားလုံးလုံးမပြော ပါးစပ်မဖွင့်သောအခြေသို့ဆိုက်လာတော့သည်။ လေးငါးဆယ်ရက်နှင့် ခင်သွယ်မှာ ဆွဲယူပစ်သလို ချုံးချုံးကျသွားလေတော့သည်။

ဤတွင်ဘမောင်လည်း လူနာကဲကို အားမရသည့်အတိုင်း သာယာဝတီသို့တက်ပြီး ခင်ဆွယ်ကုသောဆရာဝန်ကို ကိုယ်တိုင်ပင့်ပေးလေသည်။ သို့သော် ခင်ဆွယ်ပေါ်တွင်ဆေးစွမ်းထက်သော ဆရာဝန်မျှာ ခင်သွယ်အားလက်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘမောင်က တစ်နေ့တွင် မေးသည့်အခါ ခေါင်းခါရင်းက

"လူနာမယ် ဘာမှထူးထူးထွေထွေရောဂါဘယ မရှိပါဘူး။ အနာဝင်အအေးမိ အပူရှုပ်တာပဲ နို့ပေမယ့် ဒီအပေါ်မယ် စိတ်ကို အလွန်အမင်းထိခိုက်နေတဲ့ စိတ္တဇနာ တစ်ခုရှိနေတယ်ထင်တယ်" ဟုပြောသဖြင့် ဘမောင်မှာအကြောင်းမသိသည့် အလျောက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွေးပြီး ခပ်အေးအေးသာနေလိုက်သည်။

ဘမောင်မှာ ဆရာဝန်လာချိန်တွင် ရွာသာကလေးသို့သွားပြီး ဆရာဝန်ပြန်ချိန်မှရောပြီး ရွာကိုပြန်ခဲ့လေသည်။ ဆရာဝန်မှာလည်း ရွာသာကလေးတွင် ကြာရှည်မနေနိုင် သာယာဝတီသို့လည်းပြန်ရသေးရာ လေးငါးဆယ်ရက်ခန့် ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေရရင်းက တော်တော်နှင့်မှ မပျောက်လျှင် အသွားအလာလည်း ခက်ခဲတော့မည်အတွက် လူနာအတွက်စိုးရိမ်မိတော့လျက်နှင့် တစ်နေ့တခြား ထူးခြားခြင်းမရှိတော့သည့် အလျောက် လက်လျှော့စပြုတော့သည်။

ခင်သွယ်မှာ ခင်နွယ်စိတ်မျိုးမဟုတ်၊ စိတ်ထားပျော့သူ မိန်းမပျော့ဖြစ်လေရာ စိတ်ကိုရုတ်ချည်းထိခိုက်သွားသောအရေးဖြင့် တစ်စစဆွေးရင်းရှေးရှေးက အမှုမဲ့ထားပြီးမေ့ခဲ့ပျောက်ခဲ့သော အရေးကလေးများမှာပင် ခင်သွယ်စိတ်တွင် ထူးခြားပြောင်းလဲ၍ ကြီးလေးပွားများနေခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုအတွေးတွေနှင့် သားငယ် သမီးငယ်ကလေးတွေအတွက် ပူပင်သောကရောက်နေသော စိတ်ဇောဖြင့်သာ မတင်မကျဖြစ်နေတော့သည်။

ခင်နွယ်မှာ စိတ်ထားပြင်းသူ ဇွဲကောင်းသူဖြစ်သည့်အလျောက် အကြံအတွေ့မျိုးစုံအောင် ကြုံတွေ့ဆုံခဲ့သော်လည်း ခင်နွယ်၏စိတ်မကျေနိုင်ကို လှုပ်လဲခြင်းငှာမစွမ်းသဖြင့် ထိုအဖြစ်အပျက်စိတ်ကို ပြုပင်မည့် အကြံအတွေ့တွေကသာ တပ်လန်ကာ ဆုတ်ဆုတ် နေခဲ့ရသဖြင့် ခင်သွယ်လိုမဖြစ်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ခင်သွယ်မှာကား လောကကြီးအလယ်တွင် စိုးမင်းတစ်ယောက်ကိုသာ တိုင်တည်၍ လောကစက်ယန္တရားကို လှည့်လာသူဖြစ်သောကြောင့် စိုးမင်းထံတွင် တင်ထားသောစိတ်ကို လျှော့သည်

နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှိန်နှင့် လွင့်စပြုတ်ထွက်တော့မလို ဖြစ်နေခြင်းပင် တည်း။

ခင်နွယ်နှင့်ဤအချက်တွင်စ၍ ကွဲလွဲလေသည်။ ခင်နွယ်မှာ အဖြစ် အပျက်မျိုးစုံအောင် တွေ့ခဲ့သော်လည်း ဗီဇအလျောက် သူ့ဘာသာ သူ့ သဘောနှင့် သူ့လှေကို သူမျှောနိုင်၊ သူမျှောခဲ့သူဖြစ်လေရာ သူ့ပတ်လည် တွင် ဖြစ်သူပျက်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့ ယိုယွင်းခံသော်လည်း သူ့မှာကား တဝဲချာလည်လည်နေသည့် ယင်းသို့သော လောကလှိုင်းဂယက်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ခတ်လော်နိုင်ခဲ့လေသည်။

စက္ကန့်ကမိနစ်ဖြင့် မိနစ်ကနာရီ နာရီကနေ့ကိုစားမျိုခဲ့ရာက ကဆုန် လကုန်လောက်တွင် ခင်သွယ်သည် တစ်ညလုံး အမောဖောက်လာတော့ သည်။ ပိန်လှီဖျော့တော့သော အသားကလေးတွေလည်း ဝါဝင်း ပြောင် တင်းအောင် ဖောရ်ုလိုက်လာလေရာ စိုးမင်းမှာ ခင်သွယ်ထားသော အခန်းပြင်တွင် သားငယ် သမီးငယ်လေးယောက်နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ငေးငိုင်၍ နေတော့သည်။ တစ်ညဉ့်လုံး ဖောက်နေရာက နံနက်အရုဏ်တက် တွင် အနည်းငယ်သက်သာလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်ဟု ကြားရ လေသည်။

စိုးမင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘမောင်သည် ဖျာတစ်ချပ်နှင့် ကိုယ်ကိုနောက်လှန်၊ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး အပြင်တွင် တစ်စစမှောင်ရာ က လင်းလက်လာသော နေရောင်ကိုငေး၍ စဉ်းစားရင်းကြည့်နေလေ၏။

မကြာသေးခင်က ဆရာဝန်ပြောသောကြောင့် ခင်သွယ်ယခုနေ လှိမ့်လှိမ့်လဲလဲဖြစ်ရင်တော့ စိတ္တဇနာနဲ့ဖြစ်မှာပဲ ဘယ်ဟာကို သူစွဲလန်းပြီး သူဖြစ်ရတာလဲ မဖြစ်ခင်က စိုးမင်းနှင့်သူ့သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ ဆွေတွေ၊ မျိုး တွေနှင့် သင့်သင့်မြတ်မြတ်ပဲ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာမှဖြစ်သံ မကြားပါလား စားရေး သောက်ရေးကလည်း သိရသလောက်ဖြင့် တယ်ကျပ်တည်းလှ သည် မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သူဘာကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရမှာလဲ။ တို့မယ်

ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်ရက်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသင့်မြတ်နိုင်လို့ စိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုရင် ဟုတ်သေးရဲ့ သူတို့မယ် ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ ခု ကလေးပဲ လေးယောက်ရှိလာပြီဟု တွေးပြီး စိုးမင်းအားမသိမသာ ကြည့်နေသည်။

သို့ကြည့်ရင်းက ခင်သွယ်ဖြစ်ခါနီးက အကြောင်းများ စဉ်းစားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ပြေး၍ သတိရလေ၏။ ထိုသို့သတိရသောကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ နက်နဲစွာစဉ်းစားရာက ဘမောင်၏မျက်နှာတွင် အသိဉာဏ်ကလေးတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာသည့် အရိပ်အရောင်သည် အပြင်တွင် နေရောင် တဖြည်းဖြည်းလင်းသည်ကဲ့သို့ တစ်စစနှင့် ဖြတ်သန်း ပေါ်လွင် လာတော့သည်။

ခင်သွယ်ဖျားသည်ဟု သတင်းမကြားမီ သုံးရက်ခန့်က ခင်နွယ်လှည်းနှင့် စောစောထွက်သွားပုံ၊ ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းလိုလို ရွာသာလေးတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ကြာကြာမနေဘဲပြန်လာခဲ့ပုံ၊ ပြန်လာစဉ်က မျက်နှာမသာမယာ တစ်မျိုးတစ်မည်ပြောင်းလဲနေသည်ကို ပြေး၍ မြင်မိလေတော့သည်တွင် ဘမောင်မှာ နေရာမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ခါကာ စိုးမင်းအားလှမ်းကြည့်နေစဉ် အခန်းအပြင်သို့ အဘွားညိုနှင့် ခင်နွယ်တို့ ညှိုးငယ်စွာ ထွက်လာပြီး ဆရာဝန်က ဘမောင်အား စိုးမင်း အနီးသို့ခေါ်လေ၏။ ဘမောင်သည် စိုးမင်း အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်က စိုးမင်းနှင့် ဘမောင်ကြားနိုင်ရုံသာ

"မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး၊ မသကာ နောက်တစ်နာရီပဲ" ဟု ပြောသည့်အတွက် စိုးမင်းတွင် ဝမ်းတွင်းမှ ဆို့တက်သွားပြီး ဘမောင်မှာလည်း မျက်နှာလွန်စွာမကောင်းဖြစ်သွားစဉ် ဆရာဝန်သည် တစ်ယောက်တည်း လူနာအခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

❖ ❖ ❖

အစန်း (၁၇)

အတန်ကြာလျှင် ဆရာဝန်ထွက်လာသည်။

ခင်နွယ်၊ စိုးမင်း၊ ဘမောင်၊ အဘွားညီ၊ မယ်တုတ်နှင့် ကလေးတွေအားလုံးဝိုင်း၍ ဆရာဝန်မျက်နှာကို ကြည့်ကြကာ ဆရာဝန်ပြောမည့်စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

ဆရာဝန်သည် လူစေ့တက်စေ့ မျက်နှာများညှိုးငယ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ကိုဘမောင်အား ခေါင်းညိတ်၍ တံခါးဝမှဝင်သွားသည်။ ဘမောင်သည် တံခါးဝမှဝင်ပြီး အတွင်းမှဆရာဝန်က ပြန်ပိတ်စေ့လိုက်သည်။

ခင်သွယ်သည် ဖြူဖွေးသော ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် ခေါက်စောင်အဖြူပေါ် အနီစင်းကလေး ကိုယ်တစ်ပိုင်းလွှား၍ စင်းစင်းကလေးအိပ်နေရာက တံခါးဝသို့ကြည့်နေကာ ဝင်လာသော ဘမောင်အားပြုံး၍ကြည့်လေသည်။

ခေါင်းရင်းဘက်မှပြတင်းပေါက်ကို ခန်းဆီးပိတ်ထား၍ ပြတင်းပေါက်မှာလည်း အပြင်က သရက်ပင်ကြီးများကြောင့် အလင်းရောင်များစွာ မသွင်းနိုင်။ ညှင်ဦးကစပြီး ထွန်းထားသော လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်လုံးမှာ

ငြိမ်းမည့်သူတွေမှေ့နေသောကြောင့် ဆီခန်းခါနီးတွင် မီးတောက်ကလေးနီနီ ကလေး ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြင့် လင်းနေတုန်းဖြစ်လေသည်။

ဘမောင်သည် ဖျော့တော့သော ခင်သွယ်၏မျက်နှာကလေးနှင့် အရောင်မရှိသော မျက်လုံးဖြင့် ပြိုးနိုင်သမျှအားတင်း၍ ပြိုးကြည့်နေသော ခင်သွယ့်နှုတ်ခမ်းဖျူရော်ရော်ကလေးများကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းအနီးသို့ တိုးခဲ့လေ၏။

ခင်သွယ်သည် ဘမောင်အား ခေတ္တစူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ

"ကိုဘမောင်"ဟုခေါ်၏။

အသံမှာ များစွာတိမ်၍ ပြောင်းလဲနေလေပြီ။ ဘမောင်မှာ စိတ်ဝင်စားစွာ အာရုံစိုက်ပြီးနေ၍သာ ကြားလေသည်။

ဘမောင်က "ဗျာ"ဟုထူးရာ ခင်သွယ်သည် ဘမောင်အား အတန်ကြာကြည့်ရင်းက

"ကိုဘမောင် ပြုစုတဲ့ကျေးဇူးတွေကို ကျေပ်မမေ့ပါဘူး" ဟုသာ ပြောသည်။ ပြောပြီး မျက်လုံးကလေးတွေ မှိတ်သွားသဖြင့် ဘမောင်သည် ခင်သွယ်အား စကားပြန်ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ မပြောနိုင်ဘဲစိတ်တွင်မကောင်းဖြစ်နေစဉ် ခင်သွယ်သည် မောဟိုက်စ အသံကလေးဖြင့်

"ခင်နွယ့်ကို လွှတ်လိုက်ပါ ကိုဘမောင်" ဟုခိုင်းလေ၏။

ဘမောင်သည် ခင်သွယ့်အားသေချာစွာ အကဲခတ်ရင်းက အပြင်သို့ထွက်ရန်ပင် သတိမေ့လျက် တွေရပ်နေသဖြင့် ဆရာဝန်က ကျောကိုပုတ်ပြီး တံခါးအသံမမြည်အောင်ဖွင့်ပေးမှ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အပြင်သို့ရောက်လျှင် စိုးမင်းနှင့် ခင်နွယ်က အူယားဖားယားဖြင့်

"ဘာပြောသလဲ ကိုဘမောင်" ဟုပြိုင်တူဆီးမေးကြမှ ဘမောင်သည် ခေါင်းငုံ့ရပ်နေရာက ခင်နွယ်အား စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ကာ

"မင့်အစ်မဆီသွား"ဟုပြော၏။

ဘမောင်နှင့်စိုးမင်း အပြင်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း တစ်ယောက်

နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောအား။ ဘမောင်သည် စိုးမင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကလေးအဝတ်ဟောင်းတွေထည့်သော ကြိမ်ဗီရိုနိမ့်ကလေးပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ကာ လက်ပိုက်၍ ရင်ဘတ်ပေါ်မေးတင်လိုက်၊ လက်သီးဆုပ်ကိုပါးစပ်နှင့်ကိုက်လိုက် စဉ်းစားနေလေသည်။ စိုးမင်းမှာ မယားဖြစ်သူထံသို့သာ ကလေးတွေကို ပေါင်ပေါ်တစ်ဖက်တစ်ယောက်၊ ရင်ခွင်ကတစ်ယောက် အကြီးဆုံးသူငယ်မကလေးက ကျောကိုမှီး၍တစ်ယောက်နားစွင့်နေလေသည်။ အတန်ကလေးကြာမှ ခင်နွယ်သည် အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကာ တံခါးဝတွင် ဟိုသည်ကြည့်ရင်းက စိုးမင်းအား လည်ပင်းကိုပြေးဖက်ပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုရင်းက

"မိခင်နွယ်တဲ့ ကျုပ်မနေရတော့ဘူးတဲ့ ကိုဘမောင်က ညည်းကိုတကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်တယ်တဲ့။ ကျုပ်ကလေးတွေနဲ့ ကိုစိုးကို ညည်းကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ရစ်ပါတဲ့တော့။ ဒီလိုပြောတယ်တော့" ဟု ပြောကာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုရင်းက စိုးမင်းအား ရင်ခွင်မှထိုင်နေသော ကလေးကိုမှ သတိမရနိုင်ဘဲ အတင်းပါးချင်းကပ်လုနီးပါး လည်ပင်းကိုဖက်ကာ

"ကိုစိုးရဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမတုံးတော့ တစ်ခါဖြင့်ခက်ကြပြီဟင် ကိုစိုးရဲ့" ဟုပြောပြောငိုလေရာ စိုးမင်းမှာ ခင်နွယ်အား ပခုံးကို အသာပုတ်ရင်း ကလေးတွေမှာလည်း ခင်နွယ်ငိုသည်ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မဲ့ကြဲ့ကြရာက အသံထွက်အောင် ငိုစပြုလာသဖြင့် အားလုံးအား သိမ်းကြုံးပွေ့ဖက်ထားရစဉ် ဆရာဝန်အခန်းဝသို့ ပေါ်လာပြန်ပြီး

"မောင်စိုးမင်း မြန်မြန်" ဟုခေါ်လေ၏။

စိုးမင်းသည် ဆရာဝန်ခေါ်သံကြားလျှင်ကြားခြင်း ခင်နွယ်အား ရင်ခွင်မှခွာကာ ခင်နွယ့်လက်မောင်းတွေကိုလည်း လည်ပင်းမှဖြုတ်ပြီး ကလေးတွေကို သိမ်းကြုံးသယ်ပိုး၍ အခန်းထဲသို့ အူယားဖားယားကမန်းကတမ်း ဝင်ပြေးတော့သည်။ ဘမောင်သည် ခင်နွယ် ခင်သွယ့်ထံမှ ထွက်အလာတွင် ခင်နွယ်အားအကဲခတ်နေလေ၏။ ခင်နွယ်သည် အပြင်က

လူတွေအားလုံးမည်သူကိုမျှ မမြင်နိုင်ဘဲ စိုးမင်းထံအတင်းပြေးပြီး တီတီတာတာနှင့်ပြောပြနေသည့် အတောအတွင်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်နေရာ အဝတ်ဗီရိုနိမ့်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထလိုက်ကာ ခင်နွယ်တို့အားကျောပေးလျက် အိမ်ပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။ စိုးမင်းသည် ခင်နွယ်ပြောနေသည်ကို နားထောင်နေရာက ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့မယားထံဝင်သွားသော အခါ ခင်နွယ်သည် နေရာတွင် ဒူးထောက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဤတွင်မှ ဘမောင်ရှိမည်ထင်သောနေရာကို လိုက်ကြည့်သည်။ ဘမောင် ရှိမည့်နေရာတွင် မတွေ့ရဘဲ အပြင်မှ လှည်းထွက်သံကို ကြားမှ နေရာက လူးလဲထကာ အိမ်အောက်အရောက် ဆင်းပြေးခဲ့လေသည်။ ခင်နွယ်အိမ် အောက်သို့ရောက်သောအခါ ဘမောင်အားလှည်းဖြင့် ရွာလမ်း တစ်လျှောက် တအားဒုန်းချသွားသည်ကိုမြင်ရလေသည်။ ခင်နွယ်သည် အတင်းခြေပြင်သို့ထွက်ကာပါးစပ်မှ

"ကိုဘမောင် ကိုဘမောင် နေပါဦးတော့နေပါဦး" ဟု ခေါ်ရင်း ရွာထဲမှဖြတ်၍ ပြေးလေသည်။

ရွာတွင်းတွင် လမ်းကျဉ်းသဖြင့် မီလုမီခင်ဖြစ်သော်လည်း ရွာပြင်သို့အရောက်တွင် တာလမ်းကို တင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နာက ခင်နွယ်မှာ လှည်းနောက်တွင် ကျန်ရစ်ပြီး တထောင်းထောင်းထကျန်ရစ်သော ဖုန်လုံး ကြီးများဖြင့်သာ တိုးမိတော့၏။

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အားလှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ ခြံပေါက် ကလေးတွေကို အတင်းဒုန်းနှင်၍ တာလမ်းအတိုင်း မောင်းသွားလေရာ ခင်နွယ်သည် နေရာတွင်ခေတ္တရပ်နေရင်း အတင်းထပ်၍တာလမ်း တစ်လျှောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

နေပူကျဲကျဲဖုန်တွေထဲတွင် မောရမှန်းလည်းမသိ၊ ပန်းရမှန်းလည်း သတိမရ၊ နေရှိန်ကိုလည်း အမှတ်မရနိုင်။ ဆံပင်ဖားလျား ဖိနပ်မပါ ခေါင်းဆောင်းမရှိဘဲ ပြေးသည့်အခါပြေး၊ လျှောက်သည့်အခါလျှောက်၊

ခေါ်သည့်အခါခေါ်၍လိုက်လာသော ခင်နွယ်သည် ရွာသားကြီးသို့အမောဆို့ ဆို့ ဆို့ဆို့နှင့် ရောက်လာလေသည်။ ခြံဝသို့ရောက်သောခါ ဝရန်တာတွင် အသင့်ပြင်ထားသော မြင်းတစ်ကောင်ကိုချည်ထား၍ လှည်းမှန်းတွေမှာ တင်းကုပ်တွင် ရောက်နေပြီကို မြင်ရသောကြောင့် ခင့်နွယ်သည် လှေကားမှ ဖြည်းညင်းစွာတက်ခဲ့လေ၏။

ဘမောင်အား သူအိပ်သော အခန်းတွင် ယခင် ခင်နွယ်မေ့ဆေးဖော်သော စားပွဲတွင် ကုလားထိုင်နှင့်ထိုင်၍ ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာမူကာ အဝင်ပေါက်ကို ကျောပေး၍ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘမောင်မှာ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံ ဝတ်စားထားလျက် ဆံတောက်ကိုသာ မဖြီးဘဲထားလေသည်။ ကျားလျှာဖိနပ်ကိုလည်း ခြေထားနားတွင်ချ၍ ခြေနှစ်ချောင်းလိမ်ပြီး ရှေ့သို့တန်းချကာ လက်ပိုက်လျက် မေးစေ့ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားသည်။

ခင်နွယ်သည် အခန်းတွင်းသို့ မောမောတီးတီးနှင့် ဖြည်းညင်းစွာဝင်ခဲ့၏။ ဘမောင် ကျောကုန်း နောက်တွင် ဘာမျှမပြောတတ်၊ မပြောရဲ မပြောနိုင်သောကြောင့် မောမောနှင့် ရပ်နေရာ ခင်နွယ်၏ အသက်ရှူမောသံကို ဘမောင်ကောင်းကောင်း ကြားနိုင်လေသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရင်းက ခင်နွယ်သည် ဘမောင်၏ပခုံးကို မရဲတရဲနှင့် လှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး

"ကိုဘမောင်" ဟု အသံတုန်တုန်နှင့်ခေါ်လိုက်သည်။

ဘမောင်သည် ခင်နွယ့်အသံကိုကြားလျှင် ကြားရခြင်း နေရာမှ စက်ရုပ်ခလုတ်နှိပ်သလို ပြုန်းခနဲထပြီး ခင်နွယ်ဘက်သို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် လှည့်၍ ပခုံးကိုတအားလှမ်းဆုတ်လျှက် အံကြိုးကြိတ်လိုက်လေသည်။

ခင်နွယ်သည် ဘမောင် ကိုင်လိုက်သော လက်ရှိန်ဖြင့် နာကျင်သွားသော်လည်း မရှုန်းမကန် မအော်ဟစ်ဘဲ ဘမောင်အား အသနားခံသော မျက်နှာဖြင့်မော့ကြည့်သည်။ ဘမောင်သည် ခင်နွယ် မော့ကြည့်သော

မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ ကိုင်ထားသောလက်ကို ခင်နွယ့်ပခုံးပေါ်မှ ပြန်မလျက် သူ့မျက်နှာကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ပြတင်းပေါက်နားအထိ တိုးဆုတ်သွားလေသည်။

ခင်နွယ်သည် ဘမောင် ဤသို့ ပြုရပုံကို မမြင်ရက်သောကြောင့်

"ကိုဘမောင်" ဟုခေါ်ပြီး ရှေ့သို့တိုးလာခဲ့သည်တွင်

ဘမောင်သည် ခင်နွယ်ခေါ်သဖြင့် လက်ဝါးကို မျက်နှာကခွာပြီး ခင်နွယ်နှင့်မထိမိရအောင် ရှောင်တိမ်းလျက် ခင်နွယ်ရပ်နေခဲ့သော နေရာသို့ လှည့်လျှောက်ခဲ့သည်။

လျှောက်ခဲ့ပြီးမှခင်နွယ်သည် မချိလှသောစိတ်ဖြင့် ဘမောင်အား ထပ်နာမည်ကို ခေါ်မည်ပြင်စဉ် သူကဦးအောင် လက်ကာလျက်

"မပြောနဲ့နွယ်နွယ် မင်းဘာပြောမယ်ဆိုတာ ကိုဘမောင်သိတယ်။ ကိုဘမောင်ကို ချစ်ပါပြီလို့ပြောမလို့ မပြောနဲ့တော့ နွယ်နွယ်၊ ကိုဘမောင် နွယ်နွယ်ကို ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာသာ ပြောခဲ့ပါရစေ။ နွယ်နွယ်အပေါ်မယ် ချစ်တဲ့ ကိုဘမောင်ရဲ့အချစ်ဟာ ဘယ်လောက်စွဲမြဲတယ်ဆိုတာ နွယ်နွယ် မသိပေမယ့် ရွာသာကလေးကိုလောင်တဲ့မီးနဲ့ သာယာဝတီထောင်ကြီးတွေ ကသိတယ်။ ကိုဘမောင်ချစ်သလောက် နွယ်နွယ် ကိုဘမောင်ကို မချစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ကိုဘမောင်ကို နွယ်နွယ်မချစ်ပါလျက် နွယ်နွယ့်ကို ကိုဘမောင်ချစ်တာဟာ ကိုဘမောင်အပြစ်ပဲ၊ နွယ်နွယ့်ကို ချစ်တဲ့ဇောနဲ့ ချစ်လွန်းလို့ကြိမ်ခဲ့ကျူးလွန်မိခဲ့တာတွေကိုလည်း ခု ကိုဘမောင် ဝန်ချပြီး တောင်းပန်ခဲ့ပါမယ်"

"နွယ်နွယ် ကိုဘမောင်နွယ်နွယ့်ကို စပြီးတွေ့ရတဲ့နေ့ကစပြီး ဒီနေ့ထိ ကြားမယ် အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံအောင်တွေ့ကြုံခံစား စံစားလာခဲ့တဲ့ အထဲက မဆုတ်မနစ် ချစ်လိုက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာကိုသာ သတိရနေပါတော့၊ ဒီ အတောအတွင်းမယ် ကိုဘမောင် စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်ခဲ့ရသလောက် နွယ်နွယ်က မုန်းခဲ့တယ် ဟုတ်တယ်နွယ်နွယ် မုန်းခဲ့တယ်။ ကိုဘမောင်ကို နွယ်နွယ်

ဘယ်အထိ မုန်းတယ် စက်ဆုတ်တယ်ဆိုတာ စုစုဆုံးကတည်းက သိရပါပြီ။ ကိုဘမောင်ဟာ ဂြိုလ်ကောင်တဲ့ နွယ်နွယ်စိတ်မယ် ဘီလူးကြီး သဘက်ကြီးနဲ့ တူတယ်တဲ့"

"တူချင်လည်းတူမယ် နွယ်နွယ်ရယ် ကိုဘမောင်ဝါသနာကိုး။ ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်၊ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်တာကိုး။ ဘီလူးသဘက်နဲ့ တူပေမယ့် နွယ်နွယ့်လိုတော့ အသနားစိတ်မမဲ့ပါဘူး။ နွယ်နွယ်ဟာ လူတစ်ဖက်သားကို သနားတဲ့၊ ကြင်နာတဲ့၊ စာနာတဲ့စိတ် တစ်စေ့ကလေးမှ မရှိလို့ ကိုဘမောင်တွေးမိတိုင်း ကြောက်တယ်နွယ်နွယ်။ ခုနကနွယ်နွယ့် မျက်နှာကို မမြင်စဉ်က ကိုဘမောင်စိတ်မယ် နွယ်နွယ်ကို စိတ်ထင်တိုင်း ထုထောင်းဆွဲဝင် အမျှင်မျှင်ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ပေမယ့် လုပ်မလို့ကြံ ပေမယ့် နွယ်နွယ့်မျက်နှာမြင်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုဘမောင်နွယ်နွယ့်ကို ဘယ်လို ကြောက်မိသွားမှန်း မသိဘူးနွယ်နွယ်။ ကိုဘမောင်ကိုထိမှာ ကိုင်မှာတွေးပြီး လန့်နေမိပြီ"

"ဒါကြောင့်မို့ ကိုဘမောင် မချစ်နဲ့တော့ အချစ်မခံနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ နွယ်နွယ့်တစ်သက်မယ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင်ပြီ။ ကိုဘမောင်လည်း အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခု ဘာမှမယူဘူး။ ကိုဘမောင် သွားပါရစေတော့ နွယ်နွယ်ရယ် ခွင့်လွှတ်ပါတော့နော်" ဟု ဘမောင်သည် ကရားရေလွှတ်သလို တောက်လျှောက်ကြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါပြောပြီး နဖူးမှ ချွေးသီးကြီးများကို ပဝါဖြူဖြင့်သုတ်ရင်း ဖိနပ်ကိုကုန်းကောက်၍ ယူလေသည်။

ခင်နွယ်သည် ဘမောင်ပြောသော စကားများကို နားစိုက်ထောင်ရင်းမချိတရိုဖြင့် ဖြစ်လာရာက ဝမ်းထဲမှ ဆို့ဆို့တက်လာသောကြောင့် ဘမောင် စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

"မသွားရဘူး ကိုဘမောင် တော်မသွားရဘူး" ဟု ဆိုသဖြင့် ဘမောင်သည် ဖိနပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ချိတ်ကိုင်ရင်း အခန်းဝမှလှည့်၍

"မသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲနွယ်နွယ် ကိုယ်ကချစ်ရက်နဲ့ ကိုယ့်မုန်းတဲ့လူနဲ့ တူတူနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ" ဟုပြန်မေးမှ ငိုသံပါနှင့်

"ခု ချစ်ပြီ။ ကိုဘမောင် တော့်ကို ကျေပ်ခုချစ်နေပြီ ခုမှ ချစ်မိတာ ကျေပ်မှားတယ်" ဟု ဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘမောင်သည် ခင်နွယ်အား စေ့စေ့ ကြည့်ကာ

"နွယ်နွယ် မင့်အမှား မဟုတ်ဘူး၊ မင့်ဝဋ်ကွဲ" ဟု ပြောခဲ့၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ခင်နွယ်သည် ဘမောင်နေရာမှ ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အံ့အားသင့်ကြည့်နေပြီးမှ လှေကားမှဆင်းသွားသော ဘမောင်နောက်သို့ အတင်းထွက်သွားသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်

"ကိုဘမောင်မှာ ကိုဘမောင် နွယ်နွယ်လေတော့ နွယ်နွယ်ခေါ်တယ်လေ၊ ကျေပ်ကိုထားခဲ့တော့မလား" ဟု တစာစာ တမ်းတကာ အိမ်အောက်သို့ဆင်းလိုက်ပြန်သည်။

ခင်နွယ်မှာ ရွာရိုးတစ်လျှောက် အိမ်စေ့ထွက်ကြည့်နေကြသော ရွာသူရွာသားများအား ဂရုမထားနိုင်ရှာဘဲ မြင်းနောက်သို့သာ ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်သော်လည်း မမီနိုင်။

ရွာပြင်သို့ထွက်ပြီး ကန်ပေါင်မှ နတ်စင်ကလေးသို့ရောက်သည့်တိုင် နေပြင်နှင့် မိုးမနင်းသေးသော သဲတွေဖုန်တွေ တထောင်းထောင်းလူးလိမ့်နေရာသို့ တိုးဝင်ဖြတ်ကျော်ကာ လိုက်သည်တွင် နတ်စင်ကိုလွန်လျက် ကန်ပေါင်ရိုးမှ ဒန့်သလွန်ပင်များဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဘမောင်၏ မြင်းကလေးမှာ အနောက်ဘက်သို့တန်း၍ ကွင်းတွေကိုဖြတ်ပြီး ပြေးနေသည်ကို မြင်ရ၏။

မြင်းမှာ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထရစ်ခဲ့လေရာ ဖုန်မှုန့် တွေကြားမှ မြင်းကလေး တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးပြီး မျက်စိထဲတွင် တစ်စ တစ်စနှင့် မမြင်ရတော့မှ ဒန့်သလွန်ပင် အောက်တွင်ရပ်ကာ

"အို ကိုဘမောင်ရဲ့" ဟု တမ်းတကာ လက်ကလေး နှစ်ဖက်တန်းပြီး ကြေကွဲလှိုက်လှဲစွာ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ခင်နွယ်၏ မျက်လုံးတို့မှာ ကွင်းဆီသို့ စူးစိုက်ကာ ရော်ရမ်းမှုန်းဆ ကြည့်နေလေရာ ကွင်းတွင်းတွင်ကား ရိုးပြတ်ခြောက်ကလေးတွေနှင့် ဖုန်မှုန့်ကလေးတွေမှာ ကဆုန်၊ နယုန် မိုးလေခုန်ကာ လေရူးသုန်ရာနှင့် ရောနှောပြီး ကောင်းကင်သို့ ကတော့ဝဲထိုး၍ လွင့်တက်ဝဲပျံနေသည်ကိုသာ မြင်ရသည့်အတွက် မျက်လုံးကလေးများမှ ပုလဲသဏ္ဌာန်ထွက်လာသော မျက်ရည်ပေါက်ကလေးများသည် ခင်နွယ်၏ဖြူဖွေးမို့မောက်ချစ်လောက် စရာကောင်းသော ပါးကလေးနှစ်ပြင်မှ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့်အခိုက် ခင်နွယ့်ခေါင်းပေါ်မှ ဒန့်သလွန်ရွက်ခြောက် ဝါဝါဝိုင်းကလေးများသည် ဘယ်ဝှေ့ညာယမ်း တိုးဝင်တိုက်ခတ်သွားသော လေရူးသုန်သုန်တွင် ပလူပျံ သလို ခင်နွယ့်ပေါ်သို့ ရစ်ဝဲဝှေ့ရမ်းကာ ကျလာသည်။

လေရူးသုန်သုန်နှင့် ကွင်းဘက်ဆီမှ

"သမီးခင်နွယ် ဘစကားကို နားလည်ရဲ့လား"

ဟူသော အသံတစ်သံနှင့် ထိုအသံနောက်မှ

''နားလည်ပါတယ်ကျွန်မ မကြာခင်မမသွယ်လို အိမ်ထောင် ရက်သားချမယ်၊ အဲဒီအခါကျ ကျွန်မကျေးဇူးရှင် ခင်ပွန်းလင် အပေါ်မယ် ဒီလယ်ကွက်တွေလိုပဲ မသွေမဖောက် သစ္စာစောင့်ရမယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်လား အဘရဲ့"

ဟု သူပြောခဲ့သော အသံကို ဆက်ကြားရလေရာက လေရူးသုန်သုန် တိုက်ပြီး ခင်နွယ်အသံကလေးမှာလည်း အတူပါသွားကာ ခင်နွယ်သည် အနောက်စူးစူးသို့ လက်ကလေးနှစ်ဖက် မျှော်မှန်းကာသာ နေရလေတော့ သတည်း။

❖ ❖ ❖

ကျွန်တော်သည်
အမေရိကန် စာရေးဆရာမကြီး Margret Mitchell ၏
Gone With The Wind ဝတ္ထုကြီးကို
မြန်မာပြုထားသည့် အရိုးတွေကြွပ်ပါသည်။
ကျွန်တော့ကို စာအုပ်အကြွပ် ပုံနှိပ်မထုတ်ဝေပါက
မြန်မာ့ဘာသာပင်သေတင်းတောင်
ရေတွင် အခန်းဆက်အကြွပ် ထည့်သွင်းပေါ်ပြဲပါသည်။
စစ်ပြီးဆက်တွင် နေ့စဉ်ပေါ်ကမ္ဘာ ပထမဘကြီးအကြွပ်
ထုတ်ဆဲပါသည်။

၁၃
ပြေးချန်ချန်